

Giới thiệu Bảo Nguyệt Công Chúa

Bảo Nguyệt Công Chúa là tác phẩm xuyên không nổi bật kể về từ khi sinh ra đã là trẻ mồ côi, lớn lên lại bị đưa đến trại huấn luyện đặc biệt, phải chịu đựng biết bao đau khổ hành hạ, vượt qua huấn luyện mà quý tộc khốc, hy sinh hơn nửa đời phục vụ cho quốc gia, cuối cùng lại hi sinh trong thâm lăng.

Bạch Nguyệt Hy đã sống cả một đời thâm lăng, cô đơn trong bóng tối như vậy để rồi cuối cùng lại chết trong bóng tối.

Nhưng khi con đường trần đầy bóng tối sắp kết thúc, một tia sáng bỗng lóe lên, kéo cô về phía đó. Để khi Nguyệt Hy mở mắt ra một lần nữa... thế giới của cô đã tràn ngập ánh sáng ấm áp và rực rỡ sắc màu.

Truyện hứa hẹn mang đến những tình tiết hay và thú vị đang chờ đón bạn đọc khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Sau rất nhiều trận chiến, tranh đấu triền miên, thiên hạ cuối cùng cũng đi đến yên ổn thái bình. Tứ quốc: Vân quốc - Phượng quốc - Nguyệt quốc - Phong quốc dưới sự đứng đầu của Nhật Diệu Hoàng Triều hùng mạnh và một số tiểu quốc nhỏ lân cận cuối cùng cũng đi đến hiệp nghị hòa bình. Dân chúng thoát khỏi ngọn lửa chiến tranh, trở về với cuộc sống bình ổn, an khang.

Lúc này tại Hoàng cung Nhật Diệu Hoàng Triều đèn đuốc lung linh rực rỡ, người xe như nước, oanh yến tụ họp, lũ lượt ủa về Hoàng cung mừng đại lễ lớn nhất năm nay của Nhật Diệu Hoàng Triều – đại tiệc mừng trung thu và chúc mừng Hoàng đế khai hoàn trở về, thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Ngoài các quan đại thần và gia quyến, yến tiệc hôm nay còn có các tướng lĩnh thắng trận theo Hoàng đế trở về, bầu không khí hết sức hài hòa, vui vẻ. Giữa sân khấu các vũ cơ đang ra sức ca múa chúc mừng thái bình, dưới đài người người đang vui mừng nâng chén chúc mừng, người người rạng rỡ hân hoan.

Phía trên này Tuyên Đế anh minh thần võ Thượng Quan Dương đang vui nhận sự chúc mừng của các hoàng tử và chúng phi tần. Ánh mắt thi thoảng lại lướt qua phía đường đệ cùng khai hoàn trở về với mình được xưng là Chiến Vương uy vũ – Thụy Vương gia Thượng Quan Vũ đang ôm Vương phi nhẹ nhàng chăm sóc. Thụy Vương phi – thiên hạ đệ nhất mỹ nữ hiện đang mang thai hơn 7 tháng cũng đang dịu dàng săn sóc gấp thức ăn cho phu quân. Cảnh tượng hài hòa ấm áp khiến bao người ngưỡng mộ.

Một chút chưa xót vừa lóe ra liền bị Tuyên Đế chớp mắt che lại nâng tay uống cạn chung rượu, lại quay sang ân cần hỏi thăm sức khỏe của Thái Hậu.

Yến tiệc tiến hành hơn phân nửa, Tuyên Đế đặt ly rượu lên bàn, đang định đứng dậy khước mắt liền thấy một cung nữ hốt hoảng chạy nhanh về phía này, trên mặt là lo lắng, sợ hãi liền dừng lại động tác. Cung nữ vội chạy từ xa tới liền quỳ xuống không kịp hành lễ hốt hoảng hô to:

“Hoàng... Hoàng thượng, Thụy Vương phi đang đi dạo gần hoa viên... không cẩn thận trượt ngã, máu đang chảy...” chưa kịp nói hết Thụy Vương Thượng Quan Vũ liền đứng bật dậy, bóng dáng nhanh chóng biến mất về phía ngự hoa viên. Tuyên Đế cũng lập tức đứng dậy trầm giọng gọi thái y sau đó cũng vội vã theo sau.

Thái Hậu và phi tần cũng nhanh chóng hoàn hồn, trong lòng âm thầm cầu nguyện Thụy Vương phi bình an, chân cũng vội bước theo. Bữa tiệc đang yên ổn bỗng có chút rối loạn, người người đều nhìn về phía ngự hoa viên trong lòng mặc niệm, có người bàn tán, lại có người tìm cung nữ hỏi thăm... Tuy nhiên, trật tự vẫn luôn được giữ gìn, không hề tạo thành cục diện rối rắm. Đây vẫn luôn là truyền thống của Nhật Diệu Hoàng Triều, cho dù chuyện gì xảy ra cũng phải luôn giữ vững trật tự, không cho phép tự làm rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lúc Tuyên Đế chạy tới ngự hoa viên đã thấy Thụy Vương đang bế Thụy Vương phi đi về phía cung điện trông ở gần nhất - Tĩnh Nguyệt Điện. Trên gương mặt là lo lắng sốt ruột, nơi Thụy Vương phi vừa ngã đọng lại một vũng máu kéo dài theo bước chân Thụy Vương. Các ma ma vội vã sai người

chuẩn bị khăn, chăn ấm, nước nóng. . .

Tuyên Đế nhìn mảy bước theo một bên hồi thái giám đang chạy theo bên cạnh: “Thái y khi nào tới?”

“Bẩm Hoàng thượng, đã cho thống lĩnh thị vệ đi tìm, lập tức liền tới”. La Trọng bên cạnh Hoàng đế trầm ồn trả lời, y là tổng quản thái giám đã theo bên cạnh Tuyên Đế từ nhỏ. Mức độ nghiêm trọng của chuyện này y dĩ nhiên biết rõ. Vai trò của Thụy Vương phi trong lòng Hoàng thượng từ xưa tới nay luôn không tầm thường, La Trọng y dĩ nhiên không dám khinh suất.

Hoàng đế nghe vậy cũng hài lòng cũng không nói nữa, đôi mắt một mực dõi theo bóng dáng biến mất trong Tĩnh Nguyệt Điện. Bên này, thái y vừa được thống lĩnh thị vệ “hộ tống” bay tới chưa kịp hành lễ đã được Hoàng đế phẩy tay miễn lễ trầm giọng phân phó:

“Ta không muốn có bất kì bất trắc gì xảy ra”. Đỗ thái y cúi người: “Lão thần sẽ cố hết sức!” sau đó nhanh chóng chạy vào phòng. Thượng Quan Vũ thất tha thất thểu bị đẩy ra khỏi phòng, ma ma tới trước mặt Tuyên Đế cúi người: “Hoàng thượng, Vương phi sinh non”.

Tuyên Đế chỉ trấn tĩnh “Ừm” một tiếng, sau đó đi về phía Thượng Quan Vũ đặt tay lên vai không tiếng động an ủi.

Thượng Quan Vũ hoang mang nhìn về phía Tuyên Đế: “Hoàng huynh, nàng. . . sẽ không sao phải không?”

Tuyên Đế trấn tĩnh gật đầu “Nàng chắc chắn không có việc gì.”

Hai đứa con trai của Thượng Quan Vũ cũng gắt gao nhìn về phía cửa. Đứa con trai nhỏ năm nay bốn tuổi, Thượng Quan Vũ Lạc nước mắt từng giọt rơi xuống sợ hãi nắm lấy tay áo phụ thân: “Phụ vương, mẫu phi. . . thật nhiều máu. . .” Dù sao cũng là đứa trẻ bốn tuổi, thấy máu sao có thể không sợ hãi.

Thượng Quan Vũ đang lo lắng tập trung về phía đang đóng rồi mở liên tục và những chậu máu được đưa ra bỗng có cảm giác áo bị giật giật. Cúi đầu xuống thấy con trai nhỏ đang ngước khuôn mặt lo sợ đầy nước mắt nhìn mình thì mỉm cười bé con trai nhỏ lên cùng nhìn về phía cửa phòng, trong lòng mặc niệm chắc chắn sẽ không có việc gì đâu.

Đứa con trai lớn Thượng Quan Vũ Hiến lại có vẻ trấn định hơn một chút, tuy nhiên, thân thể lại căng cứng, hai bàn tay gắt gao nắm lại cho thấy nội tâm đang căng thẳng của chàng trai nhỏ. Bỗng một bàn tay nhẹ nhàng xoa lên cái đầu cứng ngắc, Thượng Quan Vũ Hiến giật nảy mình nhìn sang liền thấy được gương mặt ôn nhuận, dịu dàng của Đông Phương thúc thúc - Đông Phương Thịnh, huynh đệ thân thiết của phụ vương đang kiên định nhìn mình liền thoáng bình tĩnh hơn, thả lỏng thân thể tiếp tục chăm chăm nhìn về phía cửa phòng.

Bỗng một cơn gió lớn thổi qua làm đèn đuốc phụt tắt, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, ánh trăng rực rỡ từ từ bị che khuất - nguyệt thực xuất hiện - cả Hoàng cung bỗng rơi vào tình trạng cực lực hoang mang chưa từng có. Thái Hậu nắm lấy tay Tuyên Đế, phi tần sợ hãi ôm lấy hải tử, tất cả mọi người trong bóng tối không tiếng động dựa sát vào nhau. Bầu không khí lạnh lẽo, căng thẳng và đáng sợ bao trùm cả Hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Những cơn gió lớn vẫn tiếp tục thổi trong đêm đen tạo nên những âm thanh kì quái càng làm cho bầu không khí trở nên âm u đáng sợ. Nỗi sợ hãi trong Hoàng cung ngày một tăng lên.

"...Oa... oa... " Trong bầu không khí tĩnh mịch đáng sợ đó một tiếng trẻ con khóc bỗng vang vọng khắp Hoàng cung. Ánh sáng bỗng tràn ngập mặt đất, Mặt Trăng lại xuất hiện, gió bỗng ngừng thổi, bầu không khí trầm thấp cũng dần dần tán đi. Mọi người cũng tập trung về phía tiếng khóc phát ra - căn phòng của Thụy Vương phi đang ở. Cánh cửa bỗng hé mở, ma ma đầu đầy mồ hôi thở phào ôm lấy một cái bọc bước ra, gương mặt có chút hưng phấn:

"Chúc mừng Thụy Vương gia! Là một tiểu quận chúa, mẹ con đều bình an." Thượng Quan Vũ không kịp đợi đã xô cửa phòng xông vào trong bất chấp sự ngăn cản của cung nữ, ma ma. Tuyên Đế cũng thở phào nhẹ nhõm, mắt thấy Thượng Quan Vũ đã xô cửa vào trong phòng còn ma ma đang ôm đứa bé bỏ rơi, liền giơ tay ra đón, nhẹ nhàng ôm lấy đứa trẻ chỉ lớn bằng cánh tay từ chỗ cung nữ.

Vừa ôm được đứa trẻ, nhìn vào gương mặt bé xíu còn đang khóc, một cảm giác thỏa mãn xa lạ bỗng ùa vào lòng Tuyên Đế. Đứa trẻ đang khóc vừa vào lòng Tuyên Đế bỗng nín khóc một cách thần kì, bàn tay nho nhỏ bỗng mở ra rồi nắm được long bào của Tuyên Đế không buông. Cảnh tượng kì lạ khiến mọi người trở mắt ra nhìn nhưng cũng không ai dám hé răng nửa lời. Thái Hậu thấy vậy cũng chỉ khẽ mỉm cười.

Tuyên Đế chăm chú quan sát tiểu hải tử trong tay mình, chỉ thấy tiểu thân mình thật nhỏ bé, yếu ớt khiến người ta thương tiếc. Lòng mi dài mỏng còn đang vương nước, mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ hơi mím, còn bàn tay nhỏ lại nắm chặt lấy long bào không buông. Trong lòng bỗng nhiên ấm áp, Tuyên Đế liền yên bô:

"Hôm nay là ngày vui, lại có thêm một đại hỷ sự tiểu quận chúa ra đời, nay liền ngự phong danh hào Bảo Nguyệt Quận chúa, hưởng quyền lợi ngang hàng Công chúa."

Thượng Quan Vũ Hiền và Thượng Quan Vũ Lạc thấy Tuyên Đế bế tiểu muội muội cũng tò mò lại gần. Tuyên Đế thấy vậy cũng bế tiểu quận chúa ngồi xuống để cho hai hài tử có thể nhìn. Vừa nhìn thấy muội muội, Thượng Quan Vũ Lạc liền không nhịn được thốt lên: "Sao tiểu muội muội lại nhỏ như vậy, lại còn nhăn nhăn, thật xấu a"

Vừa dứt lời mọi người xung quanh liền bật cười. Quả là tiểu hài tử a. Tiểu hài tử mới sinh đứa nào lại chẳng nhỏ bé, nhăn nheo, huống gì tiểu quận chúa người ta lại còn sinh thiếu hai tháng sao có thể không nhỏ.

Thượng Quan Vũ Hiền đứng bên cạnh lại không nói lời nào, chỉ là chăm chú nhìn vào tiểu muội muội nhỏ bé, yếu ớt mắt còn vương nước mắt, trong mắt lại là nồng đậm ôn nhu quyết tâm bảo vệ thật tốt tiểu muội muội nhỏ bé này của mình, không cho phép bất kì ai có cơ hội gây thương tổn với muội muội nữa.

Trẻ con sơ sinh đều vô cùng yếu ớt, sợ tiểu quận chúa trúng gió Tuyên Đế liền bế tiểu quận chúa vào phòng. Trong phòng đã được cung nữ thu dọn sạch sẽ, Thượng Quan Vũ đang dịu dàng đỡ lấy thể tử của mình lót gối mềm dựa vào đầu giường.

Thụy Vương phi - Hạ Y Lan năm xưa chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, là đối tượng trong lòng của biết bao thanh niên tài tử ngũ quốc. Ngay cả Tuyên Đế và Thượng Quan Vũ, Đông Phương Thịnh cũng là một trong số đó.

Năm xưa vì tranh giành Hạ Y Lan, giữa ba người không biết đã diễn ra bao nhiêu cuộc tỉ thí vẫn không phân được thắng bại. Cuối cùng vẫn là Hạ Y Lan tự mình chọn Thượng Quan Vũ. Cho dù có thể dùng quyền lực cứng rắn ép buộc nhưng cuối cùng Tuyên Đế vẫn quyết định buông tay. Thậm chí sau này còn hi sinh hạnh phúc bản thân nạp Công chúa lần bang làm phi để thành toàn cho vợ chồng Thượng Quan Vũ, cả Đông Phương Thịnh cũng nhiều lần ra sức giúp đỡ khiến phu thê Thụy Vương vẫn luôn áy náy trong lòng.

Nhưng cho dù có áy náy, ngay tại thời khắc Thượng Quan Vũ nhìn thấy bảo bối nữ nhi mà bản thân mong chờ lâu nay nằm trong lòng Tuyên Đế lại còn được Tuyên Đế dùng tư thái nười phân bảo hộ ôm vào đều bị đánh tan. Còn có Đông Phương Thịnh đứng sau ánh mắt chăm chú nhìn vào nữ nhi kia nữa. Xem ra một cuộc chiến tranh giành tiểu quận chúa bây giờ là không thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Hoàn toàn bỏ qua nam nhân nào đó đang căm giận trừng mắt nhìn mình, Tuyên Đế vẫn thong dong đi đến chúc mừng Hạ Y Lan: “Đệ muội, chúc mừng ngươi cuối cùng cũng đạt thành tâm nguyện sinh được một nữ nhi! Chẳng bù với ta suốt ngày mong ngóng nữ nhi mà chỉ chui ra toàn một đám hỗn tiểu tử. Đệ muội, không bằng các ngươi đệ ta nhận tiểu quận chúa làm nghĩa nữ, thỏa mãn tâm nguyện này của ta, thế nào?”

Tuyên Đế vừa dứt lời liền có hai giọng nói cất lên: “Ta phản đối”.

Thượng Quan Vũ nóng nảy: “Nữ nhi này là của mình ta, hai người các ngươi đừng hòng mơ ước!” Đùa à, không dễ gì hấn mới có một nữ nhi. Hấn còn chưa kịp ôm, chưa kịp đau sủng nữ nhi đâu, nào có chuyện để cho hai tên nam nhân này chen chân vào phá đám chứ. Đông Phương Thịnh lại mỉm cười như gió xuân:

“Y Lan, năm đó là do nàng tự mình chọn Thượng Quan Vũ bọn ta cũng không có gì để nói. Nhưng lần này khác nha, ta và Tuyên Đế không phải đều là bằng hữu của các ngươi sao? Nữ nhi này ta cũng muốn, ta đã dám liều mạng tranh cùng hoàng đế rồi cho nên các ngươi cũng không thể đối với bằng hữu bên trọng bên khinh nha.”

Phu thê Thượng Quan Vũ nhìn nhau có chút khó xử. Ân tình này đã canh cánh trong lòng họ rất nhiều năm rồi. Xem ra lần này việc để nữ nhi nhận nghĩa phụ là không thể tránh khỏi, nhưng Đông Phương Thịnh nói không sai, cả hai đều là huynh đệ, bằng hữu không thể nặng bên này nhẹ bên kia, nữ nhi lại chỉ có một mà thôi, lại không chắc tương lai còn có thể có nữa không. . .

Thượng Quan Vũ Lạc này giờ vẫn đứng bên cạnh cái hiều cái không nhìn người lớn tranh giành này giờ bỗng kéo áo huynh trưởng tò mò hỏi:

“Đại ca, rốt cục là mọi người đang tranh giành cái gì nha, bá bá và nghĩa phụ không phải đều là người thân sao? Vì sao Hoàng bá bá cứ nhất định muốn làm nghĩa phụ rồi tranh giành với Đông Phương thúc thúc? Tranh giành rất thú vị sao, người lớn cũng thật là rắc rối a.”

Câu nói ngây thơ của Thượng Quan Vũ Lạc vậy mà lại khiến cho Thượng Quan Vũ bùng tình đại ngộ phát hiện đường ra, liền vui vẻ ôm lấy tiểu nhi tử hôn một cái: “Lạc Nhi của ta thật là tài giỏi”.

Lại quay sang thương lượng với Tuyên Đế: “Đường ca, Lạc Nhi nói không sai, dù sao nữ nhi của ta cũng gọi huynh là hoàng bá bá so với nghĩa phụ không phải đều là người thân cả sao? Không bằng nhường chức nghĩa phụ cho Đông Phương đi, ta nhường cho huynh đặt tên cho nữ nhi sau này cũng thường xuyên cho nữ nhi đến chỗ huynh, thế nào?”

Thượng Quan Vũ cũng là trong lòng khóc thầm a, hấn đây rõ ràng là phải cắn răng cắt đất chia thành mà mặt ngoài còn phải năn nỉ người ta nhận... Nữ nhi a... sau này phụ thân nhất định bồi thường gấp bội cho con.

Tuyên Đế cũng đang suy tư, bị một đứa trẻ nói như vậy hẳn cũng có chút xấu hổ nha. Huống hồ Lạc Nhi nói cũng không sai, cho tiểu nữ nhi thêm một trụ cột vững chắc nữa cũng không phải không tốt. Hừ! Bá bá thì bá bá hẳn cũng không tin mình lại không bằng tiểu tử Đông Phương kia.

Tuyên Đế ôm tiểu quận chúa mà trong lòng mặc niệm nữ nhi a con nhất định phải thương Hoàng bá bá nhất a, cho hai tên chết tiệt kia ghen tỵ chết đi. Lại tuyên bố:

“Tiểu quận chúa sinh ra vào đêm trăng đẹp nhất trong năm, lại đem ánh sáng trở lại khi vừa chào đời chính là điềm báo phúc tinh cho Nhật Diệu Hoàng Triều ta, nay liền lấy danh Nguyệt Hy phong hào Bảo Nguyệt quận chúa”. Mọi người trong phòng đều quý xuống tạ ơn.

Trận phân tranh giành nữ nhi kết thúc, Tuyên Đế và Thượng Quan Vũ lưỡng bại câu thương, Đông Phương Thịnh không chiến toàn thắng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Sự kiện nhận nghĩa nữ cứ như vậy mà kết thúc, Đông Phương Thịnh thỏa mãn ôm chiến thắng trở về, chỉ chờ tới ngày đầy tháng tiểu quận chúa sẽ tuyên bố chính thức nhận nghĩa nữ. Thượng Quan Vũ thì âm ức trở về, dự tính ôm nữ nhi đùa giỡn một lúc, ai ngờ chưa kịp ôm một cái thì đã bị ma ma nhắc tay ôm đi, nói là tiểu quận chúa mới sinh vô cùng yếu ớt cần được chăm sóc cẩn thận, nói rồi thì lễ quay lưng đi mất bỏ lại Thượng Quan Vũ âm ức chông âm ức ngồi một bên hờn dỗi. Hạ Y Lan thấy vậy chỉ cười khẽ xoa đầu hai đứa con trai gương mặt đầy vẻ mệt mỏi mà có chút xót xa, lại nhìn chồng còn đang hờn dỗi ngồi một bên:

“Dù sao cũng là nữ nhi ruột của chàng a, trên thân chảy dòng máu của chàng, cốt nhục tương liên, cho dù có mang danh nghĩa phụ cũng đâu thể so với người phụ thân là chàng a? Chỉ cần chàng thương yêu nữ nhi nhất là được rồi, không lẽ còn sợ nữ nhi chạy theo nghĩa phụ hay bá bá của nàng nữa hay sao? Chàng xem Lạc Nhi, Hiền Nhi đều rất mệt rồi, nên đưa nhi tử trở về nghỉ a, ngày mai vẫn còn nhiều việc phải làm chàng cũng nhớ đi nghỉ sớm, đừng ở đó lo được lo mất nữa, được không?”

Thượng Quan Vũ nghe thế từ an ủi liền người ngoại không ít, đứng vậy tương lai còn dài mà, hẳn không tin người làm phụ thân như mình đâu không lại hai tên bá bá, nghĩa phụ kia. Lại nhìn hai nhi tử gương mặt đầy vẻ mệt mỏi còn có thể từ vừa mới sinh sắc mặt tái nhợt nằm trên giường liền không đành lòng vội vã đứng dậy dặn dò thế từ nghỉ ngơi sau đó dắt nhi tử trở về vương phủ.

Bên này tiểu quận chúa “cần được chăm sóc cẩn thận” vừa bị ma ma bế đi từ trong tay Thượng Quan Vũ liền an an ổn ổn nằm trong vòng tay của Tuyên Đế, không được làm nghĩa phụ thì hẳn vẫn là bá bá không phải sao, và lại quyền lực nắm trong tay hẳn dĩ nhiên không ngại dùng, cho dù thủ đoạn một chút cũng không vấn đề gì, chỉ cần cuối cùng hẳn vẫn là người ôm được tiểu quận chúa là được, Tuyên Đế vừa vui vẻ ôm tiểu quận chúa dỗ dành vừa nghĩ.

Đêm đến, tiểu quận chúa vốn đang yên ổn nhắm mắt nằm trong nôi bỗng đột ngột mở mắt. Một đôi con ngươi to tròn đen bóng chớp a chớp tò mò nhìn xung quanh, trong đôi mắt xinh đẹp đó tràn đầy sự khôn khéo bình tĩnh như chứa muôn ngàn ánh sao kiêu sa, rực rỡ tỏa sáng trong màn đêm khiến bất cứ người nào nhìn thấy cũng không nhịn được mà sa vào, hoàn toàn không giống với ánh mắt nên có ở một đứa trẻ sơ sinh.

Nguyệt Hy có chút mờ mịt nhìn chăm chăm vào khoảng trời nhỏ đang lấp ló trước mặt, hình như góc nhìn không đúng lắm nha giống như... ở trong nôi. Nguyệt Hy ảo não phát hiện không những góc nhìn không đúng, vị trí không thoải mái mà cơ thể nàng còn không thể cử động được tay chân không có một chút lực nào. Mở miệng định nói nhưng chỉ phát ra được âm thanh a a lười hoàn toàn cứng đờ như chưa từng được sử dụng... nàng tròn mắt, đôi mắt vốn tràn đầy cơ trí, bình tĩnh nay toàn là sự hoang mang không thể nói thành lời... này rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Thấp thoáng qua mỗi lần đưa nôi nàng giống như nhìn thấy hình dáng một cô gái đang ngủ gật, chính là trang phục và kiểu tóc không đúng lắm, giống như trang phục cung cử trong cung đình mà trong phim cổ trang thường chiếu. Không lẽ nàng đã chuyển thế lại còn chuyển thế trở về thời cổ đại, nhưng sao trí nhớ của nàng về đời trước vẫn còn a? Trong lòng tràn đầy khúc mắc, Nguyệt Hy cứ tiếp tục mơ mơ màng màng nhưng là do thể lực trẻ mới sinh vô cùng yếu ớt, chưa được bao lâu nàng liền ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Thời gian trôi đi rất nhanh, thoáng chốc đã đến ngày đầy tháng tiểu quận chúa, cũng kết thúc thời gian ở cử của Thụy Vương phi, người hào hứng nhất dĩ nhiên là Thụy Vương gia vì có thể chuẩn bị đón thể tử và nữ nhi về nhà. Ở hoàng cung này, cứ mỗi lần hân muốn thân thiết với thể tử đều bị cản trở khiến Thượng Quan Vũ vô cùng bức bối, bây giờ cuối cùng hân cũng có thể đón thể tử và nữ nhi về nhà chăm sóc sao có thể không vui được.

Tiểu quận chúa một tháng tuổi hiện giờ đang được Tuyên Đế bế trên tay, dạo qua rất nhiều đình đài, lầu các, hoa viên đến Vân Nguyệt điện nơi tổ chức đại tiệc mừng đầy tháng cho thành viên được chào đón nhất trong hoàng thất này.

Nguyệt Hy sau một tháng cuối cùng cũng thích nghi được với hoàn cảnh hiện giờ của mình, lúc đầu lúc biết mình trọng sinh vào gia đình hoàng gia nàng cũng hết sức hoang mang, bởi vì lịch sử cho thấy cho dù là ở triều đại nào thì gia đình hoàng tộc vẫn hết sức rối loạn.

Nhưng mà sau một thời gian quan sát, Nguyệt Hy phát hiện những người thân này của nàng hoàn toàn khác so với miêu tả trong lịch sử, bởi vì tất cả mọi người đều rất âm áp, tràn đầy lòng yêu thương. Ít nhất là đối với nàng, họ đều rất chân thật khiến cho người lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là tình yêu thương như nàng phải luống cuống không biết phải làm sao, hậu quả trực tiếp là nàng lại khóc khiến cho mọi người phải luống cuống. Dần dần cảm xúc của nàng cũng ổn định lại, rồi mới từ từ tiếp nhận hoàn cảnh mới, người thân mới lạ lắm nhưng âm áp này.

Nhìn ngắm hoàng cung này lần đầu tiên quả thật khiến Nguyệt Hy phải lú lờ vì mức độ xa hoa của nó. Những tòa cung điện khổng lồ hoàn toàn được xây dựng bằng sức người, cột, xà nhà và các vật dụng từ gỗ quý sơn son thiếp vàng vô cùng tráng lệ, thêm bạch ngọc, hoa viên với đủ loại cây hoa quý hiếm... Mỗi một chi tiết đều khiến cho nàng kinh ngạc vô cùng cộng với thái độ phục tâm tư của người cổ đại để có thể tạo nên một công trình đồ sộ, mỹ lệ, công phu như thế này.

Tuyên Đế cúi đầu yêu thương nhìn tiểu hài nhi xinh đẹp trên tay đang mãi mê ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài, tiểu hài nhi qua một tháng đã hoàn toàn thay da đổi thịt, hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng nhăn nhoe đỏ hồng lúc đầu nữa. Tiểu quận chúa bây giờ trông trắng trẻo tròn tròn, cặp mắt to đen tinh khiết như lưu ly, cái mũi nhỏ nhắn, cái miệng bé xinh hồng hồng kết hợp với bộ y phục nhỏ nhỏ và chiếc mũ con thỏ trông đáng yêu vô cùng.

Tuyên Đế dịu dàng nói với tiểu hài nhi trong ngực: “Bảo bối, con có nhìn thấy không, đây chính là thiên hạ của con đó. Từ nay con có thể làm bất cứ điều gì con muốn, cho dù con làm gì bá bá đều sẽ là hậu thuẫn cho con, có biết không?”. Lại thấy tiểu quận chúa vốn đang ngắm nhìn xung quanh đang tròn mắt chăm chú nhìn mình, tâm trạng càng vui vẻ cười lớn hôn lên gương mặt đáng yêu của Nguyệt Hy mấy cái.

Mấy tiểu hài tử đi sau nghe thấy câu này của Tuyên Đế liền sợ hãi một chút, xem ra Bảo Nguyệt quận chúa này sau này chắc chắn sẽ trở thành bá vương hoàng cung rồi, có hoàng đế chống lưng ngay cả đám hoàng tử bọn hân cũng không dám làm gì không phải chính là bá vương sao? Mong rằng tiểu quận chúa sau này lớn lên cá tính ngoan ngoãn một chút nếu không bọn hân chỉ có nước khổ dài dài, haiz...

Còn Nguyệt Hy nghe thấy câu này của Tuyên Đế trong lòng lại là một cảm giác khó tả. Lần đầu tiên có người nói với nàng đây chính là thiên hạ của nàng cho dù nàng có làm gì cũng có người đứng sau bảo vệ, ủng hộ nàng, cảm giác được người yêu thương dung túng này... thật tốt.

Thượng Quan Vũ đỡ thể tử của mình đi sau lưng nghe Tuyên Đế nói câu này giám chúa lại lập tức phun trào. Người nên nói câu này phải là phụ thân hân mới đúng nha, mặc dù tại hoàng cung này không có hiệu lực nhưng tốt xấu gì hân cũng mới là phụ thân mà, sao tên bá bá kia dám cướp lời của người làm phụ thân là hân chứ. Chỉ là đây là chốn đông người hân không thể làm mất mặt Hoàng đế, cho nên cho dù tức cỡ nào cũng đành phải nuốt xuống, thù này hân quyết không quên, hừ.

Hạ Y Lan đi bên cạnh thấy sắc mặt khó coi của tướng công liền biết nhất định là thùng giám chúa phát tác rồi, mặc dù có chút bất đắc dĩ nhưng nàng cũng thực sự vui mừng vì nữ nhi của mình được nhiều người bảo bọc, thương yêu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7

Trong chính sảnh Vân Nguyệt điện vốn vô cùng rộng lớn hiện đã chật ních người, hoàng thân quốc thích, phi tần... vốn chỉ đơn thuần là một buổi yến tiệc mừng đầy tháng tiểu quận chúa nay thậm chí có thể ngồi ra mùi âm mưu chính trị. Các thế lực chống đối dường như đang định đánh chủ ý lên người vị tiểu quận chúa mới ra đời này bởi vì ai cũng có thể thấy được mức độ coi trọng của Tuyên Đế với tiểu quận chúa.

Lúc Tuyên Đế bế Nguyệt Hy vào trong đại điện, nguyên một đoàn người đều rầm rập quỳ xuống hô to vạn tuế cảnh tượng này đối với Nguyệt Hy lần đầu nhìn thấy đúng là kinh tâm động phách. Tuyên Đế này giờ vẫn luôn quan sát tiểu bảo bối trong tay, lo lắng âm thanh vang dội sẽ khiến tiểu bảo bối hoảng sợ, chờ tới khi mọi người hô xong trên mặt tiểu bảo bối vẫn là biểu tình kinh ngạc, tò mò, không có bất kỳ dấu hiệu nào của sự sợ hãi mới yên tâm phát tay miễn lễ cho phép mọi người đứng dậy.

Sau đó Tuyên Đế thông thả tới thỉnh an thái hậu sẵn tiện giao tiểu bảo bối cho Thái Hậu bế. Thực ra Thái Hậu cũng hết sức yêu thích tiểu quận chúa này, tiểu hài nhi cũng rất tốt chỉ tội rất nghịch ngợm lại không hiểu lòng người, không biết quan tâm chăm sóc. Ngắm lại đây là hoàng cung, có mấy ai thật lòng đâu, nếu là ruột thịt may ra được mấy phần thật tâm, và lại Thụy Vương gia vốn là đứa con duy nhất của ti ti bà, năm xưa hai tỷ muội một người gả cho hoàng đế làm phi, một người gả cho Thụy lão Vương gia làm Vương phi. Đáng tiếc ti ti mệnh khổ lúc sanh Thượng Quan Vũ ra không lâu liền qua đời, bao nhiêu năm qua nàng vẫn xem Thượng Quan Vũ như con đẻ mà nuôi nấng, tình cảm còn hơn ruột thịt.

Mấy năm qua, phi tần sinh con cho Tuyên Đế cũng không ít nhưng không hiểu sao vẫn không có người nào sinh được một nữ nhi cho hoàng gia. Trừ lần đầu tiên ra, mỗi lần phi tần sinh hài tử, nghe được tiếng thông báo là hoàng tử bà đều nhìn thấy cùng một biểu tình trên mặt nhi tử, đó là tiếc nuối. Thực ra lúc đó bà cũng rất tiếc nuối, chỉ là không thể hiện ra mà thôi. Thật vất vả Thụy Vương phi mới sinh được một nữ nhi cho hoàng gia, vào cái khoảnh khắc ra đời của tiểu quận chúa nhìn về mặt thờ phào nhẹ nhõm sau đó là kích động vui mừng của nhi tử như thể nữ nhi của mình ra đời, bà cũng không tiện trách móc. Bởi vì lúc đó bà cũng có một chút kích động, tôn nữ mình mong chờ bao lâu cuối cùng đã xuất hiện rồi.

Nhìn tiểu quận chúa thân thể nhỏ bé mềm mềm còn vương mùi sữa trên tay bà xem, gương mặt nhỏ xíu tròn tròn, nộn nộn, trắng hồng; đôi mắt đen bóng lấp lánh như lưu ly chăm chú nhìn bà, cái mũi xinh xinh, cái miệng nhỏ nhắn hé ra cười, quả thực khiến cho thái hậu nhìn thấy liền thương yêu tới tận xương, vui vẻ vô cùng, ban thưởng rất nhiều thứ quý giá làm cho đám phi tần ghen tỵ đỏ mắt. Phải biết lúc bọn họ sinh hoàng tử, Thái Hậu cũng chỉ liếc mắt một cái rồi thôi, ngày đầy tháng cũng chỉ ban một chút đồ cho có lệ hoàn toàn không bằng một góc của tiểu quận chúa bây giờ.

Đám phi tần nhìn nhau sau đó quyết định sau này phải sinh một tiểu công chúa, đặc ân ai mà không muốn hưởng chứ. Họ cũng không biết rằng ước mơ này cũng chỉ là mơ ước mà thôi, từ lúc tiểu quận chúa ra đời Tuyên Đế liền hạ lệnh ban tuyệt tử canh cho tất cả phi tần trong hậu cung, để dành thời gian sau này cho một mình tiểu bảo bối mà thôi, ngay cả Thái Hậu cũng là mãi sau này mới biết chuyện này, nhưng lúc đó tiểu quận chúa đã trở thành tâm can bảo bối trong lòng bà, hoàng tử trong hoàng gia lại không ít cho nên cũng không có ý kiến gì.

Các quan đại thần và sứ thần đều dâng không ít quà chúc mừng tiểu quận chúa, số lượng và giá trị là không nhỏ, lại thêm quận chúa vừa nhận một người nghĩa phụ phú khả địch quốc cộng với hưởng quyền lợi của một công chúa khiến cho không biết bao nhiêu người phải đỏ mắt, phải nói Bảo Nguyệt quận chúa vừa mới sinh đã trở thành tiểu phú bà, nghe nói tất cả quà mừng đều được cho vào trong kho riêng hoàng gia khóa cửa lại, chìa khóa đeo trên cổ tiểu quận chúa. Cửa kho lại được đại nội thị vệ canh chừng nghiêm ngặt, khiến cho những người có ý đồ lên tài sản của tiểu quận chúa đều phải cúi đầu rút lui. Có điều vẫn có không ít người mưu đồ đánh chủ ý vào tiểu quận chúa cho nên xung quanh tiểu quận chúa từ nay luôn có ám vệ theo canh chừng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Từ sau ngày đầy tháng, Thượng Quan Vũ như ước nguyện đón được thê tử và nữ nhi trở về Thụy Vương phủ thì vô cùng cao hứng, ngày ngày gần gũi chơi đùa với nữ nhi khiến Thượng Quan Vũ Lạc hết sức bất mãn là hết không công bằng. Xưa nay phụ vương luôn nghiêm khắc với nhi tử cho nên bị lạnh nhạt một chút hấn cũng không để ý, nhưng mà tiểu muội muội mới sinh sao cũng không để ý tới hấn, rõ ràng hấn lúc nào cũng mong ngóng tiểu muội nha. Lúc trước cũng chính là hấn luôn ở bên cạnh bụng của mẫu thân thủ thi cùng muội muội, dặn muội muội nhất định phải thương nhị ca nhiều nhất, sao bây giờ muội muội lại không nhớ rồi?

Thượng Quan Vũ Hiền ngược lại so với hấn thoải mái hơn không ít. Bởi vì tiểu muội muội ban ngày bị phụ vương và mẫu thân ôm nhưng mà ban đêm phụ vương lại bận thân thiết với mẫu thân nên nhiệm vụ này lên rơi xuống đầu hấn, nhìn tiểu muội muội nhỏ nhắn mềm mềm mỉm cười với hấn, nắm chặt áo hấn lúc ngủ Thượng quan Vũ Hiền liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn, hấn không thể càng mau lớn lên có thể thương yêu, bảo vệ muội muội tốt hơn nữa. Cứ nhìn gương mặt uất ức của nhị đệ vì không thể ôm tiểu muội mà xem, hấn quả thật không thể phủ nhận rằng lúc đó bản thân cũng có một chút hả hê nho nhỏ, tên tiểu quý nhà người cứ thông thả mà chờ dài dài đi, dĩ nhiên cái này tuyệt đối là bí mật không thể nói ra, haha.

Từ lúc phát hiện ra bản thân trọng sinh ở một thế giới xa lạ, Nguyệt Hy luôn cố gắng để thích nghi nhanh hơn với hoàn cảnh mới, với người thân mới nhưng đối với Nguyệt Hy đây cũng là một quá trình ngọt ngào mà xa lạ. Xuất thân trước đây của Nguyệt Hy là một đặc công, được sinh ra và đào tạo nhằm thi hành những nhiệm vụ tối mật mà quốc gia không thể chính diện ra mặt, sự tồn tại của nàng hoàn toàn nằm trong bóng tối, không hề ảnh hưởng tới một ai không thân nhân, không bạn bè, ngay cả lúc sinh ra và chết đi cũng đều là trong thầm lặng. Cho nên khi sống lại trong một thế giới tràn đầy tình thân và sự quan tâm như thế này khiến cho Nguyệt Hy vừa bối rối lại vừa hạnh phúc.

Mỗi sáng thức dậy trong vòng tay phụ thân, chơi đùa cùng mẫu thân, thỉnh thoảng bá bá và nghĩa phụ sẽ ghé qua tranh đoạt ôm nàng với phụ thân, buổi tối lại ngủ trong lòng đại ca trước cái nhìn chăm chú ai oán của nhị ca, một cuộc sông như thế đối với Nguyệt Hy mà nói không khác gì trong mơ, nàng hiện tại vô cùng thỏa mãn, không muốn có một ước mơ cao xa gì nữa hết nàng chỉ muốn giữ mãi niềm hạnh phúc bé nhỏ này mà thôi. Nhưng mà sự đời thường không như mong muốn, luôn có những sự cố bất ngờ xảy ra khiến con người không kịp trở tay.

Sau một tháng ở Thụy Vương phủ, Nguyệt Hy liền ngã bệnh vô cùng nghiêm trọng, khi đưa vào hoàng cung thái y cũng không cách nào tìm ra nguyên nhân. Chỉ trong hai ngày từ một tiểu quận chúa tròn tròn đáng yêu liền biến thành một đứa trẻ gầy ốm, xanh xao, yếu ớt vô cùng đáng thương khiến cho ai nhìn thấy cũng không nhịn được xót thương.

Cả hoàng cung và triều đình lâm vào hỗn loạn dưới sự giận dữ của Hoàng đế, sự lo lắng sốt ruột của cả nhà Thụy vương và Thái Hậu. Cuối cùng nhờ Đông Phương Thịnh vận dụng mọi nguồn lực đưa được Dạ Nhật thần y tới mới có thể ổn định lại cục diện rối loạn lúc này. Thì ra là có người muốn đổi đầu với Tuyên Đế và Thụy Vương nhưng không có cách nào liền nhắm vào tiểu quận chúa. Mặc dù bên cạnh tiểu quận chúa đều có người hầu và ám vệ thường trực nhưng mà bọn chúng lại hết sức khôn ngoan ra tay trên người nhũ mẫu của tiểu quận chúa. Hạ độc trong thức ăn của nhũ mẫu qua đó gián tiếp khiến tiểu quận chúa trúng độc, mà nhũ mẫu này cũng đã chết ngay sau khi tiểu quận chúa phát bệnh, mọi manh mối đều bị xóa sạch, quả là một kế hoạch hết sức cao minh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Sự kiện tiểu quận chúa trúng độc đã gây nên một cơn sóng gió không nhỏ trong hoàng cung. Lúc độc trên người tiểu quận chúa còn chưa được giải, cho dù là chút gió thổi cỏ lay, mọi người cũng không nhìn được da đầu run hết cả lên. Tuy nhiên cho dù độc trên người tiểu quận chúa đã được giải hoàn toàn, bầu không khí trong hoàng cung vẫn trong tình trạng áp thấp như cũ, bởi vì cơn giận của Tuyên Đế sau khi tiểu quận chúa được giải độc không những không giảm mà còn có xu hướng tăng thêm.

Thực ra chuyện này cũng không thể trách ai cả, có trách cũng chỉ có thể trách lũ người kia không biết chọn đối tượng hạ độc mà thôi. Nguyệt Hy vốn là đứa trẻ bị sinh non, cho dù có chăm sóc tốt cỡ nào cũng không thể tránh khỏi yếu ớt hơn đứa trẻ bình thường rất nhiều. Lần này lại trúng độc không nhẹ, mấy lạng thịt trên người Nguyệt Hy không dễ gì mới nuôi được nay nháy mắt liền không còn. Hơn nữa theo lời của Dạ Nhật thần y, thân thể Nguyệt Hy lần này đã bị suy nhược nghiêm trọng, cơ thể phải điều dưỡng ít nhất trên mười năm, và lại sức khỏe cũng vĩnh viễn không theo kịp người thường, nói đơn giản chính là phải điều dưỡng cả đời.

Cứ mỗi lần nhìn tiểu bảo bối mình cẩn thận che chở bao lâu nay bỗng trở nên gầy yếu như thế này, thân thể cũng mãi mãi không thể hồi phục như bình thường, lòng mấy người phụ thân, bá bá bọn họ lại không nhìn được đau đớn sau đó là phần nộ. Bọn họ quyết tâm cho dù phải đào ba tấc đất cũng nhất định phải lôi được đám người đứng sau ra, khiến bọn họ sống không bằng chết để hả giận cho tiểu bảo bối.

Âm mưu lần này của bọn chúng quả thực vô cùng tinh vi đến nỗi dường như không để lại vết tích, nhưng mà bọn họ là ai a? Là ba nam nhân thực lực đứng đầu ngũ quốc, còn thêm cả Dạ Nhật thần y không biết vì sao cũng xông vào hỗ trợ. Cứ như vậy, sự việc liên tiếp triển vô cùng thuận lợi cho dù là một vết tích nhỏ cũng bị bọn họ đào ra. Không lâu sau, hung thủ cũng dần dần lộ ra ánh sáng nhờ có sự hỗ trợ tích cực của Dạ Nhật thần y.

Kẻ chủ mưu lần này là một vị bại tướng dưới tay bọn họ mượn thêm sức của một số bang phái tà giáo trước đây bị triều đình tiêu diệt kết hợp lại tìm cách trả thù. Lúc bị bọn họ bắt được cũng không có một chút hối cải còn thoải mái xát muối lên vết thương mấy người bọn họ: “Thượng Quan Vũ, Thượng Quan Duong (Tuyên Đế) các ngươi cũng có ngày hôm nay a, lúc trước các ngươi dùng kế hại ta thảm bại mất nước mất nhà, bây giờ ta cũng khiến quận chúa bảo bối của các ngươi vĩnh viễn không xuống được giường, làm cái âm sắc thuốc cả đời hahahaha...” Tuyên Đế nghe xong liền nổi giận đẩy hẳn xuống Phục Hình đường nơi được xưng là địa ngục trần gian, cho hẳn tận hưởng cái gì là muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong đi.

Sau khi xử lý kẻ chủ mưu, mọi người liền bắt đầu công trình điều dưỡng, bồi bổ cho tiểu quận chúa. Để đảm bảo điều kiện tốt nhất, tiểu quận chúa liền được để lại trong hoàng cung điều dưỡng cũng nhân tiện để cho Thụy Vương phi luôn căng thẳng suốt mấy ngày nay có cơ hội trở về nghỉ ngơi một thời gian. Tiểu quận chúa hiện giờ chính là bảo vật của hoàng cung người người cưng chiều, nâng trong tay sợ rớt ngấm trong miệng sợ tan đến cả đi đứng trong hoàng cung cũng đều vô cùng dè dặt cẩn trọng sợ dọa tới tiểu quận chúa khiến cho Nguyệt Hy mỗi lần nhìn thấy cảnh này đều không nhìn được hắc tuyến, có cảm giác nghiêm trọng như vậy không a.

Nguyệt Hy sau khi trúng độc cũng cảm thấy cơ thể mình yếu đi nhiều lắm, đành tích cực rèn luyện cơ tay, cơ chân, uốn lưỡi tập nói lại vô cùng phối hợp điều dưỡng hi vọng cơ thể sớm khỏe mạnh, nhìn thấy nước mắt của mẫu thân đại nhân mỗi lần ôm nàng đều chực trào ra, nàng cũng có chút không chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10

Cuộc sống của Nguyệt Hy lúc này có thể nói là vô cùng thỏa mãn, ngày ngày qua lại giữa vương phủ và hoàng cung, xoay quanh nàng lại là những người thân vô cùng yêu thương nàng khiến Nguyệt Hy vô cùng hạnh phúc. Điều tiếc nuối duy nhất lúc này là thân thể của nàng hồi phục quá chậm, cho dù có được chăm sóc tỉ mỉ, kỹ càng, dùng toàn là thảo dược trân quý vô cùng cơ thể nàng vẫn chậm chạp không có mấy dấu hiệu hồi phục.

Nuôi mấy tháng trời mà cân nặng cũng chỉ tăng lên có một chút xíu khiến phụ thân, nghĩa phụ, bá bá mỗi lần ôm nàng đều nhăn mày ủ dột, sau đó lại càng chiều cổ nàng kỹ hơn nhưng cũng chẳng có kết quả gì. Nàng thật lòng cũng không muốn vậy nha, nhưng là cơ thể của nàng lại cố tình không hợp tác nàng cũng chẳng thể làm gì.

Chẳng mấy chốc hai năm trôi qua, Nguyệt Hy sau thời gian dài chăm sóc, cơ thể cuối cùng đã trông giống những đứa trẻ cùng tuổi, nhưng là thịt trên người cũng không nhiều bao nhiêu, cơ thể cũng vẫn còn yếu ớt, luôn dễ dàng sinh bệnh cho nên mọi người đối với nàng vẫn luôn là thái độ cẩn thận chiều cổ như cũ, nhưng ít nhất so với sau khi nàng mới trúng độc cũng đỡ hơn nhiều. Nguyệt Hy sau khi hết trúng độc rảnh rỗi không có gì làm thường uốn lưỡi tập nói, thường xuyên nắm tay đuổi chân tập ngồi... mọi người thấy nàng hoạt bát như vậy cũng rất vui vẻ, nhất là phụ thân, ca ca, bá bá mỗi khi không có việc gì liền chạy đến trêu đùa nàng, nhất là khoảng thời gian nàng đang bị bỏ tập nói, mỗi ngày tần suất đảo quanh chỗ nàng là không thể khống chế được. Nguyệt Hy cũng rất vui vẻ, mỗi lần có người tới dỗ nàng tập nói nàng luôn vui vẻ trêu đùa họ một lúc, không ít lần phụ thân, bá bá bị nàng làm cho

mặt đen xỉ thất vọng rút lui, quả thực là vô cùng khoái hoạt. Cứ như vậy, cho dù cơ thể không khỏe mạnh như những hải tử khác nhưng tới lúc một tuổi nằng trên cơ bản có thể đi, có thể nói dễ cho mọi người vô cùng vui vẻ, cho dù việc đi đứng không duy trì được bao lâu cũng không có vấn đề gì, dù sao cũng nữ khỏe mạnh vây quanh nằng quả cũng rất nhiều.

Ngày sinh thần hai tuổi của nữ nhi, Hạ Y Lan bất ngờ phát hiện mình lại có thai. Biết được tin này, Nguyệt Hy liền dừng hẳn không bám dính lấy mẫu thân nữa, gần đây sức khỏe mẫu thân cũng không được tốt, phụ thân lại bận chăm sóc mẫu thân, Nguyệt Hy đành chuyển sang bám đại ca, ngay cả khi đi học cũng bám lấy không tha, Thượng Quan Vũ Hiên lại vô cùng vui vẻ nhận lấy trách nhiệm chăm sóc muội muội bảo bối nhà mình, cho dù đi đâu cũng mang theo, chưa bao giờ ngại phiền. Thực ra có thể ôm theo muội muội thơm thơm mềm mềm này đi học, đứng trước con mắt ngưỡng mộ của đám bạn bè hẳn cũng thấy vô cùng hạnh diện, xem đi nhà các người có muội muội đáng yêu như của ta không a, các người có dám mang muội muội vào lớp cùng học giống ta không a, dĩ nhiên là không rồi, cứ ở đó mà ngưỡng mộ đi, haha.

Lớp học của Thượng Quan Vũ Hiên và Thượng Quan Vũ Lạc thực ra là một lớp học dành cho con em quý tộc và quan lại ưu tú, trong lớp có cả thái tử, hoàng tử, thế tử, và những công tử quan lại có thành tích ưu tú được tuyển chọn kỹ lưỡng sau đó đưa vào Hoàng cung để học cùng thái tử. Một là có thể tạo ra bầu không khí cạnh tranh tích cực học tập của đám trẻ, hai là có thể cho những trụ cột tương lai của đất nước có tầm nhìn bao quát, toàn diện nhằm phát triển quốc gia trong tương lai, có đôi lúc Tuyên Đế còn có thể cho các học trò vào dự thính trong các cuộc thảo luận tại ngự thư phòng. Tuyên Đế tuyệt đối là một vị vua có tầm nhìn xa trông rộng, không hề chăm chăm vào chủ nghĩa chuyên quyền, là một vị vua uyên bác lại phóng khoáng hiếm có trong lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11

Học đường này thực ra cũng vừa mới thành lập không lâu, trước đây mọi người đều là được gia sư dạy riêng hoặc là học tại Lâm Hoa - học viện lớn nhất Nhật Diệu hoàng triều. Sau này Tuyên Đế mất không ít công sức mới mời được Từ lão sư về dạy học cho các hoàng tử vương thất, lại tuyển chọn thêm một số con cái quan lại tài giỏi để đào tạo thành phụ tá hoàng đế sau này. Từ lão sư này tên thật là Từ Viện, là trọng thần của tiên đế vô cùng chính trực tài giỏi, cuối cùng lại bị tiên đế nghe lời nịnh thần ly gián, nghi ngờ liền tức giận từ quan về sơn lâm ẩn cư.

Sau khi lên ngôi Tuyên Đế liền cho người dò la tin tức của ông, mãi tới cách đây nửa năm mới tìm được, sau đó thuyết phục ông về làm thái phó dạy dỗ các hoàng tử, lại phải hết sức cam đoan không ai được phép can dự vào phương pháp dạy học của mình, Từ lão sư mới đồng ý trở về. Trong học đường này ngoại trừ con em hoàng thất, những người còn lại đều do một tay ông lựa chọn, học trò trong lớp chỉ cần bước chân vào học đường mỗi cấp bậc, tôn ti đều biến mất, chỉ còn có đồng học và lão sư mà thôi, mọi người trong học đường này đều hết sức kính sợ vị Từ lão sư này.

Các học trò có xuất thân từ hoàng thất bao gồm Thái tử, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Thế tử của Thuận vương phủ, Trịnh vương phủ, Trạch thân vương phủ, Thụy vương phủ, Tĩnh Nam hầu phủ, Bắc quận vương. Ngoài ra còn có con của các vị đại thần được tuyển chọn: công tử của thừa tướng, binh bộ thượng thư, hình bộ thượng thư, Hàn đại tướng quân, nội các đại học sĩ, còn có nhi tử duy nhất của thượng hộ đứng đầu ngũ quốc, nghĩa huynh của Bảo Nguyệt quận chúa – Đông Phương Viễn.

Hiện tại học trò tại học đường này chia làm hai phái, một bên là ủng hộ thái tử Thượng Quan Triệt, nhi tử duy nhất của tiên hoàng hậu đã mất để lại rất được Tuyên Đế coi trọng gồm có: Ngũ hoàng tử Thượng Quan Hiên, huynh đệ Thượng Quan Vũ Hiên, Thượng Quan Vũ Lạc, Đông Phương Viễn, thế tử Trạch thân vương phủ Thượng Quan Huyền, công tử của binh bộ thượng thư Mạc Ngôn, hình bộ thượng thư Lâm Vĩnh Thần, Hàn Đại tướng quân Hàn Chí, nội các đại học sĩ Dương Viết Chi.

Còn lại tam hoàng tử Thượng Quan Lâm, thế tử Thuận vương phủ Thượng Quan Bình, Trịnh vương phủ Thượng Quan Diễm, Tĩnh Nam hầu phủ Trữ Ninh, Bắc quận vương Lăng Dật, công tử tướng phủ Đỗ Hằng đều là những người ủng hộ nhị hoàng tử Thượng Quan Duật nhi tử của hoàng hậu đương nhiệm. Hai thế lực tương đương, luôn có mâu thuẫn tranh chấp. Từ lão sư đối với việc này làm ngơ như không thấy, còn Tuyên Đế cũng là thấy nhưng không thể trách, dù sao tranh chấp quyền lực ở mỗi triều đại vốn là chuyện không thể tránh khỏi. Cũng vì thế việc Thượng Quan Vũ Hiên đưa Nguyệt Hy theo vào học đường nghiễm nhiên trở thành cái cớ để hai bên tranh chấp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 12: Chương 12

Ngày hôm đó Nguyệt Hy không có việc gì liền bám theo đại ca đến học đường. Nguyệt Hy vốn có lệnh bài đặc biệt của Tuyên Đế, cho nên việc xuất nhập hoàng cung là không thành vấn đề. Vừa xuống xe ngựa, Thượng Quan Vũ Hiên liền ôm Nguyệt Hy lên, không cho phép Nguyệt Hy tự đi như

ở trong phủ. Nguyệt Hy mặc dù có chút kỳ lạ vì hành động có chút khác thường này của đại ca nhưng cũng không nói gì, dù sao đại ca cũng sẽ không hại mình, liền mặc huynh ấy thích ôm thì ôm đi. Nhưng là sau khi ôm Nguyệt Hy đi một quãng đường rất dài, Thượng Quan Vũ Hiên cũng không có ý định bỏ nàng xuống. Nguyệt Hy lúc này có chút lo lắng. Đại ca dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử 8 tuổi mà thôi, có khí lực ôm nàng đi một đoạn đường dài như vậy đã là không tệ rồi, nhưng nếu cứ tiếp tục ôm nữa không chừng sẽ để lại di chứng không tốt cho xương. Nghĩ vậy Nguyệt Hy liền sốt ruột, vội vàng dấy dựa muốn xuống:

“Đại ca, huynh nhanh thả muội xuống, muội có thể tự đi được mà. Huynh còn tiếp tục ôm muội sẽ rất mệt đó. Mau thả muội xuống đi mà”.

Nhưng mà cho dù Nguyệt Hy có nói gì, Thượng Quan Vũ Hiên vẫn nhất quyết không buông Nguyệt Hy xuống, chỉ cứng rắn dùng lý do dễ bị lạc để tiếp tục ôm muội muội đi. Nguyệt Hy không nói được đại ca đành quay sang nhìn nhị ca, ai ngờ nhị ca xưa nay vốn ủng hộ nàng hôm nay lại một mực im lặng không nói tiếng nào, chỉ có khuôn mặt đáng yêu bây giờ lại làm ra vẻ nghiêm túc nhìn thẳng về phía trước, không hề để ý đến nàng.

Thượng Quan Vũ Hiên trong lòng hiện đang vô cùng rối rắm, hẳn không muốn buông tiểu muội muội xuống, cũng không nguyện ý buông xuống một chút nào, bởi vì chờ đợi ở phía trước bọn họ chính là... một bầy sói, ngay cả tiểu đệ ở bên cạnh có vẻ như cũng đang suy nghĩ giống hắn. Đúng vậy, phía trước có một bầy sói có cả sói bên địch và sói bên mình đang lăm le chờ đợi tiểu bảo bối trên tay hắn, chi cần sơ ý một chút thôi, tiểu bảo bối nhỏ xinh đáng yêu của bọn hắn có thể sẽ bị bầy sói cướp đi, cho nên hắn dĩ nhiên không nguyện ý buông tiểu muội muội xuống, cho dù là giao cho vị Thái tử đường ca hắn luôn luôn ngưỡng mộ cũng không được.

Nguyệt Hy nào biết những suy nghĩ cong cong queo queo của đại ca nhà nàng bây giờ, chỉ cảm thấy chắc đại ca hôm nay bị cái gì đó kích thích nên mới đột nhiên cứng đầu như vậy, dù sao ôm một lần cũng không chết được, đành mặc huynh ấy thôi.

Đúng như dự đoán của Thượng Quan Vũ Hiên, ngay khi nhìn thấy Nguyệt Hy trên tay mình, một đám sói lập tức ủa tới định ra tay cướp tiểu bảo bối của bọn hắn, nhưng Thượng Quan Vũ Lạc cũng không phải tay vừa, lập tức nhanh chân che trước người tiểu bảo bối ngăn không cho đám sói này lại gần. Nguyệt Hy ngay lúc đám băng hữu của ca ca ủa tới liền hết hồn, nhìn những gương mặt háo hức tranh giành nhau đòi ôm mình, nàng không khỏi giờ tay ôm thật chặt cổ đại ca.

Nếu như nàng nhớ không lầm thì tất cả họ đều là con cháu danh môn của các đại thần trong triều, sao bây giờ lại không thấy chút gì phong phạm quý tộc nào cả, mà chỉ giống như một đám nhóc con đang tranh giành đồ chơi với nhau vậy? Nguyệt Hy mỉm cười, có lẽ cảm tình giữa họ quả thật không tệ, đến mức có thể không màng đến lễ nghi khi ở cạnh nhau thế này khiến nàng quả thực vui mừng thay cho các ca ca, bởi vì như thế này thì họ sẽ không để mất tuổi thơ của mình cho dù đang ở trong chốn hoàng cung đáng sợ này.

Mạc Ngôn và Hàn Chí xưa nay tính tình luôn hoạt bát bỗng nhiên thấy được một tiểu muội muội đáng yêu như tiên đồng dĩ nhiên không thể bỏ qua, nhưng mà huynh đệ Thượng Quan lại canh giữ quá chặt khiến hắn không tài nào tiếp cận được tiểu quận chúa đáng yêu liền tức giận mắng Thượng Quan Vũ Lạc không nghĩa khí. Thượng Quan Vũ Lạc bị mắng lập tức đáp trả:

“Hừ! tiểu muội muội trân quý bọn ta ngày đêm bảo bọc há lại để tên mãng phu nhà người muốn ôm liền ôm ư? Ít nhất cũng phải nộp ra lễ vật gấp mặt cho xứng đáng rồi hẵng nghĩ tới chuyện lại gần tiểu muội của ta.”

Mạc Ngôn vừa nghe Thượng Quan Vũ Lạc nói vậy liền xoay quanh lục thử xem trên người mình có thứ gì có thể làm quà gấp mặt hay không. Thượng Quan Vũ Lạc ở bên này nhìn thấy hành động của Mạc Ngôn và mấy tên khác liền lên tiếng nhắc nhở:

“Không cần tìm kiếm làm gì, những thứ đồ vật vĩnh viễn trên người người có thể dùng làm lễ gấp mặt cho tiểu muội cao quý đáng yêu của ta sao? Tốt nhất người về nhà suy nghĩ cho thật kỹ rồi hãy đưa ra, nhớ đừng chọn bừa để cho huynh đệ chê cười a.”

Thái tử Thượng Quan Triệt này giờ cùng với khối băng thê tử Thượng Quan Huyền đứng bên ngoài xem bọn họ tranh chấp cũng không khỏi âm thầm suy tính xem ngày mai nên lấy gì làm lễ gấp mặt cho tiểu đường muội duy nhất này của mình, dù sao báu vật gì đó đối với Bảo Nguyệt tiểu Quận Chúa tuyệt đối không phải hiếm lạ. Đám người Nhị hoàng tử bên này nhìn qua có người coi thường, có người ghen tỵ nhưng lại không dám tới gần cũng đang âm thầm suy tính tới lễ vật gấp mặt ngày mai cho tiểu quận chúa, dù sao cũng không thể để mất mặt trước đám người Thái tử được, tiểu quận chúa này lại rất được lòng Tuyên Đế, cho nên thân cận với tiểu quận chúa tuyệt đối không có hại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Đùa giỡn một lúc liền phải vào lớp, mấy tiểu thái giám có nhân giới đã sớm chuẩn bị cho Nguyệt Hy một cái bàn thấp vừa phải ngay giữa chỗ hai ca ca nàng ngồi. Thượng Quan Vũ Hiên trực tiếp ôm Nguyệt Hy ngồi xuống chỗ của mình sau đó mới để tiểu muội muội xuống, cũng may chỗ hai huynh đệ ngồi là ở hàng đầu cho nên tầm nhìn của Nguyệt Hy cũng không bị cản trở. Lúc Từ lão sư bước vào lớp, tất cả mọi người đều đồng loạt đứng dậy lễ phép chào lão sư sau đó mới đồng loạt ngồi xuống. Tình cảnh này khiến Nguyệt Hy có chút hoài niệm tới trường học kiếp trước của nàng, cho dù chỉ được đi học có vài năm còn lại đều là huấn luyện nhưng ấn tượng của nó với nàng vẫn hết sức sâu sắc.

Từ lúc bước vào học đường, Từ lão sư vẫn luôn có cảm giác là lạ không rõ nguyên nhân, nhưng sau khi ngồi xuống hắn bỗng nhiên phát hiện ở hàng trên cùng ngày hôm nay bỗng xuất hiện thêm một chiếc bàn tí hon, đằng sau cũng là một thân hình cực kì nhỏ bé ngồi nghiêm trang giữa một đoàn toàn là

người cao lớn, cảnh tượng này quả thực khiến người ta muốn cười. Nhưng ngay lập tức Từ lão sư cứng người, không dám nhúc nhích bởi vì hấn phát hiện... hàm râu hấn tăn tăn khổ khổ nuôi gần hai mươi năm đang bị người khác nắm trong tay. Hướng theo những sợi râu bị nắm nhìn xuống liền thấy một bàn tay cực kì nhỏ bé đang nắm thật chặt, đôi mắt to tròn chứa đầy tò mò chăm chú quan sát, thỉnh thoảng còn giật thử mấy cái khiến cho gương mặt của từ lão sư lập tức biến đổi, tiểu cô nương liền cười khanh khách.

Thì ra Nguyệt Hy tiểu quận chúa bẩm sinh hai kiếp chưa từng thấy qua râu dài như vậy lập tức hiểu kì tiền lên sờ thử cảm thấy thú vị liền giật giật hai cái sau đó cười khanh khách khiến một đoàn học trò ở phía dưới nhìn thấy cảnh này lập tức nín thở mà đồ mồ hôi hột tự hỏi đây có gọi là nắm râu hùm hay không. Từ lão sư mặt mày âm trầm một lúc cuối cùng cũng không có phát tác chỉ lạnh mặt rút lại nắm râu khốn khổ của mình từ tay tiểu quận chúa mà thôi. Thực ra lúc vừa nhìn thấy hấn liền đoán ra thân phận của tiểu hài nhi này, không có bất kì nữ hài nào có thể xuất hiện tại những nơi trọng địa trong Hoàng cung này trừ Bảo Nguyệt quận chúa của Thụy Vương phủ, nghe nói đạo này sức khỏe của Thụy Vương phi không được tốt lắm cho nên sự xuất hiện của tiểu quận chúa ở chỗ này hôm nay cũng không có gì là quá ngạc nhiên cả.

Những tưởng sự việc đến đây là kết thúc, Từ lão sư đang tính mở miệng kêu Thượng Quan Vũ Hiền lên dẫn muội muội về, nhìn xuống bỗng thấy gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của tiểu quận chúa đang uất ức chực khóc liền im bật. Từ Viện lão sư cả đời quang minh lỗi lạc, chỉ có tiếc nuối duy nhất là không có con cháu. Thực ra hấn cũng từng có một thê tử, một nhi tử, chỉ đáng tiếc đều mệnh yếu mất sớm sau đó hấn cũng nản lòng liền bắt đầu cuộc sống độc lai độc vãng nơi hoang sơn. Cho tới bây giờ, khát vọng lớn nhất trong lòng Từ lão sư cũng chỉ là có con có cháu ở bên cạnh, yên ổn qua ngày. Cho nên xưa nay Từ lão sư cho dù luôn nghiêm khắc với học trò của mình, đối mặt với tiểu hài tử vẫn luôn là thái độ ôn hòa.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy tiểu quận chúa đáng yêu xinh đẹp Từ lão sư đã không nhịn được yêu thương từ đáy lòng cho nên mới có thể dung túng cho tiểu Nguyệt Hy nắm râu mình lâu như vậy, nếu là học trò bình thường đã sớm bị hấn đuổi ra ngoài vì không tôn trọng lão sư rồi, làm gì có cửa mà ở đó tiếp tục mặt nặng mày nhẹ như Nguyệt Hy bây giờ. Càng chết hơn nữa chính là Từ lão sư vừa nhìn thấy khuôn mặt uất ức chực khóc của Nguyệt Hy liền luống cuống không biết làm sao, hai người cứ như vậy gằng co tới lúc nước mắt Nguyệt Hy sắp sửa rơi xuống, Từ lão sư uy vũ nghiêm trang người người kính sợ liền giương cờ trắng đầu hàng để mặc nàng tiếp tục tác quái trên hàm râu bảo bối của mình, phát tay với huynh đệ Thượng Quan Vũ Hiền đang chuẩn bị lên cứu viện, lại ung dung lấy sách ra ý bảo mọi người tiếp tục học không cần để ý.

Từ lão sư không phải không tiếc nuôi bộ râu mình nuôi hơn nửa đời, nhưng so với nó hấn còn tiếc những giọt nước mắt xinh đẹp của tiểu nữ hài này hơn, cho nên không thể không hy sinh bộ râu bảo bối này, cũng may tiểu quận chúa nghịch một lúc liền chán trở về ngồi bên cạnh ca ca. Còn hàm râu bảo bối của Từ lão sư vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có hình dáng bị thay đổi một chút mà thôi, hấn không khỏi thở dài may mắn, dù sao nếu là nàng lấy kéo cắt đi thì hấn cũng có thể làm gì nàng a. Các hoàng tử, vương công chứng kiến cảnh này từ đầu tới cuối xong không khỏi lục tục đi nhặt quai hàm đã rớt đầy đất lúc này. Mị lực của tiểu quận chúa không khỏi quá mạnh mẽ đi, ngay cả Từ lão sư nổi tiếng nghiêm khắc cũng bị thu phục không còn mảnh giáp, vậy từ nay còn chỗ nào không phải thiên hạ của nàng a, còn đâu chỗ cho bọn hấn dung thân a...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 14

Tuyên Đế sau khi hạ triều nghe được tin Nguyệt Hy vào cung liền lập tức sai Vĩnh Khang công công bên người mình cấp tốc chạy qua bên Lạc Nguyên điện nơi các hoàng tử đang học đón Nguyệt Hy về. Từ lão sư đang dạy học thì có thái giám vào báo Vĩnh Khang công công bên Chính Văn điện của Tuyên Đế đến liền có chút giật mình nhưng ngay sau đó liền vỡ lẽ ra, chắc là vị hoàng đế anh minh thần võ của Nhật Diệu hoàng triều này nghe tin tiểu quận chúa vào cung liền không nhịn được rồi, sau đó đành lưu luyến không rời tiễn tiễn ôn thân vừa đáng yêu vừa đáng hận nào đó đi rồi.

Nguyệt Hy được Vĩnh Khang công công bế vào tận bên trong chính điện của Chính Văn điện, giao vào tận tay Tuyên Đế đang ngồi phía sau long án. Nhìn thấy gương mặt vị hoàng bá bá luôn yêu thương mình trước mặt, Nguyệt Hy liền nở một nụ cười đáng yêu đến không đến mạng, lại dùng giọng nói ngọt ngào trong trẻo của mình gọi bá bá, làm cho Tuyên Đế phải bế nàng lên hôn liền mấy cái mới thỏa mãn, lại chộc cho nàng khanh khách cười, cũng rộng lượng không lau đi đám nước miếng trên mặt mình. Nhưng sau đó Tuyên Đế cũng rất cẩn thận lấy khăn lau mặt lại cho Nguyệt Hy rồi mới để nàng ngồi xuống bên cạnh mình chơi đùa.

Tuyên Đế đã cho người làm sẵn một bộ bút, mực vừa tay với Nguyệt Hy để nàng giải sầu, lại cho người chuẩn bị rất nhiều sách kí, sử, địa lí để một bên. Người bên cạnh Nguyệt Hy đều là người của Tuyên Đế nên dĩ nhiên hấn biết tiểu bảo bối của mình thích nhất là đọc sách, viết chữ. Lúc biết được chuyện này Tuyên Đế đã hết sức ngạc nhiên, sau đó là vô cùng kiêu ngạo tiểu bảo bối của hấn quả nhiên là thiên tài a. Nghe cung nữ bên cạnh Nguyệt Hy báo lại: Sau khi biết nói, tiểu bảo bối liền có hứng thú đặc biệt với sách, nhất định đòi học chữ, ma ma bên cạnh cũng chỉ cho là tiểu hài tử đùa giỡn một lúc rồi chán nên cũng không để ý, tiểu bảo bối muốn học chỗ nào liền dạy chỗ đó, ai ngờ sau một thời gian tiểu quận chúa liền có thể tự cầm sách đọc khiến mọi người hoảng sợ không dứt.

Nguyệt Hy sau khi viết chữ chán rồi liền chuyển sự chú ý sang thư phòng này, tròn mắt nhìn mọi thứ xung quanh. Ngày hôm nay đối với nàng quả thực là trải nghiệm vô cùng mới mẻ, cũng vô cùng vui vẻ. Nghĩ lại chuyện hồi sáng mình đã làm, nàng có cảm giác thực ngại thẹn, lúc phát hiện ra mình đang làm gì thì tay đã nắm mõ râu của Từ lão sư rồi, cảm giác được trẻ lại, làm những chuyện người thường không dám làm này thực ra cũng không tệ, nhớ lại gương mặt vô lực của Từ lão sư lúc bị nắm râu mà không nở làm gì mình khiến nàng cảm thấy thực ảm áp, loại ảm áp mà kiếp trước nàng chưa từng thử qua, khiến người ta chỉ muốn chìm trong đó, không rút ra được.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Nhàn rồi ngó nghiêng xung quanh một chút, bỗng nhiên có một vật hấp dẫn ánh mắt Nguyệt Hy, đó là miếng ngọc bàn long đeo trên thắt lưng Tuyên Đế. Tò mò gỡ miếng ngọc xuống, Nguyệt Hy bắt đầu tập trung nghiên cứu miếng ngọc bội xinh đẹp tới kỳ lạ này trong khi Tuyên Đế vẫn đang chăm chú phê duyệt tấu chương không hay biết gì. Ám vệ vẫn đang quan sát ở gần đó thấy cảnh này không khỏi rớt mồ hôi hột, trong lòng đang gấp muốn chết lại ngại tiểu quận chúa đang ở đây không dám làm gì.

Thân là một ám vệ có lẽ không có ai hiểu rõ vật này hơn hẳn, miếng ngọc bàn long này không giống với bất kì miếng ngọc nào Tuyên Đế từng đeo, bởi vì nó là vật tượng trưng cho thủ lĩnh toàn bộ lực lượng ám vệ hoàng gia của Nhật Diệu hoàng triều, có tác dụng giống như ngọc tỷ hay binh phù vậy, hơn nữa toàn bộ ám vệ đều được đào tạo chỉ nhận ngọc không nhận người, tương đương với việc người nào cầm nó trong tay sẽ nắm được toàn bộ lực lượng ám vệ Nhật Diệu hoàng triều trong tay.

Bây giờ vật quan trọng như vậy lại rơi vào tay một tiểu hài tử hai tuổi, thử hỏi hần làm sao có thể bình tĩnh được, hiện tại đang là phiên trực của hần, nếu trong lúc này mà miếng ngọc xảy ra chút sự cố gì không phải thủ lĩnh sẽ lột da hần hay sao, nhưng mà hần lại không thể hiện thân trước mặt người khác a, gấp chết hần rồi, cầu mong miếng ngọc sẽ không xảy ra bất trắc gì, tiểu quận chúa ngài làm ơn cân trọng một chút... Cái mạng của tiểu nhân a...

Chờ tới khi Tuyên Đế làm xong công việc quay qua nhìn thấy tiểu bảo bối đang làm gì cũng không khỏi hốt hoảng một phen, cái mà tiểu bảo bối đang ôm trong lòng không phải miếng ngọc bàn long của hần hay sao, nhìn xuống thắt lưng trông của mình Tuyên Đế không khỏi thắc mắc rốt cục là đã bị lấy lúc nào mà hần không hay biết chút nào a. Bỏ chuyện đó sang một bên, hiện tại việc quan trọng nhất là làm sao để lấy lại mà không chọc cho tiểu bảo bối không vui trước đã. Nghĩ là làm, Tuyên Đế lập tức sai Vĩnh Khang công công đi đến kho phòng chọn mấy vật quý giá hấp dẫn tiểu hài tử đến đây, hần muốn lấy ra dụ dỗ tiểu bảo bối.

Nhưng dĩ nhiên Tuyên Đế đã đánh giá sai giá trị của miếng ngọc bội trong mắt Nguyệt Hy a, cho dù hần có lấy cái gì ra đổi tiểu bảo bối vẫn nhất quyết không buông miếng ngọc ra làm cho hần đau hết đầu, đầu tranh một hồi cuối cùng vẫn là thua trước nước mắt của tiểu bảo bối. Tuyên Đế không thể làm gì cuối cùng đành nhịn đau để cho tiểu bảo bối tiếp tục cầm ngọc bàn long, dĩ nhiên với điều kiện là không thể để ai biết được cũng như thấy được vật này.

Nguyệt Hy cuối cùng được như nguyện lấy được ngọc bàn long liền vui vẻ hôn lên má Tuyên Đế mấy cái khiến cho hần vừa mừng rỡ vừa đau lòng a. Tuyên Đế vốn cho rằng tiểu hài tử chỉ là nhất thời yêu thích, qua một thời gian sẽ nhanh chóng chán nản, chờ tới lúc đó mới tìm cách lấy lại sau, nhưng mà Tuyên Đế đâu ngờ miếng ngọc bàn long này một khi ra đi sẽ không bao giờ quay trở lại nữa...

Chờ cho Nguyệt Hy đi rồi, Tuyên Đế lập tức ra lệnh cho thủ lĩnh ám vệ này giờ vẫn đang chứng kiến toàn bộ sự việc phải thêm ám vệ đi bảo vệ tiểu quận chúa và ngọc bàn long, không được phép xảy ra chút sai sót nào. Còn về việc chủ nhân của ám vệ hần cũng không hề nhắc tới một tiếng nào bởi vì từ xưa tới nay có một luật bất thành văn rằng cho tới khi chủ nhân mới bắt đầu giao nhiệm vụ thì quyền sai sử vẫn nằm trong tay người trước đó, cho nên hần mới có thể giao nó cho tiểu bảo bối không chút e ngại nào như vậy.

Tuy nhiên nếu biết được những việc mà Nguyệt Hy làm sau khi có bàn long ngọc, có lẽ Tuyên Đế lúc đầu cũng không dám dễ dàng giao cho nàng như vậy. Nhưng rõ ràng con người cũng không phải trời, không thể biết trước điều gì, hơn nữa dù sao sau này khi biết được những việc làm của Nguyệt Hy hần cũng không thể không than thở quả nhiên là miếng ngọc đã tìm đúng chủ nhân thích hợp nhất với nó a. Dĩ nhiên những việc này là nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Sau khi từ hoàng cung trở về, Nguyệt Hy liền trở về phòng tĩnh tâm nghiên cứu “chiến lợi phẩm” mới thu được từ chỗ Tuyên Đế. Cũng không phải ngẫu nhiên mà nàng lại “chọn” trúng miếng ngọc quý giá này, theo quan sát của nàng từ trước công với thái độ lưỡng lự của bá bá ngày hôm nay, nàng dĩ nhiên biết vật trong tay này không đơn giản, điển hình là hiện giờ lượng ám vệ xung quanh nàng bỗng dưng tăng lên rất nhiều không phải sao? Sau khi trọng sinh, mặc dù thân thể của nàng không còn được như lúc trước tuy nhiên giác quan của nàng lại không giảm đi chút nào, mặc dù không có nội công của người cô đại nhưng trực giác và kinh nghiệm đã rèn luyện qua bao năm của Nguyệt Hy cũng có thể cho nàng biết được chính xác tình hình cụ thể xung quanh mình, nàng biết rất rõ kể từ khi miếng ngọc bàn long này rơi vào tay mình, ám vệ xung quanh mình bỗng nhiên lên không ít, hơn nữa thực lực của bọn họ cũng mạnh hơn những người trước không ít.

Theo nàng phỏng đoán, có lẽ đây chính là vật nắm giữ lực lượng ngầm của bá bá, có lẽ là ám vệ hoặc là đội quân tử sĩ chẳng hạn. Nàng cũng không chắc chắn nhưng nàng biết một điều rằng thứ này nhất định có thể giúp được nàng thực hiện những điều nàng muốn, chỉ là hiện giờ còn chưa phải lúc

dùng tới nó. Sở dĩ nàng “tiền hạ thủ vi cường” là bởi vì hiện tại chính là thời cơ tốt nhất lấy được nó, cái gọi là thiên chân vô tà trẻ nhỏ vô tư sẽ giúp nàng che giấu được mục đích của mình, không khiến cho bất kì ai máy may nghi ngờ, nhưng bây giờ nàng vẫn còn nhỏ, chưa tới lúc dùng nó, việc nàng có thể làm bây giờ chỉ là cố gắng vạch ra một kế hoạch thật hoàn mỹ sau đó chờ tới thời điểm thích hợp thực hiện mà thôi.

Đã trải qua một đời gió tanh mưa máu, Nguyệt Hy dĩ nhiên không nguyện ý lại tiếp tục một cuộc sống như thế nữa, đời này nàng chỉ muốn bình bình đạm đạm vượt qua cuộc sống hạnh phúc bên những người thân tuyệt vời này của mình. Tuy nhiên trong cuộc sống không nói trước được điều gì, những biến cố phát sinh là không thể tránh khỏi, nhất là trong cái bể đục nhà vương thất như thế này lại càng không thể lường trước được, hiểu rõ được điều này cho nên nàng mới ấp ủ một ý định xây dựng cho mình một lực lượng đủ để bảo vệ giang sơn này, đủ để bảo vệ những người thân mà đời này nàng quý trọng. Sau khi nghĩ thông suốt, Nguyệt Hy liền vui vẻ cất tiêu bảo bối mới này vào trong ngực sau đó đi ngủ, ngày mai còn cả một đám tiêu tử đang chờ mình tới đối phó nữa.

Ngày hôm sau Nguyệt Hy lại theo hai ca ca của mình đi học đường, đúng như dự liệu tất cả mọi người đều đang chờ huynh muội bọn họ tới, trên tay mỗi người hiện giờ đều đang cầm lễ vật gấp mặt cho tiểu quận chúa, hãnh hái nhất chính là tiểu tử Mạc Ngôn hôm qua bị Thượng Quan Vũ Lạc khích tướng về tới nhà liền lật tung đồng bảo bối của hắn lên, quyết tâm phải tìm được một món bảo bối quý giá nhất làm cho sáng mắt tên Thượng Quan Vũ Lạc chết tiệt kia.

Từ xa nhìn thấy được bóng dáng huynh muội nhà Thượng Quan, Mạc Ngôn liền kích động chạy tới, cũng như ngày hôm qua, ngay khi hắn vừa tới gần liền bị Thượng Quan Vũ Lạc đứng ra ngăn cản, không khách khí mở miệng: “Mạc Ngôn, không phải hôm qua ta đã nói rồi sao? Không có lễ vật đừng hòng lại gần tiểu muội của ta.” Mạc Ngôn đang hãnh hái bị Thượng Quan Vũ Lạc cản đường không khỏi tức giận:

“Ai nói với ngươi là ta không mang lễ vật, nhưng là ta mang lễ vật cho tiểu quận chúa chứ không phải cho tiểu tử nhà ngươi, ngươi đây là cản đường cái gì, ngươi cản đường ta có thể đưa lễ vật được sao?”

“Ngươi...” Thượng Quan Vũ Lạc vốn là bởi vì không thấy hắn cầm lễ vật trên tay nên mới đứng ra cản lại, bây giờ bị hắn nói cho cứng họng không phản bác lại được, đành không tình nguyện nhường đường cho hắn ung dung đi tới chỗ muội muội tặng “lễ vật”.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Mạc Ngôn đi tới trước mặt Nguyệt Hy cúi đầu nhìn tiểu nữ hài xinh đẹp đang giương một cặp mắt như lưu ly tò mò nhìn mình mà trong lòng vô cùng hồi hộp, tướng tượng bộ dáng tiểu quận chúa phần điều ngọc trác này mở miệng ngọt ngào gọi một tiếng Mạc Ngôn ca ca hắn liền vô cùng hưng phấn, vội vàng thò tay vào tay áo cẩn thận lấy ra một vật đưa cho Nguyệt Hy. Nguyệt Hy ngẩng đầu nhìn nhìn đại ca nhà mình, sau đó mới giơ tay nhận lấy vật trong tay Mạc Ngôn cẩn thận quan sát, thì ra là một hạt châu to bằng nắm tay nàng, nhưng mà nhìn kỹ lại không giống mấy hạt trân châu bình thường, trong suốt lấp lánh.

Mạc Ngôn ở bên cạnh khấn trương nhìn Nguyệt Hy, thấy nàng không quá hứng thú với vật này liền sốt ruột giải thích:

“Tiểu Nguyệt Hy a, muội có biết đây là vật gì không, vật này gọi là dạ minh châu đỏ, chính là loại trân châu trân quý nhất, xinh đẹp nhất, hơn nữa vật này ban đêm còn có thể phát sáng nữa nha.” Nguyệt Hy nghe Mạc Ngôn nói vậy mới vỡ lẽ, thì ra đây chính là dạ minh châu trong truyền thuyết nha, liền thoải mái tặng cho Mạc Ngôn nụ cười ngọt ngào: “Cám ơn, Mạc Ngôn ca ca.”

Thượng Quan Vũ Lạc thấy tiểu muội nhà mình mới đó đã bị tên Mạc Ngôn này mua chuộc liền vô cùng ảo não, trong lòng hận chết tên Mạc Ngôn xấu xa đang ngang nhiên ôm muội muội hắn bên kia.

Chờ Mạc Ngôn tặng xong, những người khác cũng lục tục bước lên tặng lễ vật cho Nguyệt Hy, đối với những người thật lòng tặng quà cho nàng, Nguyệt Hy đều vui vẻ tặng cho bọn họ nụ cười ngọt chết người không đền mạng của mình, dĩ nhiên ngay lập tức thu phục được lòng mấy vị đại gia này. Còn đối với những người có ý đồ tiếp cận mình, nàng đều ứng phó cho qua.

Tuy nhiên cũng phải nói những lễ vật ngày hôm nay Nguyệt Hy nhận được đa phần đều không tầm thường, cũng phải công nhận bọn họ có tâm để mà tìm được mấy món lễ vật này, trong đó phải kể đến bộ nghiên bút tinh xảo bằng bạch ngọc thượng hạng của Thái tử, oán huyết ngọc có thể giữ ấm quanh năm của Lâm Vĩnh Thân, Hàn Ngọc tránh nóng của thể tử Trạch Thân Vương phủ Thượng Quan Huyền, bộ y phục kim thanh lục bảo trân quý của Ngũ hoàng tử Thượng Quan Hiến, bộ tranh chữ cô nổi danh hiếm có của Dương Viết Chi, cây hồng san hồ của Nhị hoàng tử, ...

Ngay cả nghĩa huynh Đông Phương Viễn của Nguyệt Hy vốn không cần tặng lễ vật cũng đưa cho nàng một miếng ngọc bội tinh xảo hình mặt trăng được khắc tên của nàng bằng lục cầm thạch hết sức tinh xảo, nghe Đông Phương Viễn nói chỉ cần cầm vật này đến bất kỳ cửa hàng nào thuộc địa bàn của nghĩa phụ nàng đều có thể tùy ý muốn gì cũng được.

Trong số mấy món lễ vật này có một thứ khiến Nguyệt Hy đặc biệt yêu thích, đó chính là một chiếc chủy thủ toàn thân đen tuyền, trên cán đao có嵌 một viên lam ngọc trông rất bình thường, nhưng lại không qua mắt được Nguyệt Hy, trải qua một đời đánh giết giết tầm hiểu biết của Nguyệt Hy đối với các loại vũ khí là vô cùng phong phú, chỉ nhìn qua một cái nàng lập tức có thể xác định được vật này được làm từ loại vật liệu vô cùng hiếm có, làm thành vũ khí đặc biệt cứng rắn lại sắc bén vô cùng, chính là một bảo vật hiếm có.

Nghe nói vật này chính là Hàn lão tướng quân trong chiến trận giành được đem về làm lễ vật cho Hàn Chí, Hàn Chí lại bởi vì không biết lấy gì tặng nàng bắt đầu dĩ mới lấy vật này ra. Nguyệt Hy nghe vậy liền thoải mái tặng cho ngọc tiểu tử Hàn Chí một nụ hôn vào má làm hắn chỉ biết vui mừng cười ngây ngô, còn đám ca ca mới nhận bên này của Nguyệt Hy bên này lại bốc hỏa, hận nghiêng răng nghiêng lợi tên tiểu tử Hàn Chí, trong lòng dự tính nhất định phải lôi tiểu tử này ra dần một trận cho bổ tức, cái tội dám dành nụ hôn của tiểu quận chúa, bọn hắn cũng muốn nha, sao chỉ có mình tên ngọc tử hân được chứ?

Đáng ngạc nhiên đó là ngay cả Từ lão sư cũng đem tới cho Nguyệt Hy một chồng sách vô cùng hiếm có, tuyệt đối không thể kiếm được quyển thứ hai, làm cho Nguyệt Hy vốn yêu sách lập tức tặng cho Từ lão sư một nụ hôn thật kêu vào má, cho hắn vui vẻ cười ha ha, chút tiếc nuôi chồng sách quý trong lòng cũng nhanh chóng bay sạch.

Đám học trò ở bên dưới nhìn thấy lại hết sức hâm mộ, trong lòng bắt đầu suy tính phải làm sao để dụ dỗ tiểu quận chúa cho mình mượn sách đây, trong số đó chỉ có mỗi hai huynh đệ Thượng Quan Vũ Hiến, Thượng Quan Vũ Lạc là vui vẻ nhất thôi, dù sao của tiểu muội cũng như của bọn hắn thôi không phải sao? Tuy nhiên bọn họ đâu biết rằng có suy tính ra sao cũng đều vô dụng thôi, bởi vì mấy quyển sách này lúc Nguyệt Hy đem tới ngự thư phòng bị Tuyên Đế nhìn thấy liền nhanh tay mượn đi mất rồi, hơn nữa cũng không hẹn ngày trả lại khiến bọn họ khóc không ra nước mắt, oán không ra được miệng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Sau khi vào học một lúc Nguyệt Hy như thường lệ rời khỏi học đường, nhưng mà hôm nay Nguyệt Hy không đi đến Chính Văn điện như thường lệ mà lại vòng đường đi qua bên Khôn Ninh cung của Thái hậu. Thái hậu này từ khi Nguyệt Hy ra đời vẫn luôn hết mực cưng chiều nàng, luôn coi nàng trở thành tôn nữ ruột mà yêu thương, cho nên nàng mới có thể yên tâm làm càn trong chốn Hoàng cung sâu như bể này mà không cần kiêng nể gì. Bởi vì người ở trong cung này, trừ những kẻ không có mắt ra, không ai có can đảm đụng vào bảo bối của Hoàng Đế và Thái hậu này.

Thái Hậu hiện tại đang dùng bữa sáng trong chính điện nhưng mà mấy hôm nay không hiểu sao tinh thần Thái hậu không được tốt, thường thường ăn không ngon miệng, tối bữa đều chỉ ăn vài đũa rồi thôi khiến các ma ma hầu hạ Thái hậu đều hết sức lo lắng, tìm đủ mọi cách để khiến Thái hậu vui vẻ, nhưng cho dù các nàng làm sao tinh thần của Thái hậu vẫn không tốt lên được bao nhiêu. Sáng nay cũng như vậy, Thái Hậu chỉ ăn vài miếng sau đó buông đũa, các ma ma đang hết sức khuyên nhủ thì từ từ vào báo là tiểu quận chúa tới, Thái hậu nghe vậy liền hết sức vui mừng:

“Nhanh, nhanh chóng tuyên vào.”

“Hoàng nãi nãi, Nguyệt Nhi tới thăm người đây, dạo này người có nhớ con không a?” Người chưa vào mà tiếng đã tới trước, sau đó, một bóng dáng nhỏ bé nghiêng ngã chạy vào điện khiến Thái hậu và các ma ma hốt hoảng tính chạy ra đỡ, miệng thì lo lắng hô:

“Ai u, tiểu bảo bối của ta, chậm chậm thôi, coi chừng ngã a...”

“Tiểu Quận Chúa từ từ, từ từ thôi, cẩn thận kéo ngã a.”

Nguyệt Hy cứ như vậy nhấc chân nhỏ của mình lạch bạch nghiêng ngã chạy qua sau đó nhào vào lòng Thái hậu, Thái hậu cũng thuận theo bế Nguyệt Hy ngồi vào lòng mình sau đó cất giọng quở trách:

“Tiểu nha đầu nhà ngươi a, sao lại không biết chừng mực vậy, cái chân nhỏ này đi còn chưa vững mà đã dám chạy rồi, lỡ ngã thì làm sao đây?”

“Nếu Nguyệt Nhi ngã không phải còn có hoàng nãi nãi đỡ sao?” Nguyệt Hy ngậy thơ đáp lại chọc cho thái hậu cực kì vui vẻ cười ha ha:

“Phải, phải, Tiểu Nguyệt Nhi mà ngã thì còn có hoàng nãi nãi đỡ a, nếu không không phải còn có Hoàng bá bá, phụ vương, mẫu phi con đỡ sao?” Nguyệt Hy giả vờ nghiêng đầu suy nghĩ sau đó lại nói ra một câu khiến cho Thái hậu vô cùng thỏa mãn:

“Hoàng nãi nãi, người đây là đang trách Nguyệt Nhi không để ý đến người sao? Cho dù có bao nhiêu người muốn đỡ Nguyệt Nhi đều muốn hoàng nãi nãi thôi.”

Đùa giỡn một lúc, Nguyệt Hy lại nhìn lên bàn thấy trên đó là thức ăn dang dở, nhưng mà mới chỉ bị động qua một chút xíu liền quay qua áy náy nói với Thái hậu:

“Hoàng nãi nãi, có phải Nguyệt Nhi tới không đúng lúc ảnh hưởng người dùng cơm không, thức ăn đều đã nguội hết rồi không còn ngon nữa? Nếu vậy bây giờ kêu Hồng ma ma đổi một bàn khác, Nguyệt Nhi cùng hoàng nãi nãi ăn sáng bởi tội được không?”

Thái hậu vốn đã định bảo mình ăn xong rồi, ai ngờ bị Hồng ma ma nhanh miệng cướp lời trước:

“Tiểu Quận chúa nói phải, lão nô lập tức đổi một bàn đồ ăn khác để cho quận chúa và chủ tử dùng bữa, hiếm khi người mới ghé qua một lần, hôm nay

lão nô liền trở tài cho người thương thức một chút vậy.” Thái hậu nghe vậy cũng không tiện nói gì nữa, Hồng ma ma nói không sai, dù sao hôm nay bà cũng rất vui vẻ, ăn thêm một chút cũng không sao.

Vì thế hai người bắt đầu cùng nhau ăn bữa sáng trễ này, vừa ăn vừa nói đủ thứ chuyện thú vị trên trời dưới đất trong sách của Từ lão sư, hoàn toàn bỏ mặc nguyên tắc ăn không nói trong lễ nghi. Mấy vị ma ma thấy thái hậu hôm nay vui vẻ ăn được nhiều như vậy đều hết sức cao hứng, càng thêm coi trọng vị tiểu chủ tử này. Trước khi ra về, Nguyệt Hy còn dặn đi dặn lại Thái hậu không được kén ăn, ra đủ lời uy hiếp, tới khi nhận được lời cam đoan của Thái hậu mới chịu bỏ qua, các vị ma ma trong Khôn Ninh cung thấy vậy đều cười không khép miệng được, đúng là chỉ có vị tiểu tôn thần này mới trị được Thái hậu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Trên đường ra khỏi Khôn Ninh cung của Thái Hậu, Nguyệt Hy vẫn luôn suy tư, cho tới khi tới chỗ rẽ gần Chính Vân điện, Nguyệt Hy vẫn không chút chần chừ rẽ sang hướng khác khiến cho Tiểu Thuận Tử là tiểu công công được giao nhiệm vụ theo sau Nguyệt Hy vô cùng rối rắm, không biết làm sao, cho tới khi hai người dừng lại trước cửa thái y viện hần mới vỡ lẽ thì ra không phải là tiểu quận chúa nhầm mắt đi bữa mà là nàng đã có dự định từ trước rồi.

Nguyệt Hy không hề chần chừ nhắc chân liền đi vào, sau đó liền tiến tới chỗ Tể tướng thái y đang bận rộn nghiên cứu y thư đằng kia, ngồi xuống. Nghe thấy tiếng động lạ, Tể tướng thái y liền ngẩng đầu lên, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền hết hồn. Hần chính là thái y chuyên bắt mạch cho Thái Hậu và Tuyên Đế dĩ nhiên biết tiểu tôn thần này là ai, vấn đề là tại sao hôm nay tiểu quận chúa lại xuất hiện tại đây, bên cạnh nàng cũng không có ai bị ốm, chỉ có một mình Thụy Vương phi đang mang thai thôi, nhưng hần đâu phải thái y chuyên về phụ, nhi khoa đâu, rốt cục là tiểu quận chúa muốn gì nha?

Nguyệt Hy bình tĩnh nhìn khuôn mặt rối rắm của Tể tướng thái y biến hóa đủ kiểu xong xuôi mới bình tĩnh nói: “Ta muốn y thư”. Tể tướng thái y nghe vậy liền thờ phào nhẹ nhõm, vội đứng dậy đi lấy một chồng y thư quý giá đưa cho Tiểu Thuận Tử đang đứng sau Nguyệt Hy, hần biết nếu tiểu tôn thần này đã mở miệng ra yêu cầu, dĩ nhiên là không muốn những thứ bình thường, mặc dù không nhớ nhưng hần thà nhìn đau dăng bảo bối của mình ra còn hơn là chọc giận nàng. Danh tiếng của tiểu tôn thần này trong cung không ai không biết, hần dĩ nhiên cũng không có gan đắc tội nàng.

Nhận được thứ mình muốn, Nguyệt Hy liền mỉm cười ngọt ngào với Tể tướng thái y sau đó quay đầu đi mất, còn Tể tướng thái y ở phía sau thì vỗ trán thở dài, sau đó lại tiếp tục vùi đầu nghiên cứu y thư còn dang dở lúc này.

Lúc Nguyệt Hy bước vào cửa Chính Vân điện, Tuyên Đế đã thiết triều trở về rồi, hiện đang ngồi bên cửa sổ nghiên cứu một quyển trong số sách lấy được trên tay Nguyệt Hy của Từ lão sư mấy ngày trước. Nghe tiếng bước chân nhỏ bé quen thuộc tới gần, Tuyên Đế ngẩng đầu lên mỉm cười, vẫy tay với Nguyệt Hy: “Bảo bối, qua đây.”

Sau khi bế Nguyệt Hy lên đùi mình lại nhìn thấy chồng sách trong tay Tiểu Thuận Tử liền cúi đầu hỏi Nguyệt Hy đang vui vẻ ngồi trong lòng mình: “Tiểu bảo bối hôm nay đã đi đâu vậy, còn mang về một chồng sách dày như thế?” Thuận tay lấy một quyển xem thử, hơi nghi ngờ nhìn Nguyệt Hy:

“Tiểu bảo bối sao hôm nay lại có hứng thú nghiên cứu loại sách này vậy, không lẽ là bỗng nhiên có có hứng thú với nghề lang trung, tương lai muốn làm nữ thân y sao?” Tuyên đế hỏi xong cũng không nhịn được cười nhìn Nguyệt Hy.

Chuyện này cũng không có gì, nhưng bị Tuyên Đế hỏi như vậy Nguyệt Hy cũng không khỏi có chút ngượng ngùng:

“Bá bá người đừng trêu chọc con nữa, chỉ tại hôm nay Nguyệt Nhi đến thăm Hoàng nãi nãi thấy khí sắc của người không được tốt lắm, cho nên mới có ý định nghiên cứu những y thư này, thử tìm giải pháp xem có thể cải thiện được sức khỏe của Hoàng nãi nãi không mà thôi. Hoàng bá bá, nếu người có thời gian nhất định phải ghé qua thăm Hoàng nãi nãi nha, không chừng Hoàng nãi nãi thấy người tâm trạng sẽ lập tức tốt lên đó!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Từ sau ngày hôm đó, Nguyệt Hy bắt đầu vùi đầu trong đồng y thư, sau đó hét chạy qua Thái y viện lại chạy tới ngự thiện phòng, không để ý tới ai hết khiến một đám người đều vô cùng tủi thân. Cho tới khi mọi việc hoàn tất, nàng mới chợt nhớ ra dường như mình đã quên mất cái gì rồi thì phải, lúc trở về đón chờ nàng chính là oán niệm bốn phía khiến Nguyệt Hy cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh, đành phải bỏ ra mấy ngày để bù đắp lại, đúng là thiệt hại mà, nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn rất vui.

Sau việc này lại có không ít người được hưởng lợi, điển hình nhất đó chính là Hoàng thái hậu, mỗi ngày Nguyệt Hy đều qua ngự thiện phòng đưa thực đơn nấu canh dưỡng sinh, ích thể lại không mang vị thuốc đến cho Hoàng Thái hậu. Lúc đầu bà còn chần chừ không muốn uống nhưng sau đó biết được đây là tâm huyết cực khổ bao lâu của tiểu bảo bối Nguyệt Hy liền vô cùng cảm động, mỗi ngày đều phối hợp uống sạch sẽ canh đưa tới. Sau mấy ngày sức khỏe của bà liền cải thiện thấy rõ, khiến đám ma ma bên cạnh đều vui mừng cười tít mắt mở miệng ra đều là tiểu quận chúa là tốt nhất, đây cũng là suy nghĩ trong lòng Hoàng thái hậu, chỉ là bà không nói ra mà thôi.

Dĩ nhiên bát canh tương tự cũng xuất hiện trên long án của Tuyên Đế, thư án của Thụy Vương gia và Đông Phương Thịnh, mấy người này chỉ cần nghe thấy là do Nguyệt Hy tỉ mỉ chuẩn bị liền không nói hai lời cảm bát uống sạch trơn.

Ngay cả Từ lão sư cũng may mắn được hưởng ké một bát, qua lời Tiểu Thuần từ bên cạnh Nguyệt Hy từ lão sư mới giật mình biết được mình đây là vinh hạnh cỡ nào, sâu hơn nữa chính là cảm động. Tiểu Thuần Từ đã nói:

“Tiểu quận chúa nói rằng canh này vốn là chuẩn bị cho Hoàng Thái hậu, rất tốt cho người già dùng để dưỡng sinh, Từ lão sư đã có tuổi lại không có ai chăm sóc cho nên dĩ nhiên nàng cũng phải để một phần cho người rồi.” Vì thế mà có vị Từ lão sư nào đó vốn đã cực kỳ yêu Nguyệt Hy rồi, hiện giờ chính là ngay cả tâm can cũng đều bị tiểu tôn thần này đào đi mất rồi, không còn chút sức kháng cự nào nữa.

Đám người ở học đường dĩ nhiên cũng có phần, đó chính là điểm tâm mới nghiên cứu ra của Nguyệt Hy trong ngự thiện phòng. Thử hỏi trong ngày đông giá buốt sau khi học xong vừa mệt, vừa lạnh, vừa đói lại có người đưa điểm tâm và trà nóng tới tiếp tế dĩ nhiên là phải vô cùng hạnh phúc rồi, cảm giác tiếc nuối đồng bào bối làm quà gấp mặt ban đầu cho Nguyệt Hy đều bay mất tiêu, chỉ cảm thấy lần này bỏ ra quả thật là đáng giá, một đám đều bị Nguyệt Hy thu mua hoàn toàn, không còn đường phản kháng.

Thái độ của bọn họ đối với Nguyệt Hy lập tức tăng lên nhiều lần, hoàn toàn không dám làm mất lòng tiểu tôn thần này, một chút xú cũng không dám bôi vì cái bụng của bọn họ một khi đã hưởng qua rồi sẽ lập tức bị khuấy phục, không thể không có mà làm mất lòng Nguyệt Hy tương đương với mất hết, hơn nữa còn lập tức bị xa lánh, sau này dĩ nhiên sẽ có người lĩnh hội sâu sắc được điều này.

Sau một thời gian bận rộn bỏ mặc mọi người, không dễ gì hôm nay Nguyệt Hy mới có thời gian ngồi trong thư phòng bầu bạn cùng Tuyên Đế, cho nên suốt thời gian Nguyệt Hy ở đây ngày hôm nay đều trôi qua trong lòng Tuyên Đế. Mặc dù tình thế này khiến Nguyệt Hy cũng rất bất đắc dĩ, nhưng bởi vì có áy náy trong lòng cho nên nàng cũng không dám phản kháng tiếng nào, đành nhàm chán thuận tay cầm mấy quyển tấu chương ở gần mình lên đọc, Tuyên Đế cũng chẳng nói gì. Tuy nhiên Vĩnh Khang công công đứng gần đó lại cực lực nín cười, bởi vì hình ảnh hai người một lớn một nhỏ bây giờ quả thực vô cùng thú vị, hai người một lớn một nhỏ động tác, ánh mắt gần như giống nhau hoàn toàn, người nhỏ ngồi trong lòng người lớn, hình ảnh này quả thực rất chọc cười, tuy nhiên cũng rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nguyệt Hy này giờ vẫn đang yên tĩnh ngồi trong lòng Tuyên Đế bỗng dưng quay đầu lại hỏi Tuyên Đế:

“Bá bá, những người bên cạnh Nguyệt Nhi có ai có thể dùng được không a?”

Tuyên Đế đang phê tấu chương bỗng dừng bút, mỉm cười nhìn xuống tiểu bảo bối trong lòng mình: “Bảo bối, không phải mỗi ngày con đều “dùng” bọn họ hay sao, sao bỗng nhiên lại hỏi như vậy?”

Nguyệt Hy chớp mắt: “Nguyệt Nhi là muốn hỏi xem có ai có thể lên lên điều tra mà không bị phát hiện a?”

Tuyên Đế bị từ ngữ của tiểu bảo bối chọc cười: “Vậy bảo bối của chúng ta rốt cục là muốn “lên lên” điều tra cái gì vậy nha?” Nguyệt Hy chần chờ nhìn Tuyên Đế một lát sau đó mới nói nhỏ: “... Là điều tra nghĩa phụ đó.”

Lần này Tuyên Đế lại càng mờ mịt rồi:

“Vi sao?”

Nói tới đây mắt Nguyệt Hy bỗng sáng lên: “Mấy ngày nữa không phải sinh thần của nghĩa phụ sao, Nguyệt Nhi muốn tạo cho nghĩa phụ một bất ngờ, nhưng mà con không biết rõ hành tung của nghĩa phụ cho nên con cần người để đi theo, nắm rõ hành tung của nghĩa phụ.”

Mặc dù không tránh khỏi ghen tỵ tuy nhiên Tuyên Đế cũng không nỡ khiến cho tiểu bảo bối của mình thất vọng:

“Bảo bối, chỉ cần con muốn người cứ việc mở miệng ra gọi, lập tức sẽ có người xuất hiện nghe lệnh của con, có biết không? Tuy nhiên việc này chỉ có thể thực hiện khi con ở một mình hoặc ở cùng với bá bá thôi, có biết không?”

Nguyệt Hy mặc dù cũng rất vui vẻ vì từ nay đã có thể đường hoàng sử dụng ám vệ của hoàng thất rồi tuy nhiên vẫn giả vờ ngây thơ hỏi:

“Có thật không bá bá?”, Tuyên Đế mỉm cười:

“Tất nhiên, bây giờ con cũng có thể gọi thừ.”

Nguyệt Hy quay xung quanh không thấy ai, sau đó mới nhẹ mở miệng gọi:

“Người đâu”, đảm bảo cách xa mười thước không có cách nào nghe thấy được. Bỗng nhiên một bóng đen xuất hiện trước mặt nàng, quỳ xuống: “Thuộc hạ xin đợi lệnh.” Nguyệt Hy có chút hưng phấn nhìn ám vệ quỳ dưới đất lại quay sang nhìn Tuyên Đế, chờ Tuyên Đế gật đầu với nàng mới quay lại nói với ám vệ:

“Hãy theo dõi hành tung của nghĩa phụ ta, xác định lịch trình ngày kia của người về báo lại cho ta.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Sau khi nhận lệnh, ám vệ lập tức biến mất.

Nguyệt Hy lại quay đầu nhìn xung quanh sau đó mới nhìn Tuyên Đế vẫn đang quan sát nàng:

“Bá bá, bên cạnh con luôn luôn có người sao?”

“Phải.”

“Vậy Nguyệt Nhi có thể bảo họ làm bất kỳ việc gì sao?”

“Dĩ nhiên” Tuyên Đế biết tiểu bảo bối của mình luôn là một tiểu hài nhi thông minh hiểu lý lẽ, cho nên mới có thể nói cho nàng biết sự tồn tại của những ám vệ này, để nàng có thể làm những gì mình muốn, hẳn chỉ cần luôn ở đằng sau hậu thuẫn cho nàng là được.

“Cám ơn bá bá, người là tuyệt nhất!” Nói xong còn hôn một cái thật kêu lên má của Tuyên Đế khiến hắn bật cười:

“Bá bá không thương bảo bối thì còn thương ai nữa a, tuy nhiên việc này không thể nói cho ai biết, đây là bí mật riêng của chúng ta thôi, có được không?”

“Dạ.”

Sau khi rời khỏi Chính Vân điện, Nguyệt Hy không đi thẳng tới chỗ các ca ca mà lại ghé qua nội cung Ti Trần phòng yêu cầu họ làm giúp nàng một món đồ đã được vẽ sẵn, dù sao nội cung tứ phòng sớm đã bị nàng mua chuộc rồi cho nên Nguyệt Hy mới có thể yên tâm giao cho họ mà không sợ lộ bí mật. Lần này nàng muốn cho nghĩa phụ một bất ngờ khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Ngày 27 tháng 11, trời bỗng giáng một trận đại tuyết, những nụ hoa mai hồng hồng đã bắt đầu xuất hiện trên cành mai đang quật cường đứng trong gió tuyết, cảnh tượng có chút tiêu điều thê lương, nhưng lại mang tới cảm giác hào hùng, hiên ngang khiến Nguyệt Hy không khỏi có chút hoài niệm chuyện cũ, làm người chiến đấu trong bóng tối không phải cũng giống những cây mai này sao, cả cuộc đời đều chiến đấu trong bóng tối, hy sinh vì quốc gia, vì nhân dân nhưng cuối cùng lại không thể lưu danh, cô độc giống như cây hoa mai đứng trong bão tuyết vậy... tuy rằng vẻ đẹp của hoa mai còn được người đời ca tụng, thưởng thức, không giống như nàng.

“Đi thôi”, lại ngắm nhìn cây mai một cái sau đó không quay đầu nói với Tiểu Thuận Tử đang cẩn thận ôm một cái hộp gỗ quý giá theo sau. Sau khi lên xe ngựa một bóng đen bỗng thình lình xuất hiện bên cạnh Nguyệt Hy:

“Quận chúa, một canh giờ nữa Đông Phương gia chủ sẽ đến Du Nguyệt Cư thị sát” Nguyệt Hy mỉm cười đáp: “Ta biết rồi.” Bóng đen lập tức biến mất. Tiểu Thuận Tử bên cạnh này giờ liền mở miệng hô: “Tới Du Nguyệt Cư”.

Hôm nay là sinh thần Đông Phương Thịnh, cá tính của hắn xưa nay vẫn không thích phô trương. Vốn là hắn cũng không muốn tổ chức yến tiệc, nhưng đường đường là sinh thần của Ngũ quốc đệ nhất thương gia há có thể làm qua loa, cho nên hắn cũng mặc kệ chuyện tổ chức đều toàn quyền giao cho thê tử và quân gia ở nhà xử lý, còn hắn vẫn nhàn nhã ung dung đi thị sát cửa hàng như thường lệ. Có điều, hôm nay lúc thị sát tới Du Nguyệt Cư tự nhiên hắn lại có cảm giác là lạ, cảm thấy dường như sẽ có chuyện gì đó. Kết quả lúc hắn tiến vào cửa, trưởng quầy vội chạy tới báo cho hắn là có người đang đợi hắn ở trong nhà gian, phòng chữ Nguyệt.

Bước vào phòng, hắn không khỏi ngẩn ra, bên trong phòng đã được người thay đổi trang trí, khắp nơi đều mang một không khí vui mừng, bỗng một đại mỹ nhân áo đỏ uyển chuyển bước ra, dung mạo nàng kinh diễm, dáng người thướt tha mỹ lệ, giọng nói như hoàng oanh, cử chỉ trang nhã khiến người khác không thể chối từ. Đông Phương Thịnh vô cùng nghi hoặc không biết rốt cục là đang diễn tuồng gì?

Mỹ nhân bước đầu là dịu dàng chào hỏi, lời nói dịu dàng có lẽ khiến người khác không thể chối từ... nhưng sao mới một lát lại thành như thế này rồi, Đông Phương Thịnh có chút không bình tĩnh sau màn tỏ tình bất ngờ của giai nhân, càng sau đó nữa là giai nhân vừa tỏ tình với hắn xong liền quay lưng bước đi nhưng không hiểu sao hắn có cảm giác giống như nàng đang chạy trốn. Bỗng một thanh âm non nớt đột ngột vang lên trong không gian yên tĩnh khiến hắn giật mình kinh hãi:

“Nghĩa phụ, chúc người sinh nhật vui vẻ, càng mạnh khoẻ, gia hòa nghiệp hưng nha!”

Đông Phương Thịnh khom lưng bế tiểu nhân nhi vừa ló đầu ra từ sau màn gấm lên hôn mạnh hai cái, sùng nịch hỏi:

“Tiểu bảo bối, không phải giờ này con đang ở trong hoàng cung hay sao, sao lại chạy đến đây dọa nghĩa phụ thế?” Vừa nhìn thấy tiểu gia hỏa này từ trong màn gấm bước ra hắn liền biết này giờ mình chính là bị đùa giỡn, Nguyệt Hy ngây thơ cười:

“Nguyệt Nhi có dọa tới người sao? Nguyệt Nhi chỉ muốn tạo cho nghĩa phụ cảm giác của tuổi trẻ yêu đương nồng nhiệt phấp phới hoa đào mà thôi.”

Vừa nói xong liền bị Đông Phương Thịnh cù hai cái khanh khách cười, Đông Phương Thịnh giả vờ làm bộ mặt hung thần ác sát: “Nói, cái này ai dạy cho con.”

Nguyệt Hy bên này cũng giả vờ bị dọa sợ hãi nói: “Không có nga, cái này là do Nguyệt Hy đọc trong sách ra mà, không phải nam nhân nào cũng đều hoài niệm tuổi trẻ yêu đương cuồng nhiệt hay sao?”

“Ha ha ha, bảo bối a, con đúng là đáng yêu, ha ha ha.” Đông Phương Thịnh nghe giọng nói non nớt của Nguyệt Hy thốt ra những lời nói phong hoa tuyết nguyệt này liền không nhịn được cười lớn, bình thường hắn đều là cười nhẹ nhàng hoặc có lệ, công việc luôn rất bận rộn nhiều áp lực, đã thật lâu hắn mới có dịp cười sảng khoái như thế này. Lại hôn hai cái lên má Nguyệt Hy, mỉm cười nói với nàng: “Bảo bối, cảm ơn con, quà sinh nhật của con ta rất thích, đã lâu ta không có dịp thoải mái như thế này.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Nguyệt Hy chờ Đông Phương Thịnh cười xong mới vui vẻ nói:

“Cái đó mới là khúc dạo đầu thôi, lễ vật sinh thần của người Nguyệt Nhi còn chưa có tặng đâu a. Xem ra nghĩa phụ yêu thích cái đó hơn, vậy thì lễ vật này chắc nghĩa phụ cũng không cần đâu, vậy thì Nguyệt Nhi sẽ cất lại làm lễ vật năm sau lại lấy ra tặng cho người có được không?”

Cái này gọi là thức ăn đã tới miệng còn bị vụt mất sao? Dĩ nhiên một đệ nhất thương nhân như Đông Phương Thịnh sẽ không để chuyện này xảy ra, dùng mọi biện pháp để giành lại rồi:

“Cái này sao được, tiểu bảo bối a, cái nào con chuẩn bị đều là lễ vật tốt nhất trong mắt ta, nhưng cũng không thể vì nghĩa phụ tán thưởng một cái mà quyết định thu hồi cái khác là không được, nghĩa phụ sẽ thương tâm a. Tiểu bảo bối ngoan, tiểu bảo bối tốt của ta, con muốn gì cũng được, chỉ cần không thu hồi lại lễ vật, lấy ra cho nghĩa phụ xem có được không?”

Nghe nói tiểu bảo bối còn chuẩn bị lễ vật cho mình, lòng Đông Phương Thịnh liền giống như bị sợi lông gãi gãi, quả thật đứng ngồi không yên, nhưng nhìn gương mặt nghiêm túc cố tình không muốn đưa ra kia của tiểu bảo bối lại không biết làm thế nào, hoàn toàn không để ý tới không biết từ lúc nào tình thế đã đảo khách thành chủ.

Nguyệt Hy từ đầu chí cuối luôn là một bộ dạng thích ý nhìn vị nghĩa phụ bình thường luôn ôn trọng bình tĩnh của mình luống cuống tay chân, hoàn toàn không có chút ý thức nào về vấn đề hôm nay là ngày sinh thần của ai đó. Chờ tới lúc cảm thấy nhìn đủ rồi mới giả vờ suy tư một lát sau đó mở miệng nói:

“Ừm... vậy thì Du Nguyệt Cư này...”

“Được, được, bảo bối thích gì đều được, vậy bây giờ có thể cho nghĩa phụ xem lễ vật của con được chưa?”

Đông Phương Thịnh này giờ chỉ chờ một câu nói này của Nguyệt Hy, đối với hắn chỉ cần bảo bối nữ nhi này mở miệng cho dù là trăng trên trời hắn cũng không ngại hái xuống cho nàng hưởng gì chỉ là một Du Nguyệt Cư nhỏ bé này.

Nếu có người khác ở đây nghe được câu này chắc sẽ rót con mắt, Du Nguyệt Cư đường đường là kinh đô đệ nhất từ lâu, vô cùng rộng quy mô, doanh thu mỗi tháng cũng vô cùng lớn vậy mà chỉ vì một câu nói của tiểu hài tử liền cho đi, đây là thế đạo gì a...

Nguyệt Hy lúc này mới vừa lòng phát tay đại xá, để cho Tiểu Thuận Từ này giờ vẫn đang cẩn thận bung hộp lễ vật chờ bên trong bước tới.

Đông Phương Thịnh không chờ được nhấc chân đi qua mở hộp ra, vừa mở hộp ra hai mắt hắn liền sáng ngời. Trong hộp lúc này là một cái ngọc quan vô cùng tinh mỹ, với con mắt đã thành tinh của hắn dĩ nhiên nhìn ra cái này là một món đồ được thiết kế độc nhất, thủ công tinh xảo, chất ngọc thường đẳng, tay nghề này đích xác là từ ngự giám trong cung. Hắn xưa nay vốn không thích những thứ bề ngoài phiền phức này bình thường đa số đều dùng dải lụa buộc lên, cùng lắm cũng chỉ là dải lụa có đính ngọc vô cùng hiếm khi dùng ngọc quan, tuy nhiên vừa nhìn thấy ngọc quan này cũng không khỏi vô cùng yêu thích, liền cầm lên tỉ mỉ xem xét.

Nguyệt Hy nhìn thấy nghĩa phụ vui vẻ như vậy chính nàng cũng không khỏi cảm thấy thỏa mãn, dù sao vật này cũng là tổn mất mấy đêm nàng tỉ mỉ thiết kế liền mỉm cười nói với Đông Phương Thịnh vẫn đang hưng phấn nâng niu ngọc quan trên tay:

“Nghĩa phụ mau qua đây để Nguyệt Nhi giúp người đeo lên nha.”

Đông Phương Thịnh đang hưng phấn nghe Nguyệt Hy nói vậy lại càng vui vẻ:

“Hào!”

Sau đó đi qua ngoan ngoãn ngồi xuống để tiểu bảo bối đeo ngọc quan lên cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Sau khi cài ngọc quan, Đông Phương Thịnh liền ôm Nguyệt Hy lên đùi, vui vẻ hỏi: "Thế nào, bảo bối, con thấy nghĩa phụ bây giờ có tuần tú, phi phàm hơn hay không?"

Nguyệt Hy cũng thuận theo trả lời: "Nghĩa phụ dĩ nhiên là tuần tú phi phàm rồi!"

"Vậy so với phụ thân và bá bá con thì sao?"

Nguyệt Hy cảm thấy câu trả lời này tương đối dễ mất lòng nhưng cũng vui vẻ lấy lòng: "Hiện giờ nghĩa phụ là tuyệt nhất!" Đông Phương Thịnh liền thoải mái nở nụ cười.

Nguyệt Hy âm thầm trả lời: dĩ nhiên rồi, vì hiện tại trước mặt Nguyệt Nhi cũng chỉ có mình nghĩa phụ mà thôi. Đùa giỡn một lúc Nguyệt Hy liền lấy trong thực hộp ra cái hộp giữ ấm, đổ ra đầy một chén canh, độ ấm vừa phải đưa cho Đông Phương Thịnh:

"Nghĩa phụ, Nguyệt Nhi nghĩ hôm nay chắc sẽ không có ai nhớ chuẩn bị cho người đâu. Canh này Nguyệt Nhi đã cho người hầm rất lâu, vẫn còn nóng, người mau uống đi."

Đông Phương Thịnh từ đầu tới cuối đều mỉm cười nghe theo người an bài, chưa hề có ý kiến gì. Lúc ra về liền bế nàng lên hỏi:

"Bảo bối có muốn theo nghĩa phụ về dự tiệc sinh thần không?"

Nguyệt Hy lắc đầu: "Nguyệt Nhi không thích yến tiệc náo nhiệt ồn ào, những người đó đều không thật lòng, rất khó chịu. Cho nên con mới chuẩn bị những thứ này cho người ở đây, dù sao có qua đó nghĩa mẫu cũng không có thời gian chơi với con, hay là để ngày khác Nguyệt Nhi sẽ đến thỉnh an nghĩa mẫu sau."

Đông Phương Thịnh cũng biết những bữa tiệc thế này đều là ngư long hỗn tạp, luyện tiếu bảo bối nữ nhi bị một mối liên thuận miệng đồng ý, lên xe tự thân đưa nàng trở về Vương phủ xong mới quay trở về nhà.

Nguyệt Hy vừa về phủ liền đi tới chỗ mẫu thân, Hạ Y Lan có thai đã được năm tháng, chỉ là đứa bé lần này rất biết hành hạ mẫu thân. Nàng nôn nghén mãi tới gần đây mới hết, thân thể cũng chỉ tâm bồi được mấy ngày, nhìn qua giống như bình thường không hề có vẻ mập mạp như các thai phụ khác.

Nguyệt Hy cũng là vạn phần thương tiếc mẫu thân, bình thường đều theo đại ca vào cung, không hề âm ỉ mẫu thân nghỉ ngơi. Chỉ có buổi tối thường mang theo thức ăn ngon trở về dụ dỗ mẫu thân ăn, lại hung hăng mắng tiểu đệ đệ muội muội trong bụng mẫu thân một trận mới thôi. Chộc cho mọi người xung quanh đều vui vẻ, khen người có hiếu.

Hạ Y lan lại chỉ cảm thấy thỏa mãn, có nữ nhi như thế này cho dù có chịu khổ thể nào nàng đều thấy hạnh phúc.

Vào trong phòng liền thấy mẫu thân mang bụng lớn ngồi trên tháp đang ôn nhu theo áo trẻ nhỏ, Nguyệt Hy liền mở miệng kêu một tiếng: "Nương", sau đó liền đi nhanh về phía người, một bên hỏi thăm mẫu thân: "Nương, người hôm nay như thế nào, có chỗ nào không thoải mái không?", một bên lại xoa nhẹ lên bụng nương:

"Tiểu đệ đệ, muội muội hôm nay có làm phiền nương hay không? Nhớ phải ngoan ngoãn, không được chọc nương nghỉ ngơi. Nếu không, chờ các người ra ngoài tí tí liền vỗ vào mông người a."

Hạ Y Lan nghe nữ nhi nói vậy liền mỉm cười xoa đầu nàng: "Nguyệt Nhi là tí tí tốt sao có thể đánh đệ đệ, muội muội đâu."

Nguyệt Hy nghiêm nghị phản bác: "Ai nói tí tí tốt thì không thể đánh đệ đệ, muội muội đâu? Bá bá nói tí tí tốt càng phải biết quản giáo đệ đệ, muội muội nên người, làm phiền nương nghỉ ngơi là không tốt, nên đánh."

Ai cũng bị giọng điệu như người lớn của nàng chọc cười. Hạ Y Lan cũng cười: "Hảo, Nguyệt Nhi là tí tí tốt biết dạy dỗ đệ đệ, muội muội a, sau này đều giao cho Nguyệt Nhi quản giáo được không?"

Nguyệt Hy suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Không nên a, Nguyệt Nhi rất bận, sẽ không thể trông chừng đệ đệ, muội muội cả ngày nha. Nếu muốn dạy dỗ cũng không tốt, nên giao cho đại ca hay Từ lão sư một bụng kinh thi dạy dỗ là tốt rồi, Nguyệt Nhi chỉ cần lâu lâu tùy thời dạy dỗ một chút thôi a".

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hạ Y Lan có chút ngạc nhiên nhìn Nguyệt Hy hỏi:

"Vì sao lâu lâu mới dạy một lần? Nguyệt Nhi rất bận sao?"

Nguyệt Hy ngây thơ gật đầu: "Dạ phải, Nguyệt Nhi rất bận nha. Nguyệt Nhi vừa phải học rất nhiều thứ, vừa phải chiếu cố rất nhiều ca ca, hạ nhân... Còn phải tận hiếu với Hoàng nãi nãi, bá bá, phụ thân, nương, nghĩa phụ, nghĩa mẫu, lão sư nữa, không phải rất bận sao? Hơn nữa lão sư cũng nói với Nguyệt Nhi, hải tử nên được vui chơi, tự do phát triển, không nên quá gò ép, chỉ nên dạy những điều cần thiết vào những lúc thích hợp mà thôi. Vậy Nguyệt Nhi chỉ cần vào lúc thích hợp dạy bảo điều đúng cho đệ đệ muội muội là được rồi không phải sao?"

"Ha ha ha, bảo bối nữ nhi của ta nói cái gì thì là cái đó."

Hạ Y Lan cũng bị câu trả lời của Nguyệt Nhi chọc cười nhưng chưa kịp đáp lời thì đã bị một giọng cười sáng lạng truyền từ ngoài cửa vào làm giật mình. Một thân hình cao lớn nhanh chóng bước vào cửa sau đó bế bổng Nguyệt Hy lên hôn hai cái, đó chính là Thụy vương Thượng Quan Vũ. Hai ca ca của Nguyệt Hy cũng nhanh chóng bước vào, nhìn thấy cảnh này đều mỉm cười quay sang thỉnh an mẫu thân.

Hạ Y Lan cũng dịu dàng xoa đầu hai nhi tử sau đó hỏi han tình hình học tập gần đây của các con đều nhận được duy nhất một câu trả lời: "Rất tốt ạ", khiến nàng hết sức vui vẻ. Ba người cũng không hàn huyên nhiều mà đều không hẹn cùng nhau ngắm nhìn hình ảnh phụ thân với nữ nhi hoà hợp ở bên kia.

Nguyệt Hy xoa xoa cằm lún phún râu mới mọc chưa kịp cạo của Thượng Quan Vũ:

"Phụ thân mọc râu rồi này! Hôm nay người không đến dự sinh thần yến của nghĩa phụ sao, hình như đã bắt đầu rồi mà."

Thượng Quan Vũ nghe Nguyệt Hy hỏi tới sinh thần Đông Phương Thịnh liền trưng ra bộ mặt ghét bỏ:

"Hừ, cũng chỉ là một buổi đại yến mừng sinh thần mà thôi. Trong đó đủ thứ loại người, đủ kiểu nịnh hót dây dưa phiền phức. Ta đây xưa nay ghét nhất là những kẻ đó, gặp chỉ tổ ngứa mắt, chẳng bằng trở về dành chút thời gian bồi nữ nhi bảo bối của ta không tốt hơn sao? Chỉ cần đưa lễ vật qua là được, Đông Phương Thịnh cũng không phải vô cùng chào đón ta, kẻ thù gặp nhau đều đỏ mắt mà, ha ha ha!"

Lại nói: "Tiểu bảo bối, hôm nay con dám chê râu của phụ thân đúng không? Để ta cho con biết sự lợi hại của nó, xem con còn dám chê nó nữa không?!"

Nói xong liền bế Nguyệt Hy lên cao, dùng hàm râu lún phún của mình bắt đầu cọ cọ khắp mặt, cổ Nguyệt Hy.

Nguyệt Hy bị ngứa cười khanh khách, miệng liên tục xin tha: "Phụ thân, Nguyệt Nhi biết sai rồi, con không dám, không dám nữa,... ha ha.. ha ha..."

Thượng Quan Vũ vẫn tiếp tục cọ: "Từ nay còn dám chê râu của phụ thân nữa không?"

"Không dám... không dám nữa..."

Hai người đùa giỡn thành một đoàn tới khi Hạ Y Lan đứng dậy giải cứu Nguyệt Hy ra mới thôi...

Nguyệt Hy sau khi thoát ra nằm một bên xoa bụng mẩu thân, một bên tò mò hỏi: "Mẩu thân, người nói trong bụng là đệ đệ hay muội muội?"

Hạ Y Lan dịu dàng đặt tay lên bụng: "Cho dù là đệ đệ hay muội muội mẩu thân đều muốn, vậy các con thích đệ đệ hay muội muội nào?"

Thượng Quan Vũ Lạc vừa nghe mẩu thân hỏi liền vô cùng hưng phấn: "Con muốn đệ đệ, đệ đệ ra cùng chơi đánh trận với con a. Đại ca chỉ lo học còn muội muội đều không chịu chơi cùng con a."

Hắn làm đệ đệ lâu ngày bị đại ca bắt nạt vô cùng uất ức, lần này nếu mẩu thân sinh ra đệ đệ không phải mình cũng có thể tỏ rõ uy phong cho đệ đệ thấy sao? Thượng Quan Vũ Lạc càng nghĩ càng hưng phấn.

Thượng Quan Vũ Hiến và Nguyệt Hy đều không có ý kiến. Thượng Quan Vũ bên kia lại chen vào:

"Không thể, nhất định phải là nữ nhi!"

Nguyệt Hy không nhịn được tò mò hỏi:

"Vì sao a?"

Thượng Quan Vũ nhìn nữ nhi trước mắt, trên mặt tràn đầy bi phẫn, hùng hồn trả lời:

"Vì không đủ dùng a!"

Toàn trường lặng ngắt.... Sau đó oà lên cười. Cái này không phải là do ân oán của ba tên nam nhân nào đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Thời gian thấm thoát trôi đi, đông qua xuân đến, trong thời gian này mọi chuyện cũng trôi qua hết sức tĩnh lặng. Sự cố duy nhất xảy ra là chuyện Nguyệt Hy bị Hoàng hậu tức giận đẩy ngã xuống hồ sen trong ngự hoa viên, sau đó bị sốt mấy đêm vào đầu mùa xuân mà thôi.

Chuyện Nguyệt Hy được Tuyên Đế sủng ái ra ra vào vào ngự thư phòng đã sớm là cái gai trong mắt các nữ nhân có nhi tử trong hậu cung này. Trong mắt các nàng, chỉ có nhi tử của mình mới đủ tư cách nhận được loại vinh sủng này, làm sao mà một tiểu tử loại như Nguyệt Hy lại có thể hưởng được chứ.

Dù sao chuyện Tuyên Đế từng yêu thích Thụy Vương phi đã không phải là bí mật, các nàng dù ghen tức cũng không làm được gì. Nhưng các nàng làm sao chấp nhận cho việc nữ nhi của người ta bỗng dưng chen vào, chiếm hết vinh sủng của con mình như thế.

Dĩ nhiên Hoàng hậu cũng không thoát khỏi suy nghĩ này. Hoàng hậu hiện tại tên là Quan Phi Ngọc, là nữ nhi của tả tướng, nàng vốn là phi tần được phù chính lên làm Hoàng hậu sau khi tiền Hoàng hậu qua đời, cho nên đã bỏ lỡ mất tiên cơ để nhi tử của mình được lập thành Thái tử. Điều này luôn canh cánh trong lòng nàng ta vậy nên luôn cố gắng đốc thúc Nhị hoàng tử cố gắng học tập, biểu hiện thật tốt, chiếm được lòng Tuyên Đế, để một ngày nào đó có thể vượt qua, chiếm được vị trí Thái tử mà theo nàng ta đáng lẽ nên là Nhị hoàng tử. Chuyện này vốn cũng tiến hành rất thuận lợi, mấy năm nay Nhị hoàng tử có biểu hiện nổi trội nên rất được lòng Tuyên Đế.

Chỉ là từ ngày Nguyệt Hy ra đời, tất cả sủng nịch của Tuyên Đế đều đặt hết lên người nàng, sự quan tâm đối với các Hoàng tử và hậu cung bị giảm tới mức tối thiểu, chỉ quan tâm khi cần thiết.

Điều này khiến cho đám phi tần hậu cung đều đối với Nguyệt Hy hận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ chờ có sơ hở sẽ lập tức khiến Nguyệt Hy biến mất, đáng tiếc các nàng vẫn chưa có đủ can đảm và bản lĩnh đó. Một số nữ nhân lại mưu toan tìm cách sinh một tiểu công chúa hi vọng kéo lại được sự chú ý của Tuyên Đế.

Tuy nhiên, cho tới giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì, vẫn một mực mong mỏi, hoàn toàn không biết vào ngày đầy tháng của Nguyệt Hy, tất cả phi tần hậu cung đều nhận được một chén canh tuyết sản của Tuyên Đế.

Vào một ngày nào đó cuối mùa đông, Nguyệt Hy sau khi đến thăm Thái hậu bỗng có hứng thú đi dạo ngự hoa viên. Không ngờ đến lúc dạo tới gần hồ sen lại gặp được Hoàng hậu nơi đó đang vô cùng phẫn nộ xử phạt một cung nữ vô tội, liền nhất thời mềm lòng chạy tới ngăn cản.

Nào ngờ Hoàng hậu nhìn thấy Nguyệt Hy bỗng nhiên chạy tới cầu tình, không những nộ khí không giảm mà còn ngày càng tăng lên, mạnh mẽ quát mắng các ma ma đang thi hành. Trong lúc xô xát Nguyệt Hy không đề phòng liền bị ngã xuống hồ sen lạnh lẽo. Nước hồ mùa đông vô cùng lạnh, thân

thể Nguyệt Hy lại vô cùng yếu ớt, quãng đường từ ngự hoa viên tới Chính Văn điện lại không gần, cho dù ám vệ phản ứng cực nhanh kéo Nguyệt Hy lên. Sau đó đưa về điện Chính Văn thay y phục cũng không tránh khỏi bị hàn khí nhập thể, sốt mê man suốt bảy ngày bảy đêm, làm cho cơ thể Nguyệt Hy sau đó bị suy yếu, gầy ốm hẳn đi, Thái y cũng chỉ biết lắc đầu.

Tuyên Đế sau chuyện đó long nhan vô cùng phẫn nộ, cho điều tra lại phát hiện ra cung nữ kia vốn cũng là vô tội, liền phán Hoàng hậu tội ngang ngược làm càn, làm mất thể diện Hoàng thất, cấm túc một năm, quyền chưởng quản hậu cung giao lại cho phi tần khác quản lý. Hoàng cung trong thời gian này trở về như lúc Nguyệt Hy bị trúng độc năm đó, một chút gió thổi cỏ lay cũng khiến lòng người sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Sau bảy ngày bảy đêm mê man, cuối cùng Nguyệt Hy cũng tỉnh lại vào đêm thứ bảy, đập vào mắt là gương mặt tiểu tuy tràn đầy lo lắng của Tuyên Đế. Hai ca ca của nàng cũng đang ngủ gật trên tháp gần đó nghe thấy nàng tỉnh liền giật mình, mắt nhắm mắt mở chạy qua. Nghe nói phụ thân, mẫu thân canh chừng nàng suốt một ngày một đêm quá mệt mỏi vừa đi nghỉ, kẻ cả nghĩa phụ ban ngày bận rộn đêm đến cũng chạy đến, hừng sáng lại rời đi.

Biết được điều này Nguyệt Hy thực sự rất cảm động. Cả một đời trước của nàng đến một người thân, một người bạn cũng không có, kiếm đâu ra một đám người khi nàng bệnh sẽ ngày đêm túc trực chăm nom đây? Cảm giác được quan tâm quả thực rất ấm áp.

Nguyệt Hy đau lòng sờ má của Tuyên Đế, cất giọng có chút khàn khàn vì bị bệnh của mình:

"Bá bá, gầy!"

Tuyên Đế bị Nguyệt Hy sờ mặt, còn đang lo lắng sợ Nguyệt Hy bị sốt lâu ngày nhìn không rõ, lại nghe Nguyệt Hy nói ra một câu như vậy liền vô cùng thoả mãn, tiểu bảo bối tỉnh dậy liền đau lòng mình a.

Chưa kịp trả lời liền bị một giọng nói chua lè đầy ai oán từ ngoài cửa bay vào làm có chút cụt hứng: "Nghĩa phụ cũng gầy a, tiểu bảo bối, con không thể thiên vị, chỉ đau lòng một mình bá bá a".

Ngay sau đó một tà áo trắng vô cùng trang nhã đột nhiên 'phóng' vào, lập tức xuất hiện trước mặt Nguyệt Hy. Nguyệt Hy cười cười, cũng nhẹ nhàng đưa tay lên sờ mặt Đông Phương Thịnh, quả thực gầy, không những thế còn vì phóng đi trong đêm mà mang theo hàn khí rất lạnh, Nguyệt Hy quả thực đau lòng mở miệng:

"Nghĩa phụ, thực gầy, cũng thực lạnh,... canh chừng."

Mặc dù Nguyệt Hy giọng nói khàn khàn, lời nói cũng không đồng nhất, nhưng Tiểu Thuận Tử bên cạnh Nguyệt Hy đầu óc nhanh nhạy, lập tức hiểu ý, đi ra ngoài chuẩn bị canh chừng cho Đông Phương Thịnh.

Còn Đông Phương Thịnh vừa nghe Nguyệt Hy nói chữ 'lạnh' liền giật nảy mình, đứng lên, về mặt áy náy nhìn Nguyệt Hy:

"Bảo bối, là nghĩa phụ không tốt, chưa kịp thay áo tẩy hàn khí, khiến con bị lạnh rồi. Nghĩa phụ lập tức rửa mặt thay áo, tiểu bảo bối chờ một lát được không, rất nhanh nghĩa phụ liền quay lại."

Không đợi Nguyệt Hy trả lời, Đông Phương Thịnh liền nhanh chóng quay đầu bước đi sang gian phòng bên cạnh rửa mặt thay y phục. Đông Phương Thịnh ở đây đã bảy ngày hôm nay, quần áo sạch và nước ấm sớm đã chuẩn bị tốt, chỉ là hắn vừa nghe cung nữ báo lại Nguyệt Hy tỉnh liền hưng phấn tới nỗi quên luôn, vội vã chạy vào thăm Nguyệt Hy.

Nguyệt Hy nhìn bóng Đông Phương Thịnh có chút ảo não: "Con không có ghét bỏ nghĩa phụ lạnh mà.."

Tuyên Đế thấy tiểu bảo bối khó khăn lắm mới tỉnh dậy lại bị tên Đông Phương Thịnh làm cho không vui rồi, liền vội vàng dỗ tiểu bảo bối:

"Không ghét bỏ, tiểu bảo bối đáng yêu lương thiện sao có thể ghét bỏ người khác, là hắn tự ghét bỏ mình. Tiểu bảo bối ngoan, không cần để ý tới hắn nữa, có bá bá ở đây, hẳn chỗ nào không tốt bá bá liền giúp con xử lý hẳn a. Tiểu bảo bối ngoan ngoan, nghe lời mau ăn chút cháo sau đó nghỉ ngơi mới mau khỏi bệnh, phụ mẫu cùng bá bá mới không đau lòng a."

Nguyệt Hy vốn chỉ có hút ừ rừ liền bị giọng điệu khoa trương của Tuyên Đế chọc cười, ngoan ngoãn gật đầu:

"Dạ."

Lập tức liền có cung nữ dân lên bát cháo thanh đạm tinh xảo, thơm ngát, làm cho cả Thượng Quan Vũ Lạc đứng cạnh đó cũng phối hợp kêu lên hai tiếng làm mọi người ở đó không khỏi mỉm cười, ngay cả thái giám cung nữ trong phòng đều cúi đầu xuống hay quay mặt đi nơi khác lên cười. Chỉ có tiểu bằng hữu Thượng Quan Vũ Lạc đáng yêu mang khuôn mặt đỏ hồng quần bách không biết làm sao.

Nguyệt Hy bỗng nhớ ra cái gì quay ra hỏi Tuyên Đế:

"Bá bá, mấy hôm nay người có nhớ uống canh mà Nguyệt Nhi chuẩn bị không?"

Nguyệt Hy nhìn gương mặt có chút gượng gạo của Tuyên Đế thờ dài, vẩy tay để cung nữ mang cháo qua một bên:

"Vậy Nguyệt Nhi không ăn nữa, gọi ngự thiện phòng nấu một ít cháo cùng canh rồi mọi người cùng ăn luôn, có được không bá bá?"

Tuyên Đế thấy tiểu bảo bối bỗng nhiên bướng bỉnh cũng đành chiều theo ý nàng, ai bảo người bệnh là lớn nhất đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Sau khi thức ăn được đưa lên, Đông Phương Thịnh cũng vừa vặn trở về liền gia nhập với mọi người ăn khuya, thỉnh thoảng còn quay sang chiếu cố Nguyệt Hy đang được bọc chăn ngồi trên ghế dựa bên cạnh.

Từ lúc ngã bệnh, Nguyệt Hy liền chính thức ở lại trong Hoàng cung, cung điện của Nguyệt Hy chính là Doanh Nguyệt điện nằm ngay bên cạnh Lăng Vân điện của Tuyên Đế.

Mấy ngày Nguyệt Hy còn sốt, Tuyên Đế thậm chí cho người đem tấu chương tới bên trong thư phòng Doanh Nguyệt điện phê duyệt tấu chương, thỉnh thoảng sẽ đi qua thăm Nguyệt Hy.

Bên ngoài Doanh Nguyệt điện cảnh vệ vô cùng nghiêm ngặt, ngay cả hậu cung phi tần cũng bị giới nghiêm không cho bước vào, bởi thế cuộc sống của Nguyệt Hy trong cung này chính là vô cùng thoải mái yên tĩnh.

Thực ra Doanh Nguyệt điện và Lăng Vân điện cũng chỉ cách nhau có một bức tường mà thôi, vì thế Tuyên Đế liền cho người phá vỡ một góc tường gạch cho xây thành Nguyệt môn, bình thường đều sử dụng cửa này qua chỗ Nguyệt Hy. Cho nên phi tử muốn dò la xem Tuyên Đế có ở bên trong Doanh Nguyệt điện hay không từ cửa chính quả thực là vô kế khả thi, mặc dù oán giận nhưng cũng không có cách nào.

Ngược lại Nguyệt Hy trong thời gian này vô cùng rảnh rỗi, mẫu thân của nàng vừa biết một cách dưỡng thai, dạy sớm cho hài tử trong bụng liền suốt ngày bận rộn thử nghiệm, phụ vương cũng chuyên chú bồi một bên, cho dù nàng có trở về cũng không ai rảnh quan tâm tới nàng, chỉ bằng ở lại trong Hoàng cung, buổi sáng bồi Thái hậu, xế trưa liền đem thức ăn tới quan tâm lão sư và các ca ca, đôi lúc còn vào học cùng góp vui.

Từ lão sư vẫn hết sức dung túng nàng, chỉ cần Nguyệt Hy ngồi trong lớp hỏi gì đều trả lời nấy, không bao giờ ngại phiền. Những lúc Nguyệt Hy nghịch ngợm cũng mắt nhắm mắt mở làm như không thấy, phải nói là Nguyệt Hy ở trong lớp học của Từ lão sư giống như cá gặp nước, hết sức tung tăng tự tại. Cùng là một việc nếu như là học trò bình thường làm lập tức sẽ bị ăn mắng chịu phạt, gặp Nguyệt Hy chỉ làm như không thấy.

Cả một đám người cho dù thấy uất ức cũng không dám nói gì. Thứ nhất là bởi vì cắn người miệng mềm, mỗi ngày Nguyệt Hy đều chờ đúng giờ bọn họ vừa đói vừa mệt đem thức ăn tới tiếp tế, thậm chí nếu là ngày đại tuyết còn có phúc uống canh nóng. Thứ phúc lợi này hoàn toàn là do Nguyệt Hy ra mặt mới có, đây chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đối với bọn họ a.

Thứ nhì là bởi vì "Nam tử hán không thể chấp tiểu nữ tử" a, nếu dám mở miệng ra nói một câu không chừng sẽ vừa bị mắng, vừa bị chê cười là hẹp hòi, hơn nữa còn có khả năng bị các ca ca của nàng đánh hội đồng, cho nên... ngậm miệng vẫn là thượng sách.

Có một ngày Từ lão sư tổ chức kiểm tra, ra một đề rất khó sau đó để bọn họ tự phát huy. Cho tới giữa giờ mọi người cơ hồ là đem gương mặt cứng ngắt vì căng thẳng bước ra khỏi lớp, dự tính hít thở một chút, thả lỏng, liền gặp trúng Nguyệt Hy đang đem đồ ăn tới.

Sáng nay trời lạnh, nàng liền quyết định cho nấu một ít súp nấm hương với măng mùa đông cho mọi người thư thả, cho nên liền đến sớm một chút để phòng súp bị nguội. Ai ngờ vừa tới liền thấy khuôn mặt cứng ngắt của mọi người, liền kéo tay áo người đứng gần mình nhất hỏi:

"Thái tử ca ca, sao mặt của họ hôm nay lại khó coi như vậy?"

Thái tử Thượng Quan Triệt nhìn thấy tiểu đường muội đáng yêu đang kéo áo mình liền ôn nhu bế nàng lên, một tay xoa đầu nàng:

"Bởi vì mọi người đều đang bị lão sư khảo hạch, hết sức căng thẳng a, nếu không đạt còn có thể bị đuổi, cho nên mọi người đều đang cố hết sức, sợ sẽ không đạt chuẩn đó."

Nguyệt Hy nghe vậy liền có vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, sau đó gờ bàn tay nhỏ nhắn, mềm mềm, có chút mát lạnh vì đi ngoài trời của mình lên xoa xoa mặt Thái tử:

“Vậy Thái tử ca ca có căng thẳng không, da mặt cũng cứng ngắc, xoa xoa sẽ không cứng nữa.”

Thái tử bị Nguyệt Hy xoa tới mím cười, cho dù bàn tay trên mặt lạnh lạnh tuy nhiên mỗi cái xoa vào lòng đều thực ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Sau khi ăn đồ ăn của Nguyệt Hy đưa tới mọi người cũng thả lỏng hơn một chút, Nguyệt Hy vì tò mò cũng ở lại theo mọi người vào học đường không trở về nữa. Từ lão sư thấy Nguyệt Hy bỗng dưng xuất hiện cũng cười híp mắt mặc kệ nàng chạy tới chạy lui xem mọi người làm bài, chỉ có đám học trò ở bên dưới vốn đã hồi hộp rồi còn bị Nguyệt Hy đi vòng vòng nhìn xem bài của mình càng trở nên luống cuống nhưng không dám nói gì.

Nguyệt Hy sau khi đi mấy vòng đã cơ bản hiểu được đề bài của Từ lão sư yêu cầu mỗi học trò phải dựa theo tình hình hiện tại nêu lên quan điểm của mình. Nguyệt Hy đối với đề bài này cảm thấy cực kỳ hứng thú, sau khi đi một vòng nhìn thấy quan điểm riêng của mỗi người liền nổi lên ý xấu cười vui vẻ lấy giấy bút đi một vòng sau đó chọn bài nào vừa ý liền tự nhiên sao chép lại làm những người bị sao chép không khỏi đỏ mặt hời. Từ lão sư nhìn thấy cũng hết sức thú vị quan sát nàng hoàn toàn không hề có ý tứ ngăn cản.

Đại ca của nàng chính là người bị đem ra khai đao, Thượng Quan Vũ Hiên thấy muội muội không những đi vòng vòng làm phân tâm mọi người mà còn lấy giấy bút nghiêm chỉnh ngồi chép lại bài thi của hắn thì không khỏi lắc đầu cười, muội muội của hắn chính là có tư cách làm càn, ngay cả lão sư cũng không có ý kiến gì hắn làm sao dám ngăn cản nàng a.

Sau Thượng Quan Vũ Hiên lần lượt Thái tử, Nhị Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử, Thượng Quan Huyền, Đông Phương Viễn, Lăng Dật, Lâm Vĩnh Thần, Dương Viết Chi đều lần lượt bị sao chép, tất cả những người bị sao chép chỉ có thể dùng ánh mắt bất đắc dĩ, ai oán, sùng nịch nhìn Nguyệt Hy, còn những người chưa bị sao chép thì ngồi nom nớp lo sợ người tiếp theo sẽ là mình.

Từ lão sư nhìn cảnh này chỉ vuốt râu cười hài lòng, cái này gọi là kiểm tra định lực đó, lần sau kiểm tra nhất định phải gọi tiểu ma tinh này tới mới được, hiệu quả thật không tệ ha ha...

Cho tới lúc hết giờ, thu bài, Từ lão sư nhìn một lượt sau đó lấy bài của Nguyệt Hy ra đọc. Lúc đầu còn mang tâm trạng đùa giỡn đọc thử, ai ngờ càng đọc lại càng ngạc nhiên tuy là một bài văn “chắp ghép” tuy nhiên mỗi đoạn đều ăn khớp với nhau, lời lẽ sắc bén, cấu trúc chặt chẽ không còn gì để nói...

Đọc xong hắn chỉ có thể lắc đầu cười, đời này hắn chưa từng gặp qua kỹ thuật sao chép tinh tế điêu luyện như thế này, tuy không phải là kỹ thuật vẽ vang gì nhưng từ kết cấu tổng thể có thể nhận thấy người chép này có tâm tư nhạy bén tinh tế như thế nào. Hắn thở dài, có chút tiếc nuối nhân tài thế này lại sinh ra làm thân nữ nhi, quả là thiệt hại cho xã tắc mà.

Lại xem qua các bài thi khác, cuối cùng Từ lão sư mới nhìn xuống những học trò đang căng thẳng bên dưới, lại nhìn về mặt vui vẻ sau khi “mượn” bài của người khác của Nguyệt Hy liền nhân nhật tuyên bố:

“Tất cả những bài lúc nãy của tiểu quận chúa chép lại đều đạt, thứ hạng sẽ công bố vào ngày mai. Tất cả mọi người hãy về nghỉ đi, có thời gian hãy ngắm lại bài làm ngày hôm nay, tự tìm ra khuyết điểm sửa chữa để lần sau làm tốt hơn, rõ chưa?”

“Rõ thưa lão sư” nói xong liền đem theo bài thi đi mất, để lại một phòng ngơ ngác không hiểu ra sao.

Mấy người vượt qua tức là mấy người bị nguyệt Hy chép bài đều đem ánh mắt phức tạp hướng về phía Nguyệt Hy, trong lòng vô cùng rối rắm, làm sao mà mấy đoạn văn chắp ghép không đầu không đuôi lại có thể lọt vào mắt lão sư chứ.. quả thật vô cùng khó hiểu. Cuối cùng một đám người đành mang theo một bụng rối rắm lục tục thu dọn trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Thời gian cứ vùn vụt trôi, đông qua xuân đến, chẳng mấy chốc lại tới ngày Thụy Vương Phi hạ sinh. Ba huynh muội Nguyệt Hy vừa nghe tiếng la của mẫu

thân vừa nhìn nhau lo lắng, Thượng Quan Vũ hoàn toàn mất bình tĩnh đi tới đi lui, mồ hôi tuôn như suối, chân mày cau chặt, mắt lăm lăm nhìn vào cửa phòng sinh.

Tuyên Đế vẫn đang vương trong đồng tấu chuông khản từ biên cương không cách nào phân thân, Đông Phương Thịnh vừa nghe tin cũng đang vội vã trên đường tới. Hai canh giờ sau vẫn chưa có tiến triển gì, Thượng Quan Vũ mắt nhìn từng chậu, từng chậu máu loãng được bung ra trong lòng ngày càng nôn nóng bất an. Đông Phương Thịnh bế Nguyệt Hy đứng một bên cũng sốt ruột không kém.

Tiếng la của Hạ Y Lan cũng từ từ yếu dần. Mãi sau một tiếng hét cuối cùng, một tiếng trẻ con khóc mới yếu ớt mới vang lên, mọi người cũng theo đó theo đó thờ ra một hơi, cuối cùng cũng ra rồi. Cánh cửa hé mở, một ma ma ôm theo một cái bọc gấm hồng bước ra liên thanh chúc mừng:

“Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia, vương phi vừa mới hạ sinh một tiểu quận chúa.”

Thượng Quan Vũ vừa nghe là tiểu nữ nhi liền vô cùng vui vẻ, lập tức vung tay lên lớn tiếng hô:

“Thường, thường cho ta!”

Sau khi ma ma nghe thường liền dập đầu tạ ơn sau đó giao tiểu nữ nhi vào tay Thượng Quan Vũ rồi lại vào lại phòng sinh, Thượng Quan Vũ cẩn thận ôm nữ nhi mới sinh, lại sợ nàng bị trúng gió liền nhanh chóng bước theo ma ma vào phòng sinh, hai tiểu huynh đệ và Đông Phương Thịnh đang bế Nguyệt Hy cũng nhanh chân bước theo.

Trong phòng đã được thu dọn sạch sẽ, Hạ Y Lan đang suy yếu nằm trên giường vừa được người đỡ dậy dứt cho chút cháo. Thượng Quan Vũ vừa nhìn thấy ái thể ánh mắt lập tức nhu hòa, bế tiểu nữ nhi mới sinh cho nàng nhìn:

“Nàng xem, là một tiểu nữ nhi, trông thật xinh đẹp giống nàng.”

Thượng Quan Vũ Lạc vừa nghe phụ thân nói tiểu muội muội xinh đẹp liền sáp lại xem thử, nhìn tiểu hài nhi nhăn nhúm đỏ hỏn còn đang mở miệng khóc to trong lòng phụ thân liền không nhịn được thốt lên:

“Sao tiểu muội muội lần này lại lớn hơn Tiểu Nguyệt Nhi lúc mới sinh vậy, lại còn nhăn nhúm khóc, thật xấu.”

Tiểu hài nhi trong bọc dường như nghe hiểu tiếng Thượng Quan Vũ Lạc hay sao mà bỗng dưng khóc to hơn, Thượng Quan Vũ Lạc ghét bỏ lập tức tránh xa một chút.

Phu thê Thượng Quan Vũ nhìn nhi tử trẻ con cũng chỉ mỉm cười, lại không nhịn được lại nhớ tới tiểu Nguyệt Hy năm xưa lúc mới sinh không đủ tháng, trông vô cùng nhỏ bé, yếu ớt đến tội nghiệp, cũng chưa từng khóc to như thế này, chỉ thút thít một lát liền ngủ mất. Lại nhìn tiểu nữ nhi khỏe mạnh trong lòng, chung quy bọn họ vẫn thiếu Nguyệt Nhi nhiều lắm.

Thượng Quan Vũ Hiền này giờ tuy vẫn trầm ngâm không nói, nhưng trong lòng lại có cùng ý kiến với đệ đệ, hắn cũng không biết rõ tại sao cùng là muội muội nhưng bản thân vẫn cảm thấy tiểu Nguyệt Nhi đáng yêu xinh đẹp, ngoan ngoãn hơn. Đối với tiểu muội muội đang nhăn mặt khóc trong lòng phụ thân kia hắn thật không tài nào thích nổi, chân không tự chủ được cũng nhích xa một chút.

Đông Phương Thịnh này giờ vẫn bế Nguyệt Hy chưa từng thả xuống, thấy Hạ Y Lan nhìn mình cũng chỉ trầm mặc gật đầu tỏ vẻ chúc mừng, hoàn toàn không có tâm tư để ý đến tiểu nữ nhi mới của Thượng Quan Vũ.

Đối với hắn chuyện này quả thực không tệ, Thượng Quan Vũ có nữ nhi mới lại càng tốt, hắn chỉ cần mình bảo bối trong lòng này là đủ rồi, không cần thêm nhiều làm gì cả. Thượng Quan Vũ tâm tư đều đặt trên thân nữ nhi mới không phải bảo bối sẽ thuộc về mình hắn sao? Chuyện này hắn cần còn không được.

À không, vẫn còn có một tên trong hoàng cung kia nữa, nhưng dù sao hai so với ba tranh giành vẫn tốt hơn mà, nói không chừng tên Hoàng đế kia cũng sẽ toàn tâm để ý tới tiểu nữ nhi mới kia thì sao? Lúc đó bảo bối chính là của mình hắn rồi, ha ha.

Đông Phương ở bên này tâm tư loạn chuyện hoàn toàn không biết có một người ở phía bên trong hoàng cung kia cũng có tâm tư giống mình ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Thoáng chốc đã năm năm trôi qua, Nguyệt Hy vẫn như trước đây mỗi ngày có hơn một nửa thời gian là lang thang trong cung, lặn lội từ Chính Văn điện tới Khôn Ninh cung, Thái Y viện, Nội Cung từ phòng sau đó trở về Lạc Nguyên điện ngồi nghe Từ lão sư giảng bài.

Buổi chiều nếu có thời gian còn phải đến thăm nghĩa phụ, nghĩa mẫu. Nàng biết mặc dù nghĩa mẫu trong tâm vẫn còn vương mắc chuyện giữa nghĩa phụ và mẫu thân nàng, tuy nhiên đối với nàng vẫn là yêu thương thật lòng, Viễn ca ca cũng hết sức yêu chiều nàng... Đêm khuya còn phải dành ra một canh

giờ luyện võ với sư phụ.

Điểm thiếu sót duy nhất chính là thời gian dành cho phụ thân và mẫu thân không nhiều lắm.

Nguyệt Hy cũng biết phụ mẫu luôn hết lòng yêu chiều mình, vẫn hy vọng có nhiều thời gian hơn nữa để bù đắp cho nàng, tuy nhiên nàng không muốn thay đổi lối sống hiện tại.

Thứ nhất là vì sâu trong thâm tâm nàng vẫn luôn là một người lớn, cảm thấy phụ mẫu nên dành nhiều tâm sức hơn cho muối muối và hai ca ca.

Thứ nhì là bởi vì xung quanh có rất nhiều người cần nàng quan tâm. Thái Hậu nay đã không phải chỉ có duy nhất một tôn nữ là nàng tuy nhiên Nguyệt Hy biết trong lòng nàng vị trí của mình cũng không nhỏ, cho nên phải thường xuyên đi thăm nàng, tránh để nàng thương tâm mất mát.

Bá bá lại càng tội nghiệp hơn, vị trí càng cao lại càng cô đơn, bên cạnh người lại không có ai thường trực chia sẻ an ủi, nghĩa phụ nghĩa mẫu bởi vì gia nghiệp quá to lớn thường xuyên làm việc quá sức, Viễn ca ca lại còn nhỏ không đủ tỉnh tề.

Còn có một Từ lão sư tuổi già cô đơn không con cái chăm lo vừa mới bị Tuyên Đế cho người gánh vào cung, trực tiếp ở tại hậu viện Lạc Nguyên điện.

Vì rất nhiều nguyên nhân như thế cho nên thời gian của nàng cũng hầu như được phân bổ đều không hề thiên vị ai. Mỗi lần nhìn thấy mẫu thân tự trách, Nguyệt Hy đều mỉm cười nói với nàng:

“Mẫu thân, Nguyệt Nhi bây giờ đã rất hạnh phúc, rất thỏa mãn, người không cần tự trách làm gì, nếu cảm thấy tự trách, xin người hãy dành thêm nhiều tình thương và quan tâm cho hai ca ca và muối muối là được rồi.” Mỗi lần như thế mẫu thân đều ôm nàng khóc một trận.

Qua mấy ngày nữa chính là ngày đại thọ bốn mươi của bá bá, hiện tại Nguyệt Hy đang đau đầu không biết nên chuẩn bị đại lễ gì?

Lúc này bên ngoài Lạc Nguyên điện đám công tử, hoàng tử đang sôi nổi thảo luận, bọn họ quyết định chiều nay sẽ ra ngoại thành cưỡi ngựa. Vừa đúng lúc Nguyệt Hy đi tới nghe được, liền quyết định đi theo giải sầu. Nguyệt Hy đi tới chỗ bọn họ đang thảo luận:

“Chiều nay mọi người muốn đi ra bờ sông ngoại thành sao? Muối cũng muốn đi.”

Mọi người ở đây đã quen chiều theo ý nàng cho nên cũng không ai có ý kiến gì.

Trong mấy người được Từ lão sư nhận vào gần đây có một số kẻ không có tâm nhãn, lại không ưa Nguyệt Hy, điển hình chính là Tôn Kiến Quân con trai của quan Thiếu khanh Đại Lý Tự năm nay mười một tuổi cũng được xem là có chút tài học nhưng tính tình kiêu ngạo không biết thu liễm đã quen, lại vừa được đưa từ thành Kiến Khang vào kinh, chưa biết thế nào là trời cao đất dày. Hắn vừa nghe thấy Nguyệt Hy muốn đi theo bọn họ đi chơi liền mở miệng phản đối:

“Nam tử hán bọn ta đi ra ngoại làm chính sự, thân nữ nhi yếu ớt như người đây tính đi theo vương tay vương chân bọn ta sao? Làm người thì nên tự biết vị trí của mình đi, nữ nhi thì nên ở nhà lo học thêu thùa, nữ công, chen chúc với một đám nam nhân còn ra thể thống gì? Thật là không biết thân biết phận”

Tôn Kiến Quân mắt sáng rất sáng, hoàn toàn không phát hiện ra tất cả người ở đây đều lập tức dùng ánh mắt không thể tưởng được, chặc lưỡi hít hà mà nhìn hắn.

Mấy hoàng tử và ca ca lại lo lắng nhìn về phía Nguyệt Hy, chỉ thấy nàng bởi vì lần đầu tiên trong đời bị người mắng mà tròn mắt cứng họng nhìn Tôn Kiến Quân.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Hắn vừa mới vào học đường ngày hôm nay, nhìn thấy Nguyệt Hy thân là nữ nhi lại dám chen chúc vào ngồi cùng nam tử bọn hắn vốn đã không coi ra gì, thấy nàng không vào lớp đúng giờ lại càng gai mắt, không rõ nàng là ai, dự tính chèn ép nàng một phen sẵn tiện lấy một chút sĩ diện với đám công tử ở đây.

Nhưng dù sao Tôn Kiến Quân cũng chỉ là một đứa trẻ ngây thơ mới vừa bước chân vào chốn kinh đô sâu như bể này thôi, làm sao có thể hiểu rõ được quy tắc nơi này chứ. Nếu như hắn đã hiểu rõ chỗ này tùy tiện lôi ra một người đều có xuất thân hiển hách, huống chi là một trường hợp đặc biệt như Nguyệt Hy thì làm sao có thể có gan dùng những lời lẽ khiếm nhã như thế với nàng?

Nguyệt Hy sau khi bình tĩnh lại liền hừ lạnh một tiếng, đối với Tôn Kiến Quân lạnh nhạt buông một câu:

“Ta muốn đi đâu, làm gì cũng chưa tới lượt một kẻ như ngươi xen vào. Nếu muốn tồn tại được ở chỗ này thì nên biết quản cái miệng của mình một chút.”

Nói xong liền quay đầu bước đi, nàng cũng không dư thừa tâm tư mà đi chấp nhất với một kẻ thiên cận như thế này, tự khắc sẽ có người dạy dỗ hần thôi. Mọi người thấy nàng không tức giận rồi đi liền thờ dài nhẹ nhõm, hai ba người đã kịp lòi tên gốc không biết trời cao đất dày đang tính tiếp tục gây hấn với nàng lại.

Dù không muốn quan tâm tới hần tuy nhiên những việc hần làm đều ít nhiều liên lụy tới bọn họ, có trời mới biết tiểu tổ tông đó mà tức giận thì sẽ có hậu quả gì, không chừng tất cả bọn hần đều sẽ bị trách phạt cho nên họ đành phải cố gắng kiềm hãm tên này một chút trước khi có người đứng ra trị hần.

Nguyệt Hy không tức giận không có nghĩa là người khác sẽ không. Ngay buổi chiều hôm đó Từ lão sư đã bắt phạt Tôn Kiến Quân chép luận ngữ 500 lần vì hành vi thiếu lễ nghĩa, Tuyên Đế cũng một phen khiển trách quan Thiếu khanh vì không dạy dỗ tốt nhi tử trước khi vào cung, còn cảm tức hần một tháng để học tập quy tắc lễ giáo. Những người trong học đường cũng không khỏi một phen thót tim, cũng may là không liên lụy đến trên đầu mình.

Những chuyện này Nguyệt Hy lại hoàn toàn không biết, hiện giờ nàng đang chuyên tâm nghiên cứu chế tạo thứ nàng tìm được tại cánh đồng ven hồ chiều ngày hôm đó để kịp hoàn thành trước thọ lễ của Tuyên Đế.

Đại thọ 40 tuổi của Tuyên Đế dĩ nhiên được tổ chức vô cùng hoành tráng. Trước đó một tháng, sứ giả từ các quốc gia khác đã nườm nượp mang theo thọ lễ cùng các sản vật bản địa vào Nhật Diệu hoàng triều khiến cho cả người dân cũng được cùng hưởng bầu không khí của ngày lễ trọng đại này.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Đại yến chúc mừng được tổ chức tại Kim Loan điện, cả đại diện rộng lớn hiện giờ đều chen chúc toàn là người, tất cả đều là quan viên trong triều cùng sứ thần các nước tới chúc mừng, chưa kể tới tất cả gia quyến của quan viên đang dự tiệc tại Phụng Triều cung bên kia.

Cho tới đầu giờ dậu, Tuyên Đế mới dẫn theo Thái Hậu, Hoàng Hậu cùng các Hoàng tử tới dự yến, cả Nguyệt Hy cũng thuận thế bị dắt theo đủ thấy vị thế của nàng tại nơi này. Tên tiểu tử Tôn Kiến Quân cũng được đặc xá theo phụ thân đến, nhìn thấy Tuyên Đế dắt theo Nguyệt Hy lên điện liền xám mặt, nhanh chóng núp ra sau lưng phụ thân sợ bị nàng nhìn thấy.

Các vị sứ giả sau khi chúc mừng đều lần lượt dâng lên thọ lễ, tất cả đều là bảo vật, sản vật trân quý từ các nơi trên đại lục thu thập về, từ ngọc thạch, minh châu, đá quý đến thức ăn hiếm lạ đều không thiếu thứ gì. Các Hoàng tử cũng lần lượt dâng lên thọ lễ mình đã tỉ mỉ chuẩn bị khiến cho Tuyên Đế vui vẻ.

Chờ mọi người lần lượt dâng thọ lễ xong, Nguyệt Hy cũng từ chỗ Thái Hậu bước xuống đài tới trước mặt Tuyên Đế:

“Nguyệt Nhi chúc bá bá sinh thần khoái hoạt, hàng năm có năm này, hàng tháng có ngày này. Chúc bá bá luôn luôn mạnh khỏe, một đời vui vẻ, tinh thần minh mẫn để dẫn dắt Thiên Triều ngày càng hùng mạnh, dân chúng ngày một ấm no hạnh phúc.”

Câu chúc của Nguyệt Hy vừa đúng ý Tuyên Đế khiến hần vô cùng vui vẻ, quả nhiên là tiểu nữ nhi mình thương yêu nhất vô cùng hiểu mình. Ngay sau đó Tiểu Thuận Tử liền dâng lên cho Tuyên Đế món quà mà Nguyệt Hy đã tốn tâm tư suốt mấy ngày để chuẩn bị.

Tuyên Đế nhìn ngọc bội có tạo hình mới lạ trước mắt không khỏi ngạc nhiên, ngọc bội này có hình một con rồng quấn lấy một thứ gì tựa như lá cỏ, toàn thân rồng bằng vàng được chạm trổ vô cùng tinh xảo, đôi mắt được khảm hồng ngọc trông vô cùng uy nghi lẫm liệt, lại quấn quanh nhánh cỏ hình thù kì lạ bằng ngọc lục bích trông vô cùng đẹp để hài hòa liền nghi hoặc hỏi Nguyệt Hy:

“Bảo bối, thứ này rốt cục là gì vậy?”

Nguyệt Hy nhìn thấy Tuyên Đế dù đã thấy qua vô số bảo bối nhưng đối với món quà của nàng không giấu được yêu thích cũng vui vẻ trả lời:

“Bá bá, nhánh cỏ đó có tên là tứ diệp thảo, trong vạn lá cỏ chỉ có duy nhất một nhánh có bốn lá, là một vật tượng trưng cho may mắn, hạnh phúc. Nguyệt Nhi đã tốn rất lâu mới hái được một nhánh trong một rừng cỏ sau đó đem về bảo quản tạo thành vật này tặng cho bá bá, giống như một lời chúc phúc Nguyệt Nhi dành cho người.”

Tuyên Đế nghe vậy thật sự cảm động, bảo bối đây không phải là luôn lo lắng hần không được vui vẻ hay sao? Làm đế vương quả thật rất cô độc, nhưng có mấy người thật lòng hiểu cho hần, chỉ có tiểu bảo bối là tri kỷ của hần mà thôi. Vật này không phải ngụ ý chúc hần nắm giữ được hạnh phúc của bản thân hay sao? Quả nhiên tiểu bảo bối chính là áo bông nhỏ tri kỷ của hần a, hần cũng chỉ cần có áo bông này bên cạnh liền vui vẻ hạnh phúc rồi, không cần thêm gì nữa.

Tuyên Đế sau khi đeo lễ vật của Nguyệt Hy lên cổ liền ôm nàng ngồi lên đùi mình, vui vẻ hỏi:

“Bá bá rất hài lòng với lễ vật của bảo bối nha, vậy bây giờ cho bảo bối một phần thưởng, con muốn gì ta đều cho, thế nào?”

Nguyệt Hy nghe vậy liền vui vẻ, mong muốn bao lâu nay của mình cuối cùng cũng có cơ hội thực hiện, nghĩ vậy liền nói với Tuyên Đế:

“Nguyệt Nhi muốn có một phủ đệ riêng thật rộng, có thể cười được ngựa nha.”

Tuyên Đế nghe được yêu cầu này hết sức ngạc nhiên, tiểu bảo bối của hắn từ lúc nào đã đổi qua yêu thích cười ngựa rồi, chắc chắn bên trong phải có huyền cơ, cái này để về hỏi sau cũng được.

Lại nhớ tới muốn có phủ đệ riêng thì ít nhất phải là công chúa, liền thuận thế phong luôn, dù sao vị thế của nàng trong cung này so với công chúa bình thường chỉ có bằng hoặc hơn.

“Vậy liền tấn phong Bảo Nguyệt Quận Chúa phủ Thụy Vương làm đệ nhất Công Chúa, tước hiệu Bảo Nguyệt, ban cho Doanh Nguyệt điện cùng một phủ đệ phía đông hoàng thành lấy đất phong là Đông Châu thành, khâm thờ.”

Nguyệt Hy vừa nghe Tuyên Đế phán như thế thì hết sức kinh ngạc, rõ ràng nàng chỉ muốn có một phủ đệ riêng để tiện làm việc hơn mà thôi, làm sao dùng một cái cả phong hào cũng nhảy lên theo rồi, còn có cả đất phong, không phải là tương đương với đặc quyền của Trưởng công chúa hay sao? Mặc dù vậy vẫn trấn định bước xuống hành lễ tạ ơn:

“Nguyệt Nhi tạ ơn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Lúc này Tuyên Đế mới vui vẻ kêu nàng đứng dậy, trong lòng hết sức thỏa mãn, Công chúa không phải là nữ nhi của ta rồi hay sao, Thụy vương ngơai vẫn nên về vui vẻ với tiểu quận chúa của mình đi, để lại tiểu bảo bối cho ta trông nom là được rồi, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Đêm đến, Nguyệt Hy trở về phòng rất sớm, cho người hâm một nồi canh dưỡng sinh liền đi ngủ. Giờ tý vừa điểm, Nguyệt Hy liền nhanh chóng tỉnh dậy theo thói quen sau đó thuận thực rửa mặt thay y phục trong tích tắc, nha đầu đặc lực Tử Trúc của nàng từ đầu tới cuối luôn im lặng giúp đỡ ở một bên.

Nguyệt Hy lại lấy một cái hộp giữ ẩm tự tay mức hơn nửa hộp canh rồi mới một mình ra khỏi Viên Nguyệt các tới Đạm Phong hiên ở bên cạnh, bên trong đó có một cái sân thật lớn mà bình thường phụ thân và các ca ca hay dùng để luyện võ.

Bên cạnh sân luyện võ có một cái đình nghỉ mát phụ thân hay dùng để đánh cờ, nghỉ ngơi, đêm đầu thu mát mẻ, gió thổi hiu hiu, bên trong đình lại có một bóng người đang ngồi, tuy không nhìn rõ mặt nhưng lại có thể cảm nhận được bóng lưng đó mạnh mẽ, cô tịch biết bao.

Nguyệt Hy nhìn thấy cảnh này lại không nhìn được tăng nhanh bước chân về phía người đó, ý đồ muốn xua đi cô tịch phảng phất quanh bóng lưng kia. Người nam nhân đang ngồi nghe được tiếng bước chân quen thuộc từ xa liền quay lại, chăm chú nhìn thân hình bé nhỏ đang nhanh chân bước lại đây, ánh mắt lạnh nhạt dần xuất hiện một chút nhu hòa, sự cô tịch cũng từ từ theo bước chân ngày càng lại gần mà bị xua đi xa.

Nam nhân này chính là Ngân Liệt, một sát thủ mà nàng đã cứu được trên An Lập sơn cách đây ba năm. Sau này nàng mới biết được hắn vốn là đệ nhất sát thủ trong Tuyệt Các, vì người thân của mình mà quyết định rời khỏi tổ chức sát thủ, nhưng lại vô ý bị kẻ thù ám sát, thê nhi mất hết, cả kẻ thù cũng đã bị hắn dẹp sạch, lúc tỉnh lại trên người hắn đã không còn một chút hy vọng sống, thậm chí có lần muốn tự sát.

Nguyệt Hy vì chuyện này đã từng rất đau đầu, nàng hiểu rõ kiếp làm sát thủ là như thế nào, quanh năm đối mặt với máu tanh, cô tịch, chỉ duy có một chỗ ấm áp là gia đình. Nhưng mà nếu ngay cả tổ ấm, người thân duy nhất cũng không còn, lại không có mục đích sống nào, hắn sẽ không thể tiếp tục duy trì, giống như dây leo không còn chỗ bám vậy, sẽ từ từ héo rũ.

Không còn cách nào Nguyệt Hy liền cố gắng biến mình thành chỗ dựa cho hắn, ngày ngày chăm sóc hắn, an ủi hắn ra khỏi đau thương, mất hơn ba tháng ròng, cuối cùng Ngân Liệt cũng hoàn toàn bình phục, vì sợ hắn không có việc gì làm lại tiếp tục chìm trong đau thương về thể nhĩ, Nguyệt Hy liền lệnh cho âm vệ mua một trang viên lớn sau đó đưa rất nhiều trẻ mồ côi về nhờ Ngân Liệt chăm sóc chúng.

Ban đêm nàng còn nhờ hắn dạy võ cho mình, tuy rằng sức khỏe nàng không tốt, Nguyệt Hy cũng không muốn mình sẽ trở thành một tiểu cô nương yếu ớt vô dụng, Ngân Liệt cũng mặc kệ thể trạng của nàng có căn cơ tốt hay không, chỉ cần là nàng muốn học, hắn đều dốc hết sức, tỉ mỉ dạy nàng.

Ngân Liệt nhìn tiểu cô nương xinh đẹp như tiểu tiên đồng trước mắt, trong lòng không khỏi mềm mại, đối với hắn, nàng không chỉ có ơn cứu mạng, mà còn là cây cò cứu mạng đã vớt mình cho hắn nắm lấy lúc hắn sắp sửa bị chôn vùi trong tuyệt vọng.

Giờ đây nàng đã trở thành mục đích sống duy nhất của đời hắn, bảo vệ nàng, thực hiện bất cứ điều gì nàng muốn chính là lẽ sống duy nhất của hắn hiện giờ. Mỗi lần nghe thấy nàng mở miệng gọi một tiếng Liệt thúc thúc, lòng của hắn sẽ tự động ấm lên một chút, nàng chính là gia đình duy nhất của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Nguyệt Hy thân thể vốn yếu ớt, vì thế năm đó khi nàng nói muốn học võ, Ngân Liệt và mấy ám vệ khác chia nhau mỗi người truyền cho nàng mấy năm nội công, cho tới khi thân thể nàng có thể coi là miễn cưỡng chấp nhận được mới bắt đầu học được.

Tuy nhiên bề ngoài nàng vẫn yếu ớt như xưa. Khi mấy vị hoàng tử học võ với một vị tướng quân nàng đôi lúc cũng chạy tới góp vui, chỉ là bọn họ luyện ngoài trời nắng còn nàng thì luyện trong bóng râm bên cạnh.

Mỗi đêm nàng đều len lén đem một ít đồ ăn tới trò chuyện cùng Ngân Liệt, sau đó luyện võ một canh giờ, ngày nào cũng thế chưa từng bỏ dở, nếu trời có tuyết rơi thì đôi sang luyện trong nhà. Bởi vì thể lực của nàng không được tốt cho nên cái nàng luyện chủ yếu là khinh công, kiếm pháp và độc dược.

Ngân Liệt nhìn chăm chú thân hình mảnh mai, yếu ớt đang quật cường luyện tập bất chấp mọi mệt đắng kia mà không khỏi đau lòng. Hắn thật không hiểu thân nàng là công chúa cao quý được bao người yêu thương bảo bọc nhưng vì sao nàng vẫn phải cố gắng đến liều mạng như vậy?

Nàng vốn ra phải làm một hòn ngọc ngày ngày được nâng niu chăm sóc, chơi đùa cùng những tiểu hài tử khác, vậy mà hắn chỉ thấy nàng từ sáng tới tối bận rộn chạy khắp nơi để chăm sóc cho người khác, những công việc đó vốn không phải là việc dành cho tiểu hài tử như nàng.

Ngân Liệt còn nhớ rất rõ, lúc mà hắn không nhận được mở miệng ra hỏi Nguyệt Hy đã trả lời như thế nào, nàng đã mỉm cười nói với hắn:

“Thức hỏi vì sao con lại phải cố gắng như vậy ư? Bởi vì những người bên cạnh con, họ đã bỏ ra cho con rất nhiều, vì thế con muốn mình có năng lực để có thể bảo vệ họ bảo vệ những gì họ trân quý nhất. Con không muốn bất kỳ ai hối tiếc vì đã yêu thương con, cũng không muốn họ vì con mà mất đi những thứ quý giá nhất của mình, chỉ có vậy mà thôi!”

Từng ánh mắt, từng nụ cười của nàng khi nói ra câu đó vẫn luôn khắc sâu vào tâm hồn hắn, không thể phai mờ. Cũng vì thế mà hắn không có cách nào ngoài việc cố gắng hết lòng dạy dỗ nàng, giúp đỡ nàng, âm thầm bảo vệ nàng trong bóng tối.

Sáng nay Nguyệt Hy như thường lệ ghé qua thăm Thái Hậu tuy nhiên vừa đi đến cửa liền thấy có mấy ma ma lạ mắt đang đứng bên ngoài cửa Khôn Ninh cung thì không khỏi dừng bước lại. Ma ma canh cửa vừa thấy nàng tới liền chạy ra hành lễ với nàng:

“Tiểu Công chúa, người đã đến rồi, người mang canh đến cho Thái Hậu sao?”

Nguyệt Hy gật đầu, hỏi ngược lại:

“Ừ, đó là người của ai, sáng nay có người đến thỉnh an Thái Hậu sao?”

“Vâng thưa Công chúa, sáng nay có Trịnh Vương phi cùng với Thuận Vương phi dẫn theo các tiểu quận chúa đến thăm Thái Hậu ạ, ngày hôm qua cũng đã đến một lần sau khi người đi vào buổi sáng, còn đem theo cả canh bổ đến.”

Nói xong ánh mắt không nhận được liếc nhìn về phía bình canh trong tay cung nữ sau lưng nàng. Nguyệt Hy nghe vậy chỉ hơi nhún mày, sai cung nữ giao canh cho ma ma rồi nói:

“Nếu đã có người tới chăm sóc cho Thái Hậu ta cũng không tiện làm phiền, canh này trước cứ đưa vào bếp nhỏ đi, chờ Thái Hậu ngủ trưa dậy rồi hãy dâng lên cho người uống, trước đó nhớ đem lên hâm lại, canh này nên uống nóng mới tốt.”

Nói xong liền dứt khoát xoay người bước đi, tranh sủng, nàng cũng không rảnh để diễn tiết mục đó. Có người thay nàng chăm sóc cho Thái Hậu càng tốt, sáng nay nàng còn phải theo bá bá đi quân doanh, không rảnh đùa giỡn cùng mấy người đó, rất phiền.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Hôm nay Tuyên Đế không lên triều mà dành thời gian dẫn đám học trò cùng các Hoàng tử trong Lạc Nguyên điện đi một chuyến đến quân doanh, để cho bọn trẻ thấy được sự oai hùng của đất nước, sự mạnh mẽ của quân đội, muốn cho bọn họ một niềm tin và động lực để phấn đấu xây dựng, phát triển Nhật Diệu Hoàng Triều này.

Cả một đám từ lúc nghe được tin này ba ngày trước đã vô cùng hưng phấn, ngày ngày bồn chồn bởi vì quân doanh trọng địa ngày thường vốn không phải chỗ bọn hán có cơ hội tận mắt thấy được. Vậy mà lần này Tuyên Đế lại nói sẽ dẫn bọn hán đến đó tham quan.

Từ sáng sớm mấy đứa trẻ đã có mặt, tinh thần sáng láng thảo luận về vấn đề quân doanh. Ngay cả huynh đệ Thượng Quan Vũ Hiên, Thượng Quan Vũ Lạc cho dù có phụ thân là tướng quân cũng không được đến đó lần nào, đa phần là gặp qua các vị tướng dưới trướng phụ thân ở trong phủ mà thôi, hôm nay được Tuyên Đế đích thân dẫn đi dĩ nhiên cũng vô cùng hào hứng.

Tới cuối giờ sùu, các Hoàng tử cũng đều đã có mặt đầy đủ, tất cả mọi người lại chờ thêm một khắc nữa liền nghe được tiếng nội quan cao giọng hô:

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Ngay sau đó Tuyên Đế dắt Nguyệt Hy thông thả đi đến trước mặt bọn họ, ôn hòa hỏi:

“Sắp được đi đến quân doanh Hoàng Triều ta có phải rất hưng phấn không, tuy nhiên cứ để dành sự hưng phấn đó của các ngươi lại đi, chờ nhìn thấy những thứ ở đó rồi hẵng phấn khích, thử xem quân doanh thực thụ khác so với trong tưởng tượng của các ngươi như thế nào sau đó hãy viết một bản tấu chương trình bày suy nghĩ của bản thân các ngươi như thế nào, rõ chưa?”

Một đám người nghe Tuyên Đế nói như vậy lập tức đồng thanh hô:

“Thần tuân chỉ!”

Sau đó theo chân Tuyên Đế bước về phía hàng xe ngựa đã chuẩn bị sẵn. Trong lòng không khỏi vừa mừng vừa sợ, mừng vì sẽ có cơ hội được thể hiện bản lĩnh trước mặt Tuyên Đế, còn một số lại lo lắng lần này nếu viết không tốt khiến Hoàng Đế không vừa lòng sẽ bị trách phạt, không chừng còn bị đuổi ra khỏi học đường nữa.

Nguyệt Hy ở một bên nghe Tuyên Đế ra lệnh không khỏi tán thưởng trong lòng, cách làm này của bá bá quả thực tiến bộ, cái này không phải là hạng mục tham quan thực tiễn sau đó nhận xét và viết báo cáo sao? Còn đang thất thần liền bị giọng nói của Tuyên Đế đánh gãy:

“Tiểu bảo bối không cần mừng quá sớm, lần này con cũng phải nộp bài đó.”

Nguyệt Hy vừa nghe không khỏi nhăn mặt, một ý tưởng liền nảy ra sau đó bắt đầu thương lượng với Tuyên Đế:

“Bá bá, người nói chỉ cần con làm bài đủ là được, vậy Nguyệt Nhi liền tấu miệng với bá bá được không, viết tấu chương rất phiền, không phải cuối cùng cũng là Nguyệt Nhi vừa viết người vừa xem hay sao?”

Tuyên Đế vốn chưa bao giờ làm khó Nguyệt Hy, tuy nhiên cơ hội hưởng lợi từ tiểu nha đầu quân gia này hán dĩ nhiên không thể bỏ qua, bèn giả vờ im lặng suy tư.

Nguyệt Hy đã sớm nhìn quen gương mặt này của Tuyên Đế liền đưa ra chiêu bài dụ dỗ:

“Nếu bá bá đồng ý, ngày mai Nguyệt Nhi liền xuống bếp làm cho người món người thích ăn nhất được không?”

Tuyên Đế được gãi trúng chỗ ngứa dĩ nhiên là ra vẻ miễn cưỡng gật đầu, Nguyệt Hy nhìn thấy trong lòng không khỏi một trận xem thường, bá bá cái này gọi là cháy nhà hôi của đó nha, haiz...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Ngay từ đầu Tuyên Đế đã không có dự định dẫn đám hài tử đi đến dạng tiểu doanh như Doanh trại của Binh bộ ở trong thành mà là đến tận đại Quân Doanh của Thụy Vương cách Đại Đô Vinh Lạc của Nhật Diệu Hoàng Triều 200 dặm về phía nam, đi xe ngựa cũng mất hơn ba canh giờ mới tới cho nên lúc Nguyệt Hy ngủ một giấc sáng khoái tinh dậy còn đọc thêm nửa quyển sách mới nghe được người thông báo đến nơi.

Vừa xuống xe ngựa, tất cả mọi người trừ Tuyên Đế đều bị khung cảnh trước mắt khiến cho choáng ngợp. Cả một vùng thảo nguyên đồng bằng rộng lớn đều bị bao vây bởi một lớp tường thành cao chót vót, xung quanh có mấy tầng vệ binh canh giữ nghiêm ngặt, còn có tuần binh đứng giờ đi xung quanh kiểm tra. Bên trong chia làm bốn khu riêng biệt, một khu hơi trang nghiêm sạch sẽ một chút là chỗ của các vị chỉ huy, ngoài ra còn có một khu ăn, ở, sinh hoạt của binh lính, một khu hậu cần chuyên nấu ăn và cung cấp thuốc thang, y phục cho binh lính, còn lại phần lớn diện tích chính là sân thao luyện.

Thượng Quan Vũ lần này đích thân tới làm người tiếp đón bọn họ, mục đích cũng là để cho binh lính được cổ vũ tăng sĩ khí khiến cho những thế hệ tương lai của đất nước này cảm nhận được toàn bộ khí thế sức mạnh của dân tộc, dĩ nhiên còn một lí do đặc biệt đó là để cho nữ nhi bảo bối của hắn thấy được phụ thân của mình uy vũ như thế nào, tránh cho nàng bởi vì suốt ngày ở gần Tuyên Đế mà quên mất người phụ thân là hắn.

Vừa nghe tin Tuyên Đế tới hắn liền vội vã ra đón, trước khi đi hắn còn xách theo cây dù trúc đã chuẩn bị sẵn tránh cho bảo bối nữ nhi của hắn bị nắng chiếu hóng. Tới nơi liền nhìn thấy đám tiểu tử đang tròn mắt ngạc nhiên về quân doanh trước mặt, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác thành tựu.

Thấy Tuyên Đế từ xe ngựa bước xuống hắn liền thông thả bước qua đó hành lễ với Tuyên Đế, sau đó nhanh chóng bung dù ra che cho bảo bối nữ nhi của mình.

Nguyệt Hy vừa bước xuống đã bị bóng đen đột ngột trên đầu làm giật mình sau đó phát hiện ra đây là một cây dù trúc thì không khỏi hắc tuyến, phụ thân đại nhân à, ngài không cảm thấy một cây dù hoa xuất hiện trong chôn quân doanh hào hùng này rất phá phong cảnh hay sao?

Tuy nhiên Thượng Quan Vũ vốn yêu nữ nhi như mạng bây giờ đang tự hào vì hành động tự cho là đúng đắn của mình, dĩ nhiên không cảm thấy, ngay cả Tuyên Đế nhìn thấy Nguyệt Hy đã được che dù cũng cảm thấy không vấn đề gì thì đám tiểu tử đang hóng nắng bên này sao dám mở miệng ra ý kiến chứ.

Sau đó Thượng Quan Vũ dẫn mọi người tới chỗ dành cho tướng soái dùng cơm trưa rồi nghỉ một lát, chờ cho buổi thao luyện bắt đầu sẽ ra sân luyện sau.

Chờ tới khi tất cả đám học trò nhìn thấy nguyên cả một sân tập rộng tít tắp bây giờ đứng đầy người, người nào người nấy đều trang nghiêm, thẳng hàng hoàn toàn không có cảm giác đang đứng dưới trời nắng chói chang khiến cả bọn há hốc mồm.

Cho tới khi mọi người tiến hành thao luyện, mắt của bọn họ cơ hồ chưa từng rời khỏi một giây, trong mắt chính là ánh sáng ngời ngời mãnh liệt, nhiệt huyết bùng bùng của tuổi trẻ.

Còn Nguyệt Hy cũng là chăm chú nhìn, tuy nhiên trong mắt nàng không phải là nhiệt huyết bùng bùng mà lại là nhàn nhạt hoài niệm, hoài niệm những ngày tháng tập luyện cùng chiến hữu trong doanh trại năm xưa, cùng lúc đó, trong lòng nàng lại nảy ra một ý tưởng, nhất định phải thực hiện được trong năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 38

Thời gian thấm thoát trôi đi, không bao lâu nữa liền tới ngày Trung thu, cũng tức là sinh thần chín tuổi của Nguyệt Hy. Thời gian càng trôi, các bộ phận trong hoàng cung lại càng bận rộn, nhất là Ngự thiện phòng, nội cung tứ phòng, lễ bộ, vì phải lo chuẩn bị đại yến mừng trung thu đồng thời cũng là sinh thần của Bảo Nguyệt công chúa.

Sáng ngày 15, Tuyên Đế đặc biệt cho phép bá quan nghỉ một buổi chiều để mừng sinh nhật Nguyệt Hy. Trong Chính Văn điện, Tuyên Đế nhìn thấy Nguyệt Hy như thường lệ xách thực hộp tới liền vui vẻ vẫy tay với nàng sau đó ôm nàng vào lòng cười hỏi:

“Tiểu thỏ tinh, năm nay con muốn bá bá tặng gì nào?”

Từ lúc Nguyệt Hy năm tuổi lễ vật sinh thần mỗi năm Tuyên Đế chuẩn bị cho nàng chính là một yêu cầu, nàng có quyền yêu cầu Tuyên Đế làm một việc cho mình, nếu không quá phận Tuyên Đế đều sẽ cố hết sức thỏa mãn nàng, tuy nhiên bên cạnh đó hắn vẫn chuẩn bị một phần lễ vật đặc biệt cho nàng.

Nhớ lại vào ngày này ba năm trước Nguyệt Hy bỗng nhiên hỏi một câu: “Bá bá, Nguyệt Nhi không cần lễ vật sinh thần của người, đổi lại người có thể đồng ý với Nguyệt Nhi một yêu cầu hay không.”

Tuyên Đế mặc dù có chút sững sốt trước yêu cầu bất ngờ này của nàng tuy nhiên vẫn thoải mái xoa đầu nàng nói:

“Ngày hôm nay thỏ tinh là lớn nhất, yêu cầu của thỏ tinh dĩ nhiên ta không dám chối từ rồi, tuy nhiên lễ vật trong ngày này đều có ý nghĩa rất đặc biệt, làm sao có thể không nhận a. Từ nay về sau ngoại trừ lễ vật sinh thần bá bá sẽ đồng ý với bảo bối thêm một yêu cầu nữa được không nào.”

Sau khi hai người Thượng Quan Vũ và Đông Phương Thịnh biết được việc này cũng sợ yếu thế mà đồng ý mỗi người làm thêm một việc cho nàng. Việc đầu tiên mà nàng yêu cầu năm đó chính là Tuyên Đế phải cho phép nàng sử dụng ám vệ. Mặc dù những ám vệ này đều đã bị nàng âm thầm sử dụng lâu rồi, lệnh bài ở trong tay nàng cho nên bọn họ cũng không thể báo lại với Tuyên Đế được.

Về chuyện lệnh bài này, năm xưa khi Tuyên Đế vừa đưa cho Nguyệt Hy đã sớm suy nghĩ thông suốt, cuộc đời của hắn vốn hữu hạn, lúc hắn còn sống dĩ nhiên sẽ dốc hết sức bảo vệ chu toàn cho tiểu bảo bối, tuy nhiên sau khi hắn qua đời lại không bảo đảm một trong những đứa con của hắn sẽ không ra

tay với nàng.

Cho nên chỉ bằng hấn sớm một chút cho nàng quyền lực, đào tạo nàng trở thành Trấn quốc Công chúa ở một bên giúp đỡ can gián vua còn hơn là cố gắng bảo vệ nàng trong lòng bàn tay rồi để nàng vô cơ bị hại. Hấn tin tưởng bằng tài trí của nàng, việc này hoàn toàn có thể thực hiện được, vì vậy những âm mưu này để nàng sử dụng là tốt nhất.

Đang mãi nghĩ về chuyện cũ Tuyên Đế bỗng bị giọng nói của Nguyệt Hy kéo về:

“Bá bá, Nguyệt Nhi cũng muốn được tự mình huấn luyện binh lính giống trong quân doanh của phụ thân a.”

Tuyên Đế nghe Nguyệt Hy nói muốn huấn luyện binh lập tức hứng thú lên:

“Vậy tiểu bảo bối muốn huấn luyện ở đâu, bao nhiêu quân lính bá bá sẽ sắp xếp cho con a?”

Nguyệt Hy lắc đầu:

“Cái đó thì không cần, Nguyệt Nhi chỉ cần huấn luyện năm trăm binh, hơn nữa cũng không cần người giúp cái gì, Nguyệt Nhi chỉ cần người gạt đầu đồng ý với con là được, những cái khác con sẽ tự lo.”

Lần này thì Tuyên Đế bắt đầu hứng thú thật rồi, với cá tính của tiểu nha đầu này không biết sẽ huấn luyện ra dạng gì nữa a:

“Ha ha đừng nói năm trăm, cho dù là một ngàn người bá bá cũng không để ý, chỉ là cứ nửa năm bá bá sẽ khảo sát một lần, nếu không đạt bảo bối liền chịu phạt đó nha.”

Suy tính trong lòng đạt thành, Nguyệt Hy dĩ nhiên vô cùng vui vẻ sáng khoái thưởng cho Tuyên Đế một cái hôn vào má hiếm có của nàng. Cả hai bên cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Sau khi thuận lợi lấy được sự đồng ý của Tuyên Đế, Nguyệt Hy lập tức bắt tay vào thực hiện kế hoạch của mình. Kế hoạch này thực ra đã được nàng bắt tay vào thực hiện từ ba năm trước. Lúc Nguyệt Hy năm tuổi, việc đầu tiên mà nàng yêu cầu âm vệ đi làm đó chính là tìm những đứa trẻ lang thang mồ côi dưới 12 tuổi từ khắp nơi trong nước tụ tập về một vài thôn trang của nàng, sau đó nuôi dưỡng, dạy dỗ thành hoàng, tùy theo tài năng của từng người mà phân tới các thôn trang khác nhau, được giáo dục khác nhau.

Trong đó có một thôn trang chuyên nuôi dạy những đứa trẻ có tài kinh thương gọi là Vạn Ngân thôn, một thôn trang chuyên nuôi dạy những đứa trẻ có tài học đặc biệt như y lý, các ngành thủ công gọi là Thủ Lý thôn, còn một thôn trang chuyên nuôi dạy những đứa trẻ có tài học, võ học gọi là Tinh Vũ thôn, thôn trang cuối cùng nuôi dạy những đứa trẻ có tư chất bình thường sau này đưa ra làm tá điền hoặc người dưới là Tinh Nhân thôn.

Hôm nay Nguyệt Hy quyết định đích thân đến tinh Vũ thôn muốn xem thử tư chất của những đứa trẻ này sau đó đưa chúng tới phủ Công chúa huấn luyện thành thân vệ binh của nàng. Không ngờ trên đường trở về lại vô tình nhặt được một tên tiểu tử thú vị.

Chuyện này xảy ra trên một khúc quanh ngoại thành, lúc đó Nguyệt Hy đang trên đường trở về từ thôn trang, bỗng bị tiếng ồn ào bên ngoài làm kinh động. Khẽ vén màn kiệu lên nhìn, thì ra là mấy đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi đang đánh nhau, tuy nhiên khiến cho nàng chú ý chính là trong bốn đứa trẻ này có ba đứa trẻ lực lưỡng cùng hòa nhau đánh một đứa trẻ khác có chút gầy yếu hơn, tuy nhiên vẫn không chiếm được thượng phong mà lại bị đứa trẻ gầy yếu kia thiết kế mấy bận bị đánh trúng.

Thị vệ bên ngoài bẩm báo hỏi nàng có muốn ngăn bọn chúng lại hay không nhưng Nguyệt Hy chỉ lắc đầu bảo chờ một chút, nàng cũng rất hứng thú với kết quả của trận đấu này. Không ngoài dự đoán của nàng, đứa trẻ gầy yếu kia cuối cùng cũng gạt vật giành được chiến thắng.

Nàng có thể thấy rõ ràng trên khuôn mặt gầy yếu, bần thiêu kia lại là một đôi mắt sáng rỡ như lưu ly, tràn đầy nghị lực, kiên cường cũng với cô độc. Ánh mắt đó khiến Nguyệt Hy động tâm, nàng không tự chủ được nhớ tới bản thân kiếp trước cũng kiên trì, quật cường như thế. Không tự chủ bước xuống xe ngựa, đi đến trước mặt đứa trẻ toàn thân nhếch nhác vì đánh nhau kia:

“Người có muốn có sức mạnh, có muốn bản thân trở nên mạnh mẽ hay không?”

Đứa trẻ toàn thân nhếch nhác, gầy yếu, vì trận đánh vừa rồi mà kiệt sức, dứt khoát nhắm mắt nằm im, mặc kệ mọi thứ, cho tới khi nghe được câu hỏi của Nguyệt Hy, đôi mắt đang nhắm bỗng mở ra, sáng rỡ, mở miệng phát ra âm thanh khàn khàn mà mạnh mẽ, kiên định nói:

“Muốn, ta muốn!”

Chương 40

vSau khi nhìn kĩ lại người đứng trước mắt, hấn phát hiện nàng chỉ là một tiểu nữ hài nhỏ nhắn chỉ tầm sáu bảy tuổi mà không khỏi bất ngờ, có chút thất vọng, cho rằng nàng bất quá chỉ là tiểu hài nhi mở miệng kêu đứa em mà thôi liền nhắm mắt lại tiếp tục làm ngơ.

Nguyệt Hy bình tĩnh nhìn tên nhóc trước mắt mở mắt ra đánh giá mình một lượt sau đó lại tiếp tục nhắm mắt, không bỏ qua một chút tự giấu thoảng qua trong đó, nàng cũng không sốt ruột, chỉ lạnh nhạt mở miệng:

“Ngươi không cần vội kết luận làm gì, tương lai là của ngươi, quyền quyết định cũng là của ngươi, cái duy nhất ta cho ngươi chỉ là một cơ hội mà thôi, ta đã nói có thể cho ngươi sức mạnh, cũng có thể cho ngươi quyền lực nhưng có đạt được những cái đó hay không cũng đều phụ thuộc vào ngươi. Cơ hội chỉ có một mà thôi, ta cũng không có quá nhiều thời gian cho ngươi đắn đo, nếu đã quyết định, sáng ngày mai hãy đến phủ công chúa phía đông hoàng thành. Phủ công chúa chỉ mở cửa duy nhất một ngày mà thôi, ngươi hãy tự suy xét cho kĩ đi”

Nói rồi nàng cũng không quay đầu lại lên xe ngựa trở về, để lại hấn giương một đôi mắt tràn đầy nghi hoặc, bên cạnh đó còn có một chút hưng phấn và hy vọng nhìn theo.

Bên trong xe ngựa lúc này, Từ Trúc này giờ vẫn luôn im lặng không khỏi có chút khó hiểu nhìn chăm chăm vào tiểu công chúa nhà mình, không hiểu rốt cục là nàng coi trọng tên nhóc ăn mày đó ở chỗ nào?

Nguyệt Hy dĩ nhiên cũng nhìn thấu nghi hoặc của Từ Trúc, chỉ là nàng không muốn giải thích nhiều, cứ để nàng ấy nhìn rồi tự hiểu thôi, dù sao nàng không thể chuyện gì cũng chỉ dạy được, năng lực chính là do bản thân bồi đắp ra, không thể trong một sớm một chiều mà có được:

“Không thể nhìn bề ngoài mà phán xét một người được, ngươi cứ từ từ mà xem đi.”

“Vâng, thưa công chúa.” Xem ra chủ tử là muốn rèn luyện nàng đây mà, nhất định phải để ý kỹ tên nhóc đó mới được, sau đó nàng liền tiếp tục quy củ ngồi một bên nhìn chủ tử đọc sách.

Từ Trúc cũng không hiểu cảm giác của mình là gì, nàng chỉ biết từ khi bị đưa tới chỗ công chúa, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy tiểu nữ hài vô cùng xinh đẹp lại cơ trí, tình lạnh này, nàng đã bị thu hút, không tự chủ được mà thần phục, ngưỡng mộ nàng ấy.

Không giống như những tiểu nữ hài quý tộc khác, công chúa nhà nàng luôn luôn tĩnh lặng, nhưng mỗi câu nàng nói ra đều khiến cho người ta không dám trái lời, mỗi hành động của nàng đều có dụng ý riêng, tuy tuổi nàng không lớn nhưng những người xung quanh nàng cũng chưa bao giờ làm trái một lời nào của nàng.

Những người xung quanh cũng luôn coi nàng là trung tâm làm chuyện gì cũng sẽ đặt cảm nhận và lợi ích của nàng lên mà cân nhắc, tiểu công chúa quả thực có một sức quyến rũ khó ai cưỡng lại được.

Bản thân Từ Trúc luôn cho rằng, sức quyến rũ lớn nhất của tiểu công chúa, chính là sự chân thành, nàng sẽ không nói với ngươi rằng nàng lo lắng cho ngươi, tuy nhiên từ mỗi hành động âm thầm hay công khai ngươi đều có thể cảm nhận được tâm ý của nàng trong đó, rồi những sự âm áp đó cũng sẽ thần không biết quỷ không hay len lén chui vào trong tim ngươi, rồi trói chặt nó lại.

Không phải ngay cả trái tim lạnh lùng của Ngân Liệt đại nhân cũng đã bị tiểu công chúa nắm gọn rồi đó sao. Đời này của Từ Trúc nàng có thể ở bên cạnh một chủ tử như thế đã vô cùng mãn nguyện.

Chương 41

Đã rất lâu rồi kể từ ngày đó, hấn dường như đã quên mất tên thật của chính mình rồi. Hấn còn nhớ rõ mình cũng có gia đình, thúc thúc, thăm thăm rất yêu thương hấn, họ gọi hấn là Phi Tuyết, hấn cũng đã lớn lên trong hạnh phúc giống như bao đứa trẻ khác. Tuy nhiên có một ngày, sự yên bình đó bỗng nhiên bị phá vỡ.

Ngày đó hấn đang chơi cùng với lũ trẻ trước sân liền bị thúc thúc bỏ xuống một cái hầm trong góc sân, yêu cầu hấn bằng mọi giá phải giữ yên lặng sau đó mới dậy cúi lại rồi đi mất. Một lúc sau bỗng xuất hiện một đoàn người mang vũ trang hung thần ác sát tiến vào sau đó không nói tiếng nào liền ra tay tàn

sát Luru gia thôn. Thúc thúc tuy có võ công cao cường tuy nhiên một khó địch được một trăm, cuối cùng vẫn bị giết dưới tay bọn chúng.

Một ngày này trong toàn thôn chỉ toàn là máu, tiếng khóc thét sợ hãi, tiếng binh khí va chạm, hán chỉ có thể cố hết sức kìm nén lại tiếng khóc sợ hãi bất lực của mình. Tới lúc hán tỉnh dậy tất cả những gì còn lại chỉ là những ngôi nhà bị cháy sập, xác người khắp nơi, máu nhuộm đầy đường, ngay cả xác thúc thúc của hán cũng không biết bị bọn chúng đem đi đâu rồi.

Toàn bộ Luru gia thôn nhộn nhịp sum vầy bị san bằng chỉ trong một đêm, trong lúc đó, hán lại hoàn toàn bất lực trốn ở dưới hầm, không thể làm gì nhìn từng người từng người thân yêu của hán bị những lưỡi đao lạnh băng đó tước đi sinh mạng cuối cùng cũng chỉ có thể nuốt nước mắt đào một cái hố thật lớn chôn tất cả những hài cốt còn sót lại lập nên Luru gia thôn đại mộ.

Điều duy nhất hán còn nhớ rõ chính là diện mạo và trang phục của những kẻ sát nhân đó, hán nhất quyết phải tìm cho ra bọn chúng, trả bằng được mối thù của Luru gia thôn cùng thúc thúc, thẩm thẩm này.

Tuy nhiên sự đời khó lường, một đứa trẻ như hán lẫn lộn ra ngoài đời quả thực cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng mà những thử hán học được từ đó lại không ít.

Hán biết làm thế nào để bản thân ở trong thế có lợi nhất, làm như thế nào để đạt được mục đích một cách nhanh nhất, vận dụng đầu óc trong mọi trường hợp bên cạnh đó không ngừng tìm kiếm thông tin về những kẻ sát nhân năm xưa.

Hán quả thực hận bản thân bất lực bởi vì đã sáu năm, suốt sáu năm ròng kể từ ngày đó hán vẫn chưa tìm được những kẻ đó, cũng không biết cách làm sao cho bản thân trở nên mạnh hơn, điều này vẫn luôn là khát khao lớn nhất trong tim hán.

Không ngờ được hôm nay cơ hội đó lại bất ngờ đến với hán, chỉ là người cho hán cơ hội lại là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, điều này không khỏi khiến hán bất an, không biết có phải bản thân đang bị đùa giỡn hay không, có chăng là ông trời đang muốn đùa giỡn hán.

Tuy nhiên, nàng nói không sai, cơ hội chỉ có duy nhất một lần, cho dù không biết là đúng hay sai, hán vẫn phải thử, ai biết được tương lai hán còn có thể gặp được cơ hội như vậy thêm lần nữa hay không?

Vì thế, từ sáng sớm ngày hôm nay, hán đã đứng đợi ở nơi này, trước cửa phủ công chúa, chờ đợi cơ hội duy nhất mà ông trời cho hán suốt sáu năm qua...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Chờ suốt từ sáng sớm đến cuối giờ thìn, trước cửa phủ bỗng dừng lại một chiếc xe ngựa hết sức xa hoa, bên cạnh là một nam nhân đứng tuổi, có dung mạo hết sức đoan chính, trang phục bình dị nhưng lại được làm từ loại vải đắt tiền, cùng với đội nhân mã đằng sau, nhìn qua liền biết trong xe là một nhân vật không tầm thường. Hán không khỏi nín thở chờ đợi, không biết mình sẽ được nhìn thấy nhân vật quan trọng nào.

Nhưng hán lại thất vọng rồi, người xuống xe ngựa không phải là nhân vật quan trọng nào như trong tưởng tượng của hán mà chỉ là một vị tiểu thư 6, 7 tuổi, vấn đề là vị tiểu thư kia không phải tiểu cô nương ngày hôm qua đã hẹn hán sao. Nếu nàng đã đến được đây chứng tỏ ít ra nàng cũng có quan hệ với chủ nhân của phủ công chúa này, vậy những điều nàng nói với hán ngày hôm qua không phải chỉ là đùa giỡn, có phải cuối cùng ông trời cũng thấy được khổ tâm của hán, chấp nhận cho hán một cơ hội hay không?

Có chút thấp thỏm đi về phía cánh cửa to lớn uy nghi kia, lại ngoài ý muốn không có bị thủ vệ canh cửa chặn lại khiến hán không khỏi ngạc nhiên. Hán không biết ngay khi vừa bước xuống xe ngựa, Nguyệt Hy đã sớm nhìn thấy hán ẩn nấp bên ngoài, dư quang khóe mắt thoáng lên ý cười thần nhiên, sau đó còn cho người dẫn dò thủ vệ ngoài cửa không nên cản hán lại, hán mới có thể yên bình vượt qua cấm vệ quân vào trong phủ công chúa canh phòng nghiêm mật mà Tuyên Đế đã tốn không ít tâm tư chuẩn bị cho bảo bối công chúa của mình.

Đi qua đại môn thì gặp một ngã tư, đang không biết đi hướng nào thì thủ vệ đứng một bên đã giơ tay chỉ đường cho hán, hoàn toàn không có một chút thái độ khinh thường hay nhạo báng khiến hán không khỏi bội phục người cai quản nơi này, càng thêm mong chờ vào tương lai đang đợi mình phía trước.

Trong sân lớn của tiền viện lúc này, 500 thiếu niên ưu tú đã được chọn từ các thôn trang đưa đã nghiêm túc tập hợp thành hàng lối nghiêm chỉnh, khi hán bước vào liền được yêu cầu đứng vào một hàng trong đó.

Quần gia một bên nhìn thấy người tới đông đủ liền tiến lên hỏi ý kiến của Nguyệt Hy, nhận được cái gật đầu đồng ý của nàng liền tuyên bố nguyên do và quy định cho bọn họ. Những thiếu niên này đều là tinh anh từ trong hoàn cảnh khắc nghiệt bước ra cho nên ý chí chiến đấu, cầu tiến vô cùng mạnh mẽ, nghe được bản thân có thể được huấn luyện đặc biệt đều vô cùng hưng phấn.

Chờ cho tất cả mọi người đều đã bình tĩnh lại, Nguyệt Hy mới bình tĩnh bước lên phía trước, nhìn xuống đám người ánh mắt sáng rỡ dưới kia, từ tốn nói:

“Tất cả mọi người, có thắc mắc vì sao ta lại mất công tìm rồi đưa các ngươi từ những nơi tối tăm tồi tàn nhất trở về nuôi dạy, chăm sóc hay không?”

Mọi người dưới đài vừa nghe nàng hỏi liền hoang mang, bởi vì đây cũng chính là thắc mắc của bọn họ bấy lâu nay. Tất cả mọi người ở đây tuy không lớn nhưng đều đã từng lăn lộn không ít ở ngoài đời, hiểu rõ rằng cái gì gọi là trong thiên hạ không có gì là miễn phí, cái gì cũng luôn có một cái giá của nó.

Tuy nhiên nàng cho người đưa bọn họ tới son trang nuôi dạy đã hơn ba năm lại không hề có một yêu cầu gì, khiến bọn họ có một tia lo lắng cùng bất an không biết cuối cùng mục đích của nàng là gì? Tuy rất tò mò miệng muốn hỏi nhưng tất cả đều ă ý một mực im lặng chờ nghe nàng nói tiếp:

Nàng nói:

“Ta không phải thánh mẫu, cũng không phải vì danh tiếng hay vì quá rảnh rỗi mà cho người đi chăm sóc cho các người. Mỗi người các người trong tương lai đều sẽ là một cái rễ của quốc gia này, nắm giữ sự tồn vong suy vinh của hoàng triều. Một quốc gia không chỉ dựa vào tầng lớp thống trị mà phát triển, trên cơ bản nó cũng giống như là một cái cây lấy dinh dưỡng từ những cái rễ nhỏ bé mà lớn lên.”

“Sự kì vọng của ta dành cho các người là như nhau, thay vì để các người trở thành một thành phần cho những thế lực xấu, từng ngày đi vào con đường sai trái, ta thả hy vọng các người làm người bình thường nhưng có hiểu biết, giáo dục cho tầng lớp mai sau của quốc gia này. Tuy nhiên ta vẫn cho các người cơ hội, có nắm lấy được hay không lại là do bản thân mỗi người các người.”

“Nắm được cơ hội nỗ lực hết mình, sau này các người sẽ có được quyền lực, địa vị, sức mạnh của riêng mình. Không nắm được các người vẫn được nuôi dạy, tương lai là một người có trí tuệ cùng bản lãnh để xây dựng, phát triển quốc gia này. Muốn làm một người bình thường, hay một nhân tài, trụ cột của quốc gia, có bản lĩnh, có sức mạnh thực hiện điều mình muốn đều là do các người, có hiểu hay không?”

Mọi người nghe được lời nàng nói, không khỏi đồng thanh hô lớn:

“Có!”

Bọn họ từ lúc được đưa đến thôn trang đã biết được người cứu mình là Bảo Nguyệt công chúa vang danh thiên hạ, vẫn luôn nghi hoặc vì sao nàng lại muốn làm như thế không những nuôi dạy, chăm sóc, cho bọn họ một gia đình. Hiện tại còn ban cho bọn họ một ân điển lớn như thế nữa, khiến bọn họ không biết phải làm sao để báo đáp nàng, chỉ có thể không ngừng nỗ lực, hy vọng có thể làm được gì đó giúp nàng.

Nhìn thân hình nhỏ bé, yếu ớt nhưng lại tràn đầy hào quang đang đứng trên cao kia trong thâm tâm mỗi người đều không khỏi sục sôi, bọn họ có thể, nhất định có thể trở nên mạnh mẽ để theo nàng thực hiện lí tưởng cao cả đó, phù trợ cho nàng, nữ thần đã mang lại ánh sáng trong cuộc đời họ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Sau khi tuyên bố kết thúc, Nguyệt Hy liền rời đi, nhân tiện gọi theo Phi Tuyết vào thư phòng, để lại quân gia và vệ binh lo sắp xếp cho năm trăm đứa trẻ còn lại.

Nhìn nhìn bóng người nhỏ nhắn, xinh đẹp sau án thư kia, trong lòng hết sức phức tạp, tương lai của bản thân lại trao vào tay của một tiểu nữ hài vĩ đại như vậy, hoàn toàn không giống như hần, nhỏ bé vô dụng, đến bao giờ hần mới có thể theo kịp bước nàng.

Thoáng thấy bóng người ngoài cửa, Nguyệt Hy liền mở miệng kêu một tiếng:

“Vào đi”

Phi Tuyết theo lệnh bước vào phòng, phát hiện ra trong phòng không phải chỉ có mình nàng mà còn có một nam nhân trung niên đang ngồi, chính là nam nhân đã cưỡi ngựa bên cạnh xe ngựa của nàng đến đây. Sau khi hần vào, Nguyệt Hy cũng không nói gì mà chỉ nhìn về phía nam nhân kia hỏi:

“Liệt thúc thúc, người thấy thế nào, ta không có nhìn nhầm đi?”

Ngân Liệt nghe vậy cũng không phải dùng giọng nói cung kính của hạ nhân mà lại dùng giọng điệu của một trưởng bối ôn hòa trả lời nàng:

“Công chúa nhìn không sai, người nay tư chất không tầm thường, có thể coi là kì tài luyện võ, mặc dù đã qua độ tuổi tốt nhất, tuy nhiên nếu chịu đựng được khắc khổ, tương lai chắc chắn không tầm thường. Chỉ có điều...”

Lai lịch, thân phận không rõ ràng, nếu thành tài sau này có khả năng trở thành trở ngại đối với nàng. Câu sau hần không nói ra miệng, tuy nhiên cả hai người đều tự hiểu, Nguyệt Hy cũng không lo nghĩ nhiều, nàng tin vào cảm giác của mình.

Ánh mắt của hần lúc đó cho thấy hần là một con người mạnh mẽ, kiên định, có trí tuệ lại khát vọng sức mạnh, nàng sẽ cho hần cái hần muốn, nàng cũng muốn hần sẽ hành động theo mong muốn của nàng, dù sao nàng cũng không phải muốn để hần làm việc cho mình, cái nàng muốn chỉ là hần có thể dùng bản lĩnh của mình góp sức xây dựng nên quốc gia này, khiến cho nó mỗi ngày một phát triển, người dân mỗi ngày một ấm êm, hạnh phúc mà thôi.

Còn việc hấn có trung thành hay không cũng không quá quan trọng đối với nàng, hấn trung với ai không quan hệ, chỉ cần hấn không xâm hại tới lợi ích của quốc gia này, của thân nhân nàng là được. Nàng quay đầu nói với hấn, người sau khi nghe được lời nói của Ngân Liệt vẫn luôn bất an nhìn nàng:

“Người không cần phải khẩn trương, nếu ta đã chọn người tất sẽ không nghi ngờ.” Nhìn thấy hấn thở ra một hơi lại nói:

“Sau khi quan sát, ta phát hiện ra người rất có thiên phú luyện võ, cho nên ta quyết định sẽ cho phép người ngoài việc luyện tập ra mỗi đêm có thể theo Ngân Liệt học võ. Nhưng phải nói trước, việc luyện tập hết sức cực khổ, việc luyện võ lại càng khó khăn hơn, có kiên trì nổi hay không ta không đảm bảo, tuy nhiên Ngân Liệt chính là người có võ công đứng đầu hoàng triều này, nếu người có thể học thành tương lai người sẽ trở thành người vô cùng mạnh mẽ”.

“Ta cũng nói trước, mỗi người đều có quá khứ, mục tiêu của riêng mình, quá khứ, mục tiêu của người là gì, ta không quan tâm, tuy nhiên ta không cho phép bất cứ kẻ nào có ý đồ bất chính đối với hoàng triều này tồn tại. Mục đích ta huấn luyện các người chính là vì sau này chiến đấu, hành động vì hòa bình, thịnh vượng của Nhật Diệu Hoàng Triều. Nếu đã xuất hiện ở trong này, cũng đừng có mà xuất hiện bất kì ý nghĩ không trong sạch nào. Nếu để ta biết được tất sẽ không khoan dung, ta xưa nay luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nếu kẻ nào dám có gan làm trái tất nhận được mười tám loại tra tấn trong hình phòng của ta. Người tốt nhất hãy suy nghĩ cho kỹ, đừng để hối hận sau này.”

Phi Tuyết nghe được lời nàng, cơ hồ là không cần suy nghĩ lập tức quỳ xuống một lời son sắt thề với nàng:

“Phi Tuyết ta xin hướng trời đất thề, suốt đời này sẽ trung thành tận tâm với công chúa, nếu có suy nghĩ không an phận, sẽ chết không toàn thây. Công chúa, xin hãy đồng ý thu nhận tiểu nhân.”

Nguyệt Hy cùng Ngân Liệt nghe được lời thề mạnh mẽ dứt khoát của hấn không khỏi tán thưởng, đang định mở miệng đồng ý lại bị Từ Trúc bắt ngờ xông vào chen ngang:

“Công chúa, Thụy vương phủ cho người đến báo, tiểu quận chúa đã xảy ra chuyện.” Nguyệt Hy nghe vậy liền vội vàng đứng lên, phân phó cho Phi Tuyết trước cứ tập luyện với mọi người, cái khác nàng sẽ cho người báo sau, liền cấp tốc ra ngoài lên xe ngựa trở về Thụy Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Nguyệt Hy ngồi trên xe mà không khỏi miên man suy nghĩ, không biết muội muội này của nàng rốt cục là có thể xảy ra chuyện gì?

Muội muội này của nàng không có phong hào đặc biệt, sau khi sinh ra liền được phụ thân đặt tên là Thượng Quan Bảo Châu, chính là quận chúa thực sự của Thụy Vương phủ, hoàn toàn không giống một quận chúa nửa vời một nửa sống trong vương phủ, một nửa sống trong hoàng cung như nàng.

Hơn nữa trước khi muội muội sinh ra, các vương phủ khác cũng đều có mấy quận chúa rồi, cho nên lúc muội muội sinh ra cũng không còn oanh động như nàng nữa, Tuyên Đế cũng không làm gì to về coi trọng muội muội, hoàn toàn không có việc bị mưu đồ ám hại bằng sữa như nàng năm xưa.

Từ ngày vị muội muội này của nàng ra đời, nàng cũng không thường xuyên trở về vương phủ nữa, bởi vì nàng muốn phụ thân mẫu thân dành hết tình cảm, tâm sức vào việc chăm lo cho muội muội, nếu nàng trở về tất sẽ khiến phụ mẫu bận tâm, không thể toàn tâm toàn ý dành cho muội muội nữa.

Ngay cả hai vị ca ca của nàng sau khi bị tiểu muội muội quấy khóc mấy ngày cũng nhanh chóng chán nản mà rút lui. Nhị ca trẻ con đơn thuần lúc đầu cũng hết sức hưng phấn khi có tiểu muội muội, vì thỏa mãn mong ước được bế tiểu muội muội từ lâu của mình mà thường xuyên lui tới, nhưng hiển nhiên tiểu hài tử bình thường sao có thể không khóc không nháo giống như Nguyệt Hy ngày trước, tiểu Bảo Châu lại được sinh đủ tháng khỏe mạnh, tiếng khóc cũng kinh người, Thượng Quan Vũ Lạc sau khi nghe được mấy lần liền né xa xa không dám đến nữa.

Thượng Quan Vũ Hiền lại ưa thích yên tĩnh nên cũng không lui tới nhiều, cuối cùng thời gian Nguyệt Hy gặp hai ca ca ở trong cung còn nhiều hơn ở nhà, sau khi biết được nguyên nhân nàng cũng không khỏi dờ khóc dờ cười.

Nói thật một trong những nguyên nhân nàng không về vương phủ cũng là vì tiếng khóc đáng sợ của muội muội này của mình, tiếng khóc to khỏe có thể vang từ tận bên này xuyên thấu tới tận cùng bên trong phủ, huống gì Viên Nguyệt các của nàng cách Lạc Vũ hiền của tiểu muội không xa, sau mấy lần đang ngủ trưa bị tiếng khóc của tiểu muội muội đánh thức, nàng quyết định nghỉ trưa ở trong cung. Tuyên Đế nghe được chuyện này lại càng vui vẻ, buổi trưa hằng ngày đều gọi nàng qua cung dùng bữa.

Nguyệt Hy không trở về thì không nói, ngay cả hai đứa con trai cũng làm nger tiểu muội muội khiến vợ chồng Thụy vương hết sức đau đầu, không ít lần răn dạy nhưng mà hai tên nhóc cứng đầu như phụ thân của chúng, nói gì cũng không vào.

Vì thế cả Thụy vương phủ nghiêm nhiên trở thành thiên hạ của tiểu quận chúa mới ra đời, vui vẻ lớn lên trong tình thương yêu trọn vẹn của phụ mẫu.

Các ca ca cả ngày không thấy bóng dáng, Nguyệt Hy cũng chỉ thỉnh thoảng ghé qua một chút mà thôi, bởi vì mỗi khi nàng trở về, phụ vương mẫu thân

cũng đều hết sức quan tâm đến nàng, những lúc như thế, nàng thường nhạy cảm phát hiện một chút ghen tỵ của muội muội nên càng tránh nhiều hơn.

Muội muội cũng nhanh chóng lớn lên dưới sự dạy bảo của mẫu thân trở thành một quận chúa thực thụ, khác hẳn với kiểu vô tổ chức như nàng, cuộc sống trong khuê phòng nghe nói hết sức thoải mái, êm ả. Vậy làm sao có thể xảy ra chuyện được đây?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Sau khi xuống xe ngựa, Nguyệt Hy vội vàng vào cửa rồi đi nhanh về phía Lan Uyển của muội muội, vừa vào cửa liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn của đại ca cùng nhị ca chỉ cao tới ngực đại ca đứng trước cửa. Vừa thấy nàng, đại ca mỉm cười gật đầu còn nhị ca thì nhanh chóng chạy ra đón:

“Tiểu Nguyệt nhi muội đã về rồi a, nhị muội bị rơi xuống nước rồi, nghe nói là bị tam tiểu thư phủ Thuận vương xô ngã xuống, hiện tại vẫn chưa tỉnh.”

Nguyệt Hy nghe nhị ca tóm tắt lại tình hình cũng chỉ bình tĩnh gật đầu, chuyện này lúc này trên xe đã có ám vệ đến báo với nàng rồi, nhưng nàng vẫn cảm thấy có gì đó không giải thích được, linh cảm của nàng về chuyện này không hề tốt.

Bước vào trong phòng liền thấy phụ mẫu nàng đang lo lắng ngồi bên giường, trong phòng vì sợ gió lùa mà đóng kín mít, chỉ đốt một cây nến bên trong, cạnh giường còn đặt một chậu than sợ muội muội bị lạnh, tuy nhiên Nguyệt Hy lại cảm thấy trong phòng thật ngột ngạt. Muội muội đang nằm yên tĩnh trên giường, gò má ửng hồng vì phát sốt, mồ hôi ra thấm ướt chiếc khăn tay của mẫu thân.

Nguyệt Hy tới gần, nhẹ nhàng nắm đôi tay vì sợ hãi mà lạnh buốt của mẫu thân:

“Mẫu thân, người đừng quá lo lắng, sức khỏe muội muội trước nay đều rất tốt, chờ cơn sốt qua sẽ mau chóng tỉnh lại thôi, vả lại còn có thái y luôn túc trực cùng với rất nhiều thuốc quý trong phủ không phải sao, nhất định muội muội không sao đâu. Năm xưa con rơi xuống hồ băng còn chưa chết được, muội muội cũng chỉ là rơi xuống hồ nước bình thường thôi, sao có thể xảy ra chuyện gì?”

Hạ Y Lan lúc đầu bởi vì quá lo lắng nên không kịp nghĩ gì, giờ nghe Nguyệt Hy nói vậy cũng có chút bình tĩnh lại, Nguyệt Nhi yếu ớt của nàng mới ba tuổi bị đẩy vào hồ băng còn không chết được, Châu nhi khỏe mạnh như vậy sao có thể có chuyện gì, xem ra là nàng lo quá hóa hồ đồ rồi. Liền quay sang mỉm cười với Nguyệt Hy:

“Nguyệt Nhi nói đúng, xem ra mẫu thân đã nghĩ quá nhiều rồi, muội muội con khỏe mạnh như thế sao có thể có việc gì cơ chứ?”

Nguyệt Hy gật đầu, lại nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của mẫu thân vội quay sang nói với Thượng Quan Vũ đang đứng bên cạnh:

“Phụ thân, mẫu thân cũng đã mệt mỏi rồi, người mau đưa mẫu thân đi nghỉ ngơi đi, chỗ này giao lại cho Nguyệt Nhi là được, khi nào muội muội tỉnh lại con sẽ lập tức cho người báo với hai người có được không?”

Thượng Quan Vũ thấy thế từ mệt mỏi cũng đã sớm sốt ruột, chỉ là nàng vẫn luôn lo lắng cho tiểu nữ nhi mà nhất quyết không chịu đi nghỉ, đòi ở bên cạnh nữ nhi chăm nom mới yên lòng, đến khi nghe lời nói của Nguyệt Nhi mới thoải mái một chút, hẳn không nhân cơ hội này đưa nàng đi nghỉ còn đợi tới lúc nào. Thượng Quan Vũ nhanh chóng đỡ thế từ đi nghỉ, quay đầu thoải mái nói với Nguyệt Hy:

“Vậy phụ thân đưa mẫu thân con đi nghỉ trước, có chuyện gì con cứ cho người báo lại là được!”

Đối với nữ nhi này hẳn trước nay đều cảm thấy vô cùng đau lòng nhưng lại hết sức an tâm, bản thân nàng yếu ớt nhỏ bé như vậy, lại có tình hết lần này đến lần khác không chịu ngoan ngoãn ở trong vòng tay bảo bọc của hắn mà cứ cố gắng chịu đựng.

Tuy không nói ra nhưng hẳn biết trên vai của nàng đã gánh vác rất nhiều thứ, hơn nữa cũng những thứ này cũng chưa từng nhẹ đi thậm chí còn nặng thêm theo năm tháng, tuy nhiên nàng lại chưa từng nói ra, âm thầm thừa nhận tất cả, lại cố tình không về vương phủ sợ muội muội nàng nhìn thấy sẽ tủi thân, như thế bảo hắn sao không xót xa cho được, bảo hắn làm sao có thể bỏ lơ nàng không quan tâm đây?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Phu thê Thượng Quan Vũ vừa rời khỏi phòng, hai huynh đệ Thượng Quan Vũ Hiên và Thượng Quan Vũ Lạc lập tức chạy vào phòng đứng bên cạnh

Nguyệt Hy:

“Đại ca, chuyện lần này huynh có biết gì không?”

“Huynh cũng không rõ, xưa nay chuyện của nhị muội ta cũng không quá để ý, nghe nói là do tam tiểu thư của Thuận vương phù thủy ngã xuống, nhưng chuyện này cũng có chút kì lạ. Nghe nói quan hệ khuê phòng của hai người này xưa nay vẫn rất tốt, trước đó cũng không có va chạm hay xung đột gì, vậy vì sao nhị muội lại đột nhiên ngã xuống nước?”

Thượng Quan Vũ Lạc xưa nay vốn đầu gối, nghe hai người nói chuyện chỉ cảm thấy đầu óc quay mòng mòng:

“Đại ca, Tiểu Nguyệt Nhi cái này không phải chỉ là tai nạn thôi sao, vì sao hai người phải làm rắc rối lên như thế?”

Thượng Quan Vũ Hiến đã quá quen thuộc với đầu óc đơn giản của tiểu đệ nhà mình chỉ coi như nghe tiếng vịt kêu ngoài đường, hoàn toàn không có phản ứng, còn Nguyệt Hy cũng chỉ vỗ vỗ vai nhị ca an ủi, dù sao có giải thích thì cái đầu óc đơn giản của nhị ca nhà mình chưa chắc đã tiếp thu được, cho nên cũng không cần gượng ép làm gì.

Chỉ là quan trường vốn cong cong queo queo, với cá tính này của nhị ca có lẽ nên sớm đưa huynh ấy đến quân doanh rèn luyện thì hơn, bằng không nếu để nhị ca vô duyên vô cớ bị vướng vào vụ rối rắm nào đó cũng khổ. Thượng Quan Vũ Hiến làm như không có việc gì quay sang hỏi Nguyệt Hy:

“Tiểu Nguyệt Nhi, muội thấy thế nào?”

“Muội cũng chưa biết, có lẽ phải chờ đến lúc muội muội tỉnh dậy rồi mới biết được!”

Thượng Quan Vũ Lạc bị lơ đã quên cũng không hề tỏ ra bất mãn gì, chỉ quay đầu ra nhìn trời:

“Đến lúc nào nhị muội mới tỉnh lại đây?”

Làm như nghe thấy lời Thượng Quan Vũ Lạc đang nói, mí mắt người trên giường vốn đang im lìm bỗng nhiên giật giật sau đó mở ra, tuy nhiên trong đôi mắt đó không phải là sự mông lung mờ mịt lúc mới tỉnh dậy mà lại là một cặp mắt sâu thẳm, chứa đầy tham vọng và toan tính khiến Nguyệt Hy vừa thấy bỗng giật nảy mình. Chỉ trong chốc lát, ánh mắt đó bỗng trở về vẻ ngây ngô mờ mịt của một đứa trẻ khiến cho người ta không khỏi lầm tưởng rằng mình nhìn nhầm.

Thượng Quan Vũ Lạc đang nhìn bên ngoài nên không chú ý, tuy nhiên Thượng Quan Vũ Hiến và Nguyệt Hy này giờ vẫn đang chú ý tới động tĩnh trên giường sao có thể không phát hiện ra, nhưng Thượng Quan Vũ Hiến lại nhanh chóng lắc đầu cho rằng mình nhìn nhầm rồi, chỉ có Nguyệt Hy là có chút suy nghĩ.

Dù sao đôi mắt của một sát thủ là tuyệt đối chính xác, là thứ duy nhất mà sát thủ đứng đầu như nàng vẫn luôn tự hào, nàng dĩ nhiên không cho là mình nhìn lầm, nhưng chuyện này nên giải thích như thế nào?

Một suy nghĩ bỗng bất ngờ lóe lên trong đầu nàng khiến Nguyệt Hy có chút khiếp sợ, không lẽ muội muội là bị một linh hồn khác xuyên vào, nhưng cũng vô lí, bởi vì muội muội chưa hề lâm vào tình trạng cận kề tử vong, hơn nữa nàng trước giờ cũng không quá hiểu rõ vị tiểu muội này của mình.

Có lẽ lần này là một cơ hội tốt để nàng quan sát lại thật kỹ vị muội muội này của mình, để xem người này rốt cục có thật là muội muội của mình hay không...Nếu không phải cũng cần phải kiểm tra xem đây là một linh hồn như thế nào, là một vong linh...hay là một ác linh...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Sau khi Nguyệt Hy rời khỏi Lan uyển liền mang hai ca ca trở về Viên Nguyệt các. Vừa ngồi xuống đã có hai tiểu nha đầu mang theo trà cùng điểm tâm đặt trên bàn, đa số đều là món ca ca nàng thích. Thượng Quan Vũ Lạc nhanh chóng cầm một miếng tử tinh tóe bỏ vào miệng, khen không dứt miệng:

“Oa thật là ngon, quả nhiên vẫn là đến chỗ Tiểu Nguyệt Nhi tốt nhất, vừa ngồi xuống chưa kịp phân phó đã có trà nóng, điểm tâm ngon đưa tới, hơn nữa tất cả mọi người đều là có nhân giới, không phải tồn nhiều lời, thật tốt a.”

Nguyệt Hy không nói gì liếc nhìn hắn, không phải chỉ là để ý tới đầu bếp làm điểm tâm của nàng thôi sao, cái này cũng không trách được hắn, dù sao ngày cả bá bá lúc đưa người này đến cho nàng cũng còn có chút hối tiếc.

Nếu không phải vì nàng lúc nhỏ yếu ớt lại kén ăn, Tuyên Đế cũng không đến nỗi phải chiêu cáo toàn thiên hạ, tổn không ít tâm tư mới mời được vị điểm tâm sư phụ đứng đầu này về cho nàng, ngay cả ngự trù hoàng cung cũng không làm ra được món điểm tâm xuất sắc cỡ này, ai mà không ghen tỵ được cơ chứ.

Không những thế, vị sư phụ này còn là người đã ngao du bốn bể tìm hiểu văn hóa ẩm thực các nơi cho nên điểm tâm trên bàn của nàng luôn luôn được sáng tạo đổi mới, cho nên muốn nàng nhường lại người này, quả thực là rất khó, cho dù có nhường, chỉ sợ người ta cũng không chấp nhận, dù sao hắn cũng đã ở chỗ nàng nhiều năm, tình cảm cũng rất tốt, nếu phải đi có lẽ hắn cũng không tình nguyện.

“Nhị ca a, không phải mỗi lần huynh đến ăn chực đều có người cung kính dâng lên sao, huynh còn oán hận cái gì a.”

Lại nhìn về phía những tiểu nha hoàn ngoan ngoãn sau khi dâng trà xong đều biết điều ra ngoài viện đứng, quay về nhìn nhị ca mình với gương mặt thoáng ý cười:

“Nhị ca a, không phải huynh đang ghen tỵ về tỳ nữ bên cạnh ta chứ, nếu huynh an phận một chút thì An An cũng không đến mức cả ngày lại nhai như thế a, cái này gọi là tự làm tự chịu.”

Nói xong nàng cũng không nhìn được cười ra tiếng, đại ca bên cạnh cũng là ý cười đầy mặt. An An là tiểu đồng thiếp thân của Thượng Quan Vũ Lạc, lớn hơn nhị ca 3 tuổi, hiện tại đã 14 tuổi, người này tướng mạo đang hoàng, văn võ không tề, chỉ có duy nhất tính nói nhiều, cũng không phải hắn ưa nói nhảm, chỉ là mỗi lần người làm sai chuyện gì, hắn nhất định ở bên cạnh thuyết giáo đến khi nào người sợ hãi không dám tái phạm nữa mới thôi.

Nhất là nhị ca của nàng tính tình bông bột, tùy tiện, dĩ nhiên không tránh khỏi cả ngày bị hắn lái nhai bên tai, hắn lại là thư đồng bá bá ban cho, không thể tùy tiện trừng phạt khiến cho nhị ca nàng khổ không dám nói, chỉ có thể suốt ngày cùng nàng và đại ca oán hận.

Chỉ là nàng cũng không có ý tứ chen vào chuyện này, dù sao sau khi An An đến, nhị ca cũng đã thu liễm khá nhiều, không còn dám bông bột như trước đây nữa, nếu không ăn khổ cũng chỉ có hắn, nàng cảm thấy người này không tệ, thực thích hợp với nhị ca, ba bá quả nhiên là có mắt nhìn người.

Đùa giỡn một hồi cũng phải nói đến chính sự, Thượng Quan Vũ Hiền nhìn Nguyệt Hy:

“Hiện tại muội định làm gì đây, Tiểu Nguyệt Nhi?”

“Muội cũng không rõ nữa, muội có một vài nghi hoặc muốn làm rõ, có lẽ phải chờ thêm một thời gian nữa, trước mắt, muội muốn làm rõ chuyện ngày hôm nay đã. Đại ca, huynh giúp muội điều tra rõ những người đã chứng kiến ngày hôm nay nhé, muội muốn ghé qua Thuận vương phủ một lát xem sao.”

“Ừ, muội nhớ cẩn thận một chút.”

“Muội biết, đại ca đừng lo.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Trong chiếc xe ngựa sang trọng đang chạy băng băng trên đường, Nguyệt Hy có chút đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, không hiểu tại sao nàng cứ có cảm giác, sau vụ việc lần này sẽ có thêm không ít rắc rối. Nếu kẻ nhập vào muội muội nàng là kẻ ác, không chừng chuyện này sẽ thành sự thật.

Nhưng mà để có thể vô thanh vô tức giải quyết được ác linh cũng phải tốn không ít công phu, huống hồ chưa biết rõ muội muội thật của mình đang ở đâu, nàng cũng không thể hành động sơ xuất, nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, chỉ sợ mẫu thân sẽ không chịu nổi, trước hết cứ đành để như vậy đã.

Xe ngựa vừa dừng trước cửa lớn Thuận vương phủ, thế tử Thượng Quan Bình đã sớm chờ sẵn lập tức bước tới đón nàng. Thượng Quan Bình là con trai duy nhất của Thuận vương, lớn hơn đại ca của nàng một tuổi, năm nay đã 15 tuổi, ở thời này được coi là đã trưởng thành. Hắn là một trong những người vào được học viện hoàng gia, chứng tỏ tài học cũng không tệ, chỉ là người này theo phe tam hoàng tử cho nên cũng thường đối nghịch với các ca ca nàng.

Tuy nhiên từ trước tới giờ Nguyệt Hy vẫn luôn làm ngơ đối với tranh đấu phe phái trong tối ngoài sáng của bọn họ, tất cả bọn họ cũng luôn luôn đứng mực đối với nàng, chưa từng dám có sơ xuất, cũng chưa từng dám đùa bỡn mưu kế trước mặt nàng, dù sao địa vị của nàng trong học đường chỉ dưới lão sư, bên trong hoàng cung càng là cao không cần nói tới, ngay cả ca ca của nàng còn không dám tùy tiện làm cản trước mặt nàng huống hồ là bọn họ.

Thượng Quan Bình hôm nay vốn không có đi học, biết được chuyện thứ muội của mình đẩy ngã muội muội của Bảo Nguyệt công chúa xuống nước trong lòng cũng không khỏi lo lắng, sợ nàng giận chó đánh mèo lên bản thân cùng vương phủ. Không ai rõ ràng hơn về tầm ảnh hưởng của Nguyệt Hy hơn hắn, đứng nhìn nàng chỉ mới là tiểu cô nương 8 tuổi nhỏ bé, một mình nàng lập tức có thể ảnh hưởng tới ba mặt quân sự, chính trị cùng thương nghiệp của toàn kinh thành này.

Có thể là ảnh hưởng trên mặt chính trị không quá rõ ràng, nhưng nếu nàng không thoải mái ngày nào, long nhan ngày đó cũng không dễ coi, huống gì còn có hai mặt kia, nếu quả thực nàng giận lây cả Thuận vương phủ, chỉ có thể nói là họa vô đơn chí, Thuận vương phủ chắc chắn không cách nào gánh nổi lửa giận của nàng. Cũng may Nguyệt Hy xưa nay vẫn luôn là một người công tư rõ ràng, chuyện gì cũng phân rõ phải trái, cho nên hắn phải cố gắng giải thích với nàng, chỉ mong nàng sẽ không thực sự nổi giận, nếu không phen này thực sự khó gỡ.

Vừa nhìn thấy nàng bước xuống xe ngựa, hần lập tức tươi cười ra đón:

“Nguyệt Hy muội muội, cuối cùng muội đã đến rồi.”

Bao nhiêu năm nay, cho dù có thay đổi thân phận như thế nào, nàng vẫn luôn gọi bọn hần là ca ca, hoàn toàn không có ý phân biệt cấp bậc, nếu không mỗi lần bọn hần gặp nàng còn phải hành lễ, nàng nói như thế rất phiền phức, bọn hần cũng vui vẻ không thôi.

Nguyệt Hy xưa nay đối với những học trò bên trong học đường vẫn luôn giữ một thái độ, nhàn nhạt gật đầu với hần:

“Ta lần này chỉ muốn đến thăm tam tiểu thư hỏi một chút chuyện, cũng không tính quấy rầy lâu, ai làm thì người đó sẽ phải chịu trách nhiệm, huynh cũng không cần quá khắt khe.”

Thượng Quan Bình nghe Nguyệt hy nói vậy vô cùng vui vẻ: “Vậy là tốt, vậy là tốt rồi.” Lại nói:

“Phụ vương vừa lúc cũng đang ở trong phủ, cũng muốn gặp qua muội, muội có thể ghé qua chỗ phụ vương trước một lát được không?”

“Được!” Nguyệt Hy gật đầu, sau đó chuyển hướng theo Thượng Quan Bình đi về hướng đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Trong đại sảnh của Thuận vương phủ hiện tại đang có 2 người bên trong, nam nhân trung niên có bộ dáng đoan chính, thân mặc măng bào đang ngồi trên ghế chủ vị, nàng đã gặp được mấy lần, chính là Thuận vương gia Thượng Quan Úc, biểu đệ của bá bá, cũng giống phụ thân nàng, là một trong những phụ tá đắc lực của bá bá, cho nên Nguyệt Hy cũng hết sức kính nể người này.

Đang sau hần đứng một nữ nhân khá trẻ, chỉ là một đầu toàn ngọc ngà trang sức cùng với gương mặt trang điểm đậm kia khiến nàng ta trông già đi không ít. Lại kết hợp với một thân tử sắc cảm y và dải lụa khoác ngoài màu vàng sắc sỡ kia khiến nàng ta trông hết như một con khổng tước xòe đuôi, nữ nhân có thể ngang nhiên ăn mặc như thế này trước mặt vương gia, xem ra thường ngày trong phủ cũng tác quái không ít.

Nàng biết người này không phải Thuận vương phi, mấy năm trước nàng đã từng gặp qua, có thể nói, Thuận vương phi hoàn toàn trái ngược với nữ nhân trước mắt này.

Nhẹ nhàng đi đến trước mặt Thuận vương gia, khẽ phúc thân: “Nguyệt Hy gặp qua Thuận vương gia.”

Thực ra nàng hoàn toàn có thể không làm lễ. Cái lễ này chẳng qua là sự tôn trọng của nàng đối với bậc trưởng bối đáng kính mà thôi, còn nữ nhân bên cạnh, thứ cho nàng không biết, cũng không có ý muốn quan tâm.

Thượng Quan Úc nhìn tiểu cô nương xinh xắn trước mặt mà có cảm giác nói không nên lời. Địa vị của hần và Thượng Quan Vũ trước nay luôn như nhau tuy nhiên mỗi lần nhìn thấy Thượng Quan Vũ hần lại không khỏi có cảm giác không cam lòng. Hần tự nhận hần cũng có tài năng không thua kém gì tên kia lại chưa hề làm chuyện gì trái với lương tâm, vì sao gia thất lại của hần lại không bao giờ được như của Thượng Quan Vũ, ngày ngày nào loạn không có lúc nào để cho hần được yên tĩnh chứ.

Nhìn tiểu cô nương trước mắt đi mặc dù chỉ mới có 8 tuổi nhưng lại ăn nói làm việc có trình tự, rõ ràng là cả hai người cùng có nữ nhi, cố tình nữ nhi của Thượng Quan Vũ sinh ra đã có địa vị tôn quý vô cùng, tài năng vượt bậc, mới 8 tuổi đầu đã có thể ở một bên phụ tá cho Tuyên Đế, một tiếng nói của nàng đủ để khiến cho hoàng cung rối loạn, còn nữ nhi của hần ngoài việc ngày ngày đùa giỡn giành đua trong hậu viện cũng không làm được gì nên hồn.

“Nguyệt Hy a, mới một thời gian không gặp mà ta đã sắp nhận không ra rồi, con đúng là càng lớn càng có phong phạm của mẫu thân con năm đó a.”

Tính ra năm đó hần cũng là một trong những người mang lòng ái mộ đối với đệ nhất mỹ nhân Hạ Y Lan, nhìn tiểu cô nương trước mặt cho dù ăn mặc hết sức giản dị cũng không cách nào che giấu được cốt cách thanh cao, tao nhã của đệ nhất mỹ nữ ngũ Quốc năm đó, hần không khỏi có chút hoài niệm.

Nguyệt Hy cũng mỉm cười: “Thuận vương bá bá quá khen rồi, người cũng càng ngày càng anh tuấn tiêu sái đấy ạ.”

“Ha ha ha ha, con là người đầu tiên khen ta anh tuấn tiêu sái đó, ta có nên cảm thấy vinh hạnh vì lời khen này không a!”

Lời này là thật, Nguyệt Hy bình thường tính tình rất tốt, tuy nhiên lại hiếm khi mở miệng khen người khác, nếu hoàng thượng mà nghe được tiểu bảo bối của mình khen hần như vậy, không biết có nổi trận lôi đình lên lời hần ra đòi chém hay không nữa. Và lại ngoại trừ lúc hần còn trẻ ra, cũng đã hơn chục năm rồi chưa có ai khen hần là anh tuấn tiêu sái cả, đích thực lời này cũng không có ai dám dùng để khen hần, chỉ có tiểu nha đầu lớn gan này dám mà thôi, lời này nghe vào tai quả thật là sáng khoái.

Nguyệt Hy cũng chỉ cười cười không nói, Thuận vương gia nếu đem ra so với mấy vị nam nhân nhà nàng quả thực là có chút không bằng, tuy nhiên vẫn

được xem là một nam nhân anh tuấn, nghe nói hần năm đó cũng làm xiêu lòng không ít thiếu nữ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Nữ nhân từ nãy giờ vẫn đang im lặng đứng đằng sau Thuận Vương kia chính là Ngọc sùan phi, Hoa Như Ngọc một trong những người nắm quyền tại Thuận vương phủ này sau khi Thuận vương phi đóng cửa tình tâm, không màng gia vụ, cũng là mẫu thân của tam tiểu thư Thượng Quan Tinh người bị cho là đã đẩy muội muội của Nguyệt Hy xuống nước hôm nay. Hoa Như Ngọc tuổi không lớn, lại có chút thủ đoạn dụ dỗ nam nhân, cho nên năm đó mới có thể từ vị trí một tiểu thiếp con gái quan ngũ phẩm leo lên cái ghế sùan phi này.

Sau khi vương phi bỏ bê gia vụ nàng ta lại thừa cơ chen vào, lại lấy cớ nuôi nấng thể tử khiến cho vị thế trong phủ này của nàng ta ngày càng tăng, hành xử cũng ngày càng tùy tiện không thèm nhìn mặt ai. Thuận vương gia vốn công sự đầy mình, không rảnh để ý tới hậu viện, chỉ cần nàng ta không làm gì quá đáng, hần cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua. Cho nên trong vương phủ này, nàng ta muốn gió được gió muốn mưa được mưa, chỉ cần không phạm vào điểm mấu chốt của vương gia là được, tuy nhiên thời gian trôi đi có lẽ ngay cả điểm mấu chốt của vương gia là gì nàng ta cũng đã sớm quên mất.

Trong mắt nàng ta, mọi người phải luôn luôn tôn trọng, coi nàng ta như nữ nhân tôn quý nhất vương phủ này, mặc nhiên nàng ta đã quên mất một điều, thiên hạ rộng lớn làm gì có chuyện luôn như ý nàng ta cơ chứ. Từ lúc Nguyệt Hy bước vào, Hoa Như Ngọc đã sớm không vừa mắt nàng, bởi vì vương gia và thể tử đều biết nàng, mọi người cũng nói chuyện không kể vai vế cho nên nàng ta cũng chỉ tưởng Nguyệt Hy là một vị tiểu thư con quan lớn nào đó.

Tuy nhiên, một vị tiểu thư thoát nhìn mộc mạc như vậy lại dám ngang nhiên bước vào vương phủ này, còn được thể tử và vương gia nhiệt tình tiếp đón, không hề để một đưng gia chủ mẫu như nàng ta vào mắt sao nàng có thể chịu được cơ chứ. Lập tức dùng một giọng nói ngọt ngào có gai nói với Nguyệt Hy:

“Ai u, đến hôm nay ta mới biết được thì ra trong kinh thành còn có một vị tiểu thư không biết phép tắc như thế này a, ngay cả lễ nghĩa tối thiểu còn không làm tốt, vậy mà phụ mẫu người cũng dám để người ra ngoài đường gặp người, thật đúng là được mở mang tầm mắt a.”

Nàng ta nói vậy thực ra cũng không phải là sai, một tiểu thư bình thường khi gặp trưởng bối lại là người có chức vị cao lẽ dĩ nhiên là phải hành lễ cung kính quý, nhưng mà lúc này Nguyệt Hy chẳng qua là nhún nhẹ gối, cũng không thể coi là một lễ nhẹ, chẳng qua cái lễ này bình thường cũng chỉ có Thái Hậu là được hưởng thôi. Ngay cả Tuyên Đế và hoàng hậu Nguyệt Hy cũng hiếm khi làm lễ, chỉ là làm sao nàng ta có thể hiểu được điều này cơ chứ. Lại thêm tính tình Nguyệt Hy không thích náo nhiệt, các lễ tiệc cung đình chỉ cần có thể trốn nàng đều vào thư phòng của Tuyên Đế trốn hết cho nên gần như nàng ta chưa từng thấy nàng bao giờ.

Nguyệt Hy nghe Hoa Như Ngọc nói mồm mình cũng không hề tỏ thái độ gì, chỉ hơi nhíu mày, không ngờ loại nữ nhân không có tâm nhân này cũng có thể hoành hành ở trong vương phủ, thảo nào Thuận vương bá bá lúc nào cũng dùng ánh mắt ai oán nhìn phụ thân nàng, kể ra cũng thấy tội nghiệp thật a. Thuận vương và thể tử Thượng Quan Bình lại khác, vừa nghe câu nói thoát ra từ miệng nàng ta lập tức xanh mét mặt mày.

Bao nhiêu năm nay nhìn nàng ta ngênh ngang trong vương phủ bọn hần cũng sớm quen, không hề để trong lòng, chỉ có lần này cuối cùng để cho họ thấy việc cho phép nàng ta hoành hành như vậy là sai lầm cỡ nào, không chừng tính tình quái gở của mấy vị muội muội cũng là do nàng ta mà nên, xem ra vương phủ này phải thay đổi một vài thứ rồi. Từ này tới giờ không lẽ nàng ta không thấy hai người bọn hần đang cố gắng hết sức lấy lòng Nguyệt Hy muội muội hay sao, một câu nói của nàng ta lập tức khiến cho công sức của bọn họ đổ sông đổ bể, đúng là nữ nhân ngu muội mà.

Thuận Vương lập tức xanh mặt quát:

“Nữ nhân như người có tư cách gì mà dám lên tiếng ở đây, không có việc gì là thì lo về phòng chép nữ giới nữ tắc đi, từ trước đến nay người luôn dùng loại thái độ này tiếp đãi khách quý sao?”

Hoa Như Ngọc vừa bị Thuận vương quát lập tức kinh hoảng, không ngờ vương gia lại vì một tiểu tiện nhân mà quát nàng, lập tức dùng điệu bộ đáng thương thương ngày của mình: “Vương gia, thiếp...”

Thuận vương sợ nàng lại nói ra cái gì mạo phạm chọc tức vị tôn thần đang đứng trong đại sảnh này vội quát: “Người đâu, Ngọc sùan phi đã mệt, tình thần không được tốt. Mau dìu nàng ta về phòng nghỉ ngơi, chưa đến ngày mai không cho phép ra ngoài.”

Hoa Như Ngọc còn chưa kịp nói gì đã bị vương gia nhà mình hạ lệnh giam lỏng bị hai bà tử nửa kèm nửa kéo ra ngoài, chỉ có thể dùng ánh mắt ác độc nhìn về phía Nguyệt Hy, tiểu tiện nhân, thù này Hoa Như Ngọc ta nhớ kỹ.

Nguyệt Hy cũng có chút mất hứng, không tính tiếp tục dây dưa ở chỗ này nữa, bèn mỉm cười nói với Thuận vương:

“Thuận vương bá bá, hôm nay Nguyệt Hy đến đây chỉ muốn hỏi tam tiểu thư vài câu, trong nhà còn có việc con xin phép đến gặp tam tiểu thư trước, có gì ngày khác sẽ bồi tội với bá bá sau a.”

Thuận vương nghe được lời nói của Nguyệt Hy nào dám tiếp tục giữ nàng nữa:

“VẬY ĐƯỢC, CON MAU ĐI ĐI, THUẬN ĐƯỜNG CHO TA GỬI LỜI HỎI THĂM SỨC KHỎE TỚI MUỘI MUỘI CỦA CON, TA CÓ MỘT CÂY NHÂN SÂM ĐÃ LÂU NĂM, LÁT NỮA ĐEM VỀ CHO MUỘI MUỘI CON TẮM BỔ NHÉ.”

“Nguyệt Hy thay mặt muội muội đa tạ bá bá.”

Thượng Quan Bình cũng mở miệng: “Nhi tử xin phép cáo lui.” chờ Thuận Vương nói hai chữ “Đi đi” lập tức quay đầu dẫn Nguyệt Hy đến sân của tam muội. Trong lòng mặc niệm cho đám người trong hậu viện đừng gây thêm chuyện gì trước mặt Nguyệt Hy nữa, nếu không hẳn cũng giấu không nổi giùm họ nữa đâu. Thượng Quan Bình hoàn toàn không biết rằng cho dù hắn có muốn giấu cũng là điều không có khả năng bởi vì ám vệ bên cạnh Nguyệt Hy sẽ ghi chép những việc này về báo lại cho Tuyên Đế, hậu viện Thuận vương phủ này sắp tới có lẽ sẽ sạch hơn không ít đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Sau khi Nguyệt Hy gặp được tam tiểu thư Thượng Quan Hinh của Thuận vương, phát hiện nàng ta cũng không đến nỗi bị mẫu thân Hoa Như Ngọc của mình làm hư, nàng ấy cũng có thể xem như là biết chuyện. Dù sao một tiểu cô nương mới 5 tuổi, cho dù có biết những chuyện này thì có thể học được bao nhiêu chứ, cho nên nàng đã nhẹ nhàng dụ dỗ Thượng Quan Hinh kể lại chuyện lúc sáng, lại không ngoài ý muốn biết được quả nhiên nàng ấy không hề rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Thượng Quan Hinh chỉ biết Thượng Quan Bảo Châu vốn đang vui vẻ đứng ngắm hoa bên cạnh nàng bỗng dưng ngã xuống nước, mọi người cho rằng nàng ấy đẩy tiểu quận chúa nhưng rõ ràng nàng không có làm gì, cứ như vậy bị đưa về Thuận vương phủ trong trạng thái mơ hồ không hiểu gì hết.

Sau khi về phủ các tỷ tỷ đều nhìn nàng bằng đôi mắt vui sướng khi người gặp họa, còn ca ca và phụ thân lại dùng ánh mắt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép nhìn nàng, nàng hoàn toàn không hiểu gì hết a.

Nguyệt Hy nghe Thượng Quan Hinh nói xong không hề có biểu tình gì, không tỏ vẻ hoài nghi, cũng không tức giận giống như trong tưởng tượng của mọi người mà chỉ có chút đăm chiêu nhìn Thượng Quan Hinh rồi đứng dậy cáo từ. Trái lại thế tử Thượng Quan Bình này giờ đang đứng bên cạnh nghe lại có chút không bình tĩnh rồi, muội muội ngốc này cho dù có muốn biện bạch cũng nên chọn một lí do dễ nghe một chút, nói như thế này không khỏi có chút quá vô lí rồi, ngay cả hắn cũng không dám tin tưởng huống gì Nguyệt Hy là tỷ tỷ của quận chúa Thụy Vương phủ.

Vậy mà hắn lại kinh ngạc phát hiện Nguyệt Hy không hề nổi giận, cũng không tỏ vẻ nghi ngờ về lời nói có chút vô lí của muội muội mình mà chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết rồi đứng dậy cáo từ, rốt cuộc chuyện này là sao a. Thượng Quan Bình làm sao mà hiểu được, chuyện càng vô lí vào tai Nguyệt Hy lại càng đáng tin, bởi vì nếu nó quá hợp lí ngược lại sẽ khiến nàng hoài nghi đây rốt cục có phải sự thật hay không. Tuy nhiên câu chuyện của Thượng Quan Hinh mặc dù có chút vô lí lại trùng hợp với các tình tiết đã xảy ra, không sai lệch mấy so với phán đoán của nàng cho nên nàng mới không hề tiếp tục dây dưa mà quyết định trở về nghĩ biện pháp.

Trong khi Nguyệt Hy đang loay hoay trong phủ Thuận Vương thì bên này, Thượng Quan Bảo Châu vừa tỉnh dậy đang ngồi nghe tiểu tì nữ bát quái bên cạnh huyền thuyên kể về người trong vương phủ. Nàng ta tỏ vẻ rằng mình vừa mới bị kinh sợ cho nên không rõ ràng lắm mọi việc, muốn tiểu tì nữ tên là Tiểu Đan kể lại cho nàng ta, vừa hay Tiểu Đan cũng là một tì nữ ưa bát quái liền phát huy sở trường của mình lời tất cả tin đồn lớn nhỏ, đặc điểm của từng người trong vương phủ kể lại cho nàng ta nghe.

Khi nghe về vương gia, vương phi, tiểu thế tử, nhị thiếu gia nàng ta cũng chỉ lướt qua sơ sơ, tuy nhiên lúc nghe kể về Nguyệt Hy, nàng ta lại đặc biệt chú tâm. Nàng ta vẫn không quên ánh mắt tỉnh mịch mà vị gọi là tỷ tỷ này nhìn mình lúc mới tỉnh dậy. Nàng ta đã lang thang rất lâu, cũng nhập vào rất nhiều người tuy nhiên chưa bao giờ có cảm giác kỳ lạ giống như lần này. Vị tỷ tỷ của thân thể này tuy chỉ mới là một tiểu cô nương chưa đầy 10 tuổi nhưng ánh mắt đó lại khiến cho nàng ta không khỏi sợ hãi, có cảm giác như tất cả bí mật của mình đều bị người ta nhìn thấu suốt vậy.

Trong suốt quãng đường kéo dài sinh mệnh của mình để thực hiện ước nguyện trước kia của nàng ta, vẫn chưa bao giờ gặp phải tình cảnh khó xử như thế này, nhất là ánh mắt của tiểu cô nương đó khiến nàng ta mơ hồ có cảm giác nguy cơ, không chừng mọi cố gắng của nàng ta sẽ sụp đổ vào lần này.

Nàng ta nhất định phải tìm hiểu thật kỹ, tiêu diệt tất cả các yếu tố gây cản trở từ trong trứng nước, nàng ta đã cố gắng tới nước này, đã trả giá rất nhiều, nhất định không thể để mọi công sức đổ bể được, tội nghiệt nàng ta gây ra trong suốt thời gian qua đã sớm đếm không hết, nếu lần này thất bại, chỉ còn nước hỗn tiêu phách tán mà thôi. Nàng ta quyết không cho phép chuyện này xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Sau khi trở về từ Thuận vương phủ, Nguyệt Hy cũng trở về phủ, ghé qua chỗ phụ mẫu thỉnh an sau đó dặn dò đại ca chú ý hành động của muội muội một chút rồi mới trở về phòng nghỉ ngơi một lát để buổi tối còn luyện công.

Sau khi luyện công buổi tối, Nguyệt Hy trở về tắm nước ấm đã được Tử Trúc chuẩn bị sẵn rồi mới chính thức lên giường đi ngủ. Tuy nhiên hôm nay trong lòng nàng có gì đó không được thoải mái, cảm giác lạnh lạnh giống như đang có thứ gì đó đến gần, trực giác cho nàng biết thứ này...rất nguy hiểm.

Nguyệt Hy đang nằm lập tức bật dậy, cái cảm giác nguy hiểm đó đang ngày càng mạnh mẽ, nàng sâu sắc cảm nhận được có cái gì đó đang tới gần, nhưng nhìn xung quanh lại hoàn toàn không thấy được đó là gì cả. Ngay cả mấy ám vệ cũng không có chút động tĩnh nào chứng tỏ bọn họ không cảm nhận được giống như nàng, vậy chỉ có một giải thích duy nhất đó là thứ này có liên hệ gì đó với nàng mà mấy ám vệ này không có, như vậy chỉ có thể là...linh hồn.

Nghĩ đến đây nàng không khỏi run sợ một chút, bởi vì tuy linh hồn lực của nàng vì xuyên qua mà mạnh hơn người thường nhưng cảm giác của nàng lại khẳng định linh hồn đang quanh quẩn đâu đây mạnh hơn nàng, nếu như đâu không lại nàng ta thì làm sao?

Nguyệt Hy vẫn đang lo nghĩ không hề phát giác ra linh hồn lạ đang đến gần nàng đã dừng lại từ lúc nào. Nói dừng lại cũng không hẳn mà chính xác là nàng ta không thể đến gần Nguyệt Hy.

Hồn ma đó chính là một nữ vong hồn mang oán niệm không thể siêu sinh đã lang thang trên đời này rất lâu rồi, linh hồn lực cũng vì thế mà vô cùng mạnh mẽ khiến cho Nguyệt Hy cũng phải kinh sợ. Tuy nhiên chính vì đã lớn vốn bên ngoài quá lâu khiến cho âm khí của nàng ta trở nên nặng nề một khi gặp phải thứ mạnh mẽ như long khí sẽ lập tức bị hút ra xa không cách nào lại gần. Mà thật không may đối với nàng ta, long khí chính là thứ mà Nguyệt Hy không thiếu nhất.

Linh hồn nữ nhân đang lơ lửng bên ngoài phòng Nguyệt Hy không cách nào bước vào, nàng ta cảm hận trùng vào trong căn phòng, tức tối vì sao trong phòng lại nồng đậm long khí như vậy cơ chứ? Lúc chiều nàng ta ở trong thân thể của Thượng Quan Bảo Châu nghe tiểu ti nữ kể lại cũng biết vị tiểu cô nương mình gặp lúc mới tỉnh dậy chính là một tiểu quân chúa được hoàng gia ưu ái, trong tay có không ít quyền lực cho nên nàng ta mới bắt đầu mưu đồ chiếm lấy thân thể của Nguyệt Hy làm việc cho mình.

Thân thể con người giống như một cái vỏ bọc mà bên trong chính là linh hồn, tuy nhiên đó không phải là giới hạn một thân thể hoàn toàn có thể chứa nhiều hơn một linh hồn, tuy nhiên nếu quá nhiều, tâm trí của người đó sẽ không chịu nổi mà phát điên. Đây chính là điều mà nàng ta học được sau một thời gian dài lang thang, cũng từ đó, nhờ vào sự vượt trội về linh hồn lực của mình, nàng ta bắt đầu đi xung quanh, cướp đoạt những thân thể có địa vị, quyền lực nhằm thực hiện mong muốn của mình.

Cách đây không lâu một thân thể nàng ta trú ngụ vừa mới chết, nàng ta không còn cách nào đành lang thang xung quanh tìm một thân thể mới có thân phận nhập vào, vừa đúng lúc thấy được mấy vị tiểu thư trong Thụy vương phủ đang chơi đùa nàng ta liền chọn trúng quận chúa Thụy Vương phủ định nhập vào. Tuy nhiên để nhập vào một thân thể cũng cần phải có điều kiện, đó là thân thể đó phải chịu một cú sốc để linh hồn nàng ta có thể nhân cơ hội vào chiếm cứ, vì thế mới có vụ tai nạn sáng nay.

Chỉ là sau khi nhập vào nàng ta mới biết được thực ra Thụy vương phủ không phải chỉ có một quận chúa, mà là người tỷ tỷ vốn có tước vị cao hơn chưa trở về, vì thế nàng ta bắt đầu nhắm tới Nguyệt Hy. Bởi vì muốn thực hiện được nguyện vọng của nàng ta bắt buộc phải có tài lực và quyền lực vững chắc, mà thứ này chỉ có Nguyệt Hy có nên nàng ta quyết không thể bỏ qua một thân thể tốt như thế này.

Trước khi đến đây nàng ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần, bởi vì nếu như Bảo Nguyệt công chúa này được hoàng gia sủng ái thì những thứ được ngự ban là không thể không có, nhưng những thứ được ngự ban bình thường làm sao có thể phát ra long khí hùng hậu như vậy, xét thấy tình hình hôm nay nàng ta không có cách nào đạt được mục đích rồi, nàng ta chỉ đành trở về dùng tạm thân thể tiểu quận chúa, tìm kế lấy được vật phát ra long khí trong phòng vì công chúa kia ra rồi mới quay trở lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Sau khi ác linh của nữ nhân đó đã đi xa, áp lực xung quanh Nguyệt Hy cũng giảm xuống, tuy nhiên nàng lại không lập tức nghỉ ngơi mà lại yên lặng suy nghĩ xem vì sao ác linh kia lại không tấn công vào trong phòng. Âm vệ quanh đây không thể nhìn thấy linh hồn dĩ nhiên không có khả năng ngăn lại, vì thế trừ phi trong phòng này có thứ gì đó khiến cho ác linh đó không thể xâm nhập vào, như vậy vật đó sẽ là cái gì?

Nàng cũng muốn nghỉ ngơi nhưng mà trước hết nàng phải tìm cho ra vật đó sao đó giấu kín nó mới được, dù sao ngày hôm nay đã đột nhập không thành công, nhất định ác linh đó sẽ tìm mọi cách lấy vật đó đi khỏi đây, nếu bị nó nhanh chân tìm được trước không phải nàng sẽ thất thế rồi sao. Nàng vẫn còn một tương lai rất dài phía trước, vẫn còn rất nhiều việc chưa kịp làm, tuyệt đối sẽ không để cho kẻ nào đe dọa tới mục tiêu của mình, nhất là một kẻ trộm cướp vô đạo đức như vậy...

Trong lúc Nguyệt Hy còn đang nghĩ ngợi thì trời đã sáng rồi, nghe tiếng ti nữ ở bên ngoài báo đã đến giờ nhập cung, nàng không còn cách nào khác là vén chăn bỏ dậy, mặc dù nàng có không nhập cung một ngày ở nhà ngủ cũng không sao, tuy nhiên làm vậy sẽ khiến cho người thân của nàng lo lắng cho nên nàng quyết định mặc kệ, cứ hoạt động như bình thường không chừng một lát lại nghĩ ra cái gì đó.

Trước khi đi nàng còn không quên dặn dò ám vệ và ti nữ trong khi nàng rời đi nhất định không thể cho bất cứ ai bước vào ngay cả người nhà nàng cũng không, dù sao linh hồn đó quá mạnh khó đảm bảo nàng ta sẽ không nhập vào bất cứ ai có địa vị trong phủ này để làm việc, những ti nữ này đều là người được huấn luyện trong cung, hàng tháng nhận bổng lộc từ hoàng đế cho nên cũng không quá kính sợ những vị chủ tử trong vương phủ này trừ nàng.

Cho dù không quá để ý tuy nhiên Nguyệt Hy vẫn đang tuổi ăn tuổi lớn, một đêm không ngủ làm sao lại có thể không ảnh hưởng gì, ngay cả các vị ca ca của nàng hôm nay cũng phát hiện ra tinh thần nàng không được tốt, sắc mặt có chút xanh xao nên đều thức thoi im lặng một bên xe ngựa không quấy rầy nàng.

Ngay cả vị nhị ca ngọc nhà nàng còn phát hiện thì Tuyên Đế thương yêu nàng như bảo bối sao có thể không nhận ra chứ, vì thế cả ngày hôm đó nàng đều bị Tuyên Đế bắt cường chế không thể làm gì chỉ được phép nghỉ ngơi. Không có việc gì làm nàng bèn lấy binh thư trong thư phòng ra đọc, ai ngờ chưa được một lát mí mắt đã nặng trĩu sau đó ngã vào trên đùi Tuyên Đế ngủ rồi. Tuyên Đế nhìn bảo bối của mình ngủ say trong lòng thì rất đau xót.

Chuyện nàng học võ dĩ nhiên hắn biết, tuy nhiên nếu nàng đã kiên trì thì hắn cũng không muốn cứng rắn ngăn cản làm gì. Chỉ là hắn thật không hiểu, ba người bọn hắn đều thương yêu nàng như bảo bối trân quý nhất thiên hạ, cho dù là thái tử, hoàng tử, thế tử hay nhi tử đều không bằng nàng, đúng lý ra nàng phải trở thành vị công chúa là ngọc cảnh vàng ngày ngày vui vẻ mới đúng chứ vì sao lại trở thành giống như bây giờ?

Hắn chẳng tha nàng trở thành một nàng công chúa cao quý điều ngoa, ương ngạnh còn hơn là phải khổ cực cố gắng mỗi ngày như hiện tại. Bởi vì cứ như thế này, bọn hắn thực không biết phải thương yêu nàng bao nhiêu cho đủ, càng xót lại càng yêu, không biết làm thế nào để nàng không phải cố gắng như thế nữa.

Ba người bọn hắn đã không ít lần họp bàn hy vọng đưa ra được một đối sách có thể thay đổi nàng, tiếc thay, tất cả đều thất bại, cho dù đưa ra cảm dỗ hấp dẫn như thế nào thì câu trả lời của nàng cũng chỉ là lắc đầu mà thôi. Cuối cùng bọn hắn chỉ có thể đưa ra một kết luận, nàng quả nhiên chính là khác tính của bọn hắn, đối với nàng bọn hắn luôn phải cúi đầu nhận thua, chỉ có cách duy nhất chính là càng yêu thương, càng dung túng nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Sau khi Nguyệt Hy ngủ bù một giấc thỏa thuê tinh lại đã là buổi chiều, Tuyên Đế mãi mê làm việc, lại mắc thêm tiểu bảo bối đang ngủ ở trong lòng nên không có lòng dạ nào dùng bữa làm cho gương mặt của Vĩnh Khang công công ở một bên cứ nhăn nhó không thôi.

Tuyên Đế đang chăm chú đọc nội dung tấu chương xin viện trợ trước mùa lũ của tuần phủ tây bắc bỗng cảm thấy tiểu bảo bối trong lòng khẽ nhúc nhích bèn dừng lại, để tấu chương xuống bàn. Tuyên Đế cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy tiểu bảo bối trong lòng đang chớp chớp đôi mắt mơ màng, bô đáng mới vừa tỉnh ngủ vô cùng đáng yêu, Tuyên Đế đỡ nàng dậy, sùng nịch hỏi:

“Bảo bối, đã tỉnh rồi sao, có đói chưa, bá bá cho người đưa ngọc thiện vào nhé.”

Nguyệt Hy có chút mơ màng gật đầu, nhìn nhìn bên ngoài dường như đã qua buổi trưa, mặt trời đã xế bóng nghĩ thầm, thật không ngờ ngự thư phòng trang nghiêm của hoàng đế lại bị mình trưng dụng làm chỗ ngủ, mấy tên đại thần cổ hủ mà biết chắc sẽ lấy nước bọt đim chết mình, ha ha.

Vĩnh Khang công công kinh nghiệm dày mình đã sớm cho người đưa nước rửa mặt vào, Tuyên Đế lại tự mình nhúng nước đưa cho nàng, Nguyệt Hy cũng thoải mái tiếp nhận, tự lau mặt, lại nhìn một bàn ngọc thiện bên kia, không khỏi kinh ngạc quay sang hỏi Tuyên Đế:

“Bá bá, người chưa dùng ngọc thiện sao?”

“Vẫn chưa, bá bá mãi làm việc, nhất thời quên mất, vừa vặn bây giờ dùng chung với tiểu bảo bối luôn không tốt sao?”

Nguyệt Hy nghe vậy lập tức nhăn mày, vẻ mặt không đồng ý nhìn Tuyên Đế:

“Không phải là bá bá cố ý chờ con dậy đấy chứ? Sao người có thể không chú ý thân thể của mình như vậy, toàn bộ bá tánh Nhật Diệu hoàng triều này đều trông chờ vào người đó, nếu người có việc gì thì phải làm sao đây a...”

Sự việc bị bại lộ, Tuyên Đế bị trách móc cũng không hề cảm thấy uất ức, bảo bối càng cư xử kích liệt, không phải càng chứng tỏ bảo bối coi trọng mình hay sao, cho mấy tên kia ghen tị chết, ha ha. Lại quay sang dỗ dành Nguyệt Hy:

“Bảo bối ngoan, không phải chỉ trễ một chút thôi sao, bá bá đảm bảo với con sẽ không có lần sau không phải được rồi sao, mau đi dùng bữa thôi, bá bá cũng đói bụng rồi, không lẽ tiểu bảo bối tính phạt bỏ đói bá bá hay sao?”

Nguyệt Hy nghe tiên đế nói vậy cũng mềm lòng, dù sao Tuyên Đế cũng chịu đổi vì nàng, nàng làm sao nỡ bỏ đổi bá bá chứ, chỉ là tức giận một chút thôi, lát nữa phải kéo Vĩnh Khang ra ngoài căn dặn mới được.

“Vậy được, chúng ta đi dùng bữa thôi, nhưng mà bá bá nói phải giữ lời nhé, nếu người nói không giữ lời thì từ nay Nguyệt Nhi sẽ không làm đồ cho người ăn nữa đâu.”

Còn cái gì có hiệu quả hơn thứ này chứ, nghe nói phúc lợi của bản thân có khả năng bị cắt mất, Tuyên Đế vội vàng gật đầu:

“Đĩ nhiên rồi, lời của bá bá mà không đáng tin thì ai đáng tin a, quân vô hí ngôn bảo bồi yên tâm đi, ha ha...”

“Được, tạm tin người một lần vậy.”

Nói xong hai người thông thả đi về phía bàn ăn, Nguyệt Hy vừa đi vừa nghĩ, không ngờ một ngày cứ như vậy trôi qua rồi, thôi chiều nay đành ghé qua chỗ thái hậu tổ mẫu một lát rồi đến phủ công chúa xem vậy, hôm qua bận việc muội muội nên vẫn chưa nhìn kĩ, còn phải đưa tên nhóc về phủ huấn luyện nữa.

Dùng xong ngọc thiện, Nguyệt Hy lập tức cáo từ Tuyên Đế rồi đi bộ theo hoa viên đến Khôn Ninh điện thăm thái hậu, sẵn tiện vận động tiêu thực luôn, trong đầu vẫn luôn quanh quẩn vấn đề hôm qua, trong lúc thất thần bỗng nhiên gặp phải một vật cản bất ngờ, không chú ý mà ngã về phía sau, cũng may có Tiểu Thuận Từ nhanh tay đỡ được. Chỉ là người bên kia hình như không may mắn như vậy, diễm đàn lê quý đôn, người hầu của nàng ta phản xạ không được tốt như Tiểu Thuận Từ, để cho chủ tử của bọn họ trực tiếp ngã xuống đất, hét lên một tiếng.

Thì ra là trong lúc vô ý Nguyệt Hy đã đụng phải quận chúa Trạch thân vương phủ, Thượng Quan Tĩnh Diệp. Thượng Quan Tĩnh Diệp là nữ nhi duy nhất của Trạch thân vương phủ, nhỏ hơn Nguyệt Hy 2 tuổi, từ nhỏ đã là bảo bối trong nhà, không ai dám vô lễ với nàng ta, sau này lớn lên một chút lại được dạy lễ nghi sau đó vào hoàng cung bồi thái hậu cho nên người trong cung này đối với nàng ta cũng hết mực cung kính, có thể nói cuộc đời của nàng ta luôn như cá gặp nước, ngoại trừ Nguyệt Hy, nàng ta đối với Nguyệt Hy vẫn luôn có một sự ganh ghét sâu sắc.

Vì sao hai người cùng là quận chúa mà đãi ngộ của nàng ta lại bị kém xa như vậy, Tuyên Đế đối với nàng ta vẫn luôn lạnh nhạt, không hề quan tâm, ca ca từ nhỏ tới lớn luôn lạnh lùng, không hề để ý đến nàng ta vậy mà lại thường xuyên chuẩn bị quà, thậm chí chăm sóc cho Nguyệt Hy. Thái hậu bình thường đối với nàng ta cũng luôn yêu thích, thậm chí sau này cũng đều uống canh do nàng ta chuẩn bị, vậy mà mỗi lần nhắc tới Nguyệt Hy vẫn luôn vô cùng tự hào, thậm chí ban thưởng cũng không công bằng, rốt cục là vì sao?

Hôm nay nàng ta cũng đưa canh cho thái hậu như thường lệ, trên đường về bỗng dừng nổi hứng đi dạo hoa viên, không ngờ lại có kẻ cả gan đâm vào nàng ta, nhìn thấy người đâm phải mình là người mình căm ghét nhất, cơn giận của nàng ta không khỏi bạo phát.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Thượng Quan Tĩnh Diệp vừa được ma ma bên người đỡ dậy lập tức chỉ vào Nguyệt Hy mắng:

“Thượng Quan Nguyệt Hy, ngươi không có mắt sao, bốn quận chúa không làm gì ngươi thì thôi mắc gì ngươi cứ hết lần này đến lần khác cố tình cản đường ta vậy hả?”

Tiểu Thuận Từ bên này thấy Thượng Quan Tĩnh Diệp cư xử vô lễ như vậy không khỏi nhủ mày, đang tính mở miệng răn đe thì bị một ánh mắt của Nguyệt Hy ngăn lại.

“Tĩnh Diệp quận chúa, chuyện này là do ta vô ý trước, ta xin nhận lỗi với cô. Nhưng mà có một chuyện, từ trước đến nay Thượng Quan Nguyệt Hy ta chưa từng có ý gây sự với ai, cũng không có thời gian rảnh rỗi làm chuyện ném đá giấu tay, cho nên nếu ngươi muốn phát ngôn bừa bãi thì trước hết hãy suy xét cho kỹ. Ta không muốn xung đột với người khác cũng không có nghĩa rằng Bảo Nguyệt công chúa này là quả hồng mềm dễ bắt nạt nhé.”

Nguyệt Hy nói xong cũng không chờ xem phản ứng của Thượng Quan Tĩnh Diệp đi thẳng về phía trước, Tiểu Thuận Từ cũng nhanh chóng cất bước chạy theo, chỉ để lại Thượng Quan Tĩnh Diệp đang tức giận thở hồng hộc chỉ vào bóng lưng Nguyệt Hy mắng:

“Ngươi tưởng mình là công chúa thì hay lắm sao? Đừng có mà suốt ngày cứ dùng cái thái độ cao cao tại thượng đó với mọi người, ngươi tưởng mình giỏi lắm chắc. Thượng Quan Nguyệt Hy, ta nói cho ngươi biết, rồi có một ngày nhất định ta sẽ đâm ngươi ở dưới chân mình, cho ngươi biết thế nào là trời cao đất dày.”

“Ta sẽ chờ tới lúc đó...” Nguyệt Hy vẫn không dừng lại, chỉ để lại một câu rồi biến mất sau khúc quanh.

“Ngươi...ngươi...” Thượng Quan Tĩnh Diệp thấy lời nói của mình giống như kim đánh vào bông thì hết sức tức giận, mà không làm được gì, dù cho có

mạnh mẽ nhất thời nhưng nàng ta cũng không ngốc, biết rõ bản thân nếu trực diện gây chiến với Nguyệt Hy sẽ không có cơ may thắng, chỉ đành ngâm miệng lại thấp giọng nỉn: “Tiện nhân!”

Ma ma bên người nàng ta thấy vậy vội vàng khuyên nhủ: “Quận chúa, xin người hãy bớt nóng giận, nếu có chuyện gì thì về phủ rồi nói sau, dù sao đây cũng là hoàng cung thâm nghiêm, khó giữ bí mật, nếu những lời nói vừa rồi của người lọt vào tai kẻ có mưu đồ thì không hay đâu ạ.”

Thượng Quan Tĩnh Diệp nghe lời ma ma nói cũng có chút chột dạ nhìn quanh, sau đó nhủ mảy, chân bước nhanh về phía đại môn hoàng cung: “Biết rồi, đi thôi.” Trong lòng cũng không khỏi lo lắng, hi vọng những lời vừa nãy của mình không có ai nghe thấy, lời ma ma nói không sai, nếu những lời nói của nàng ta rơi vào tay kẻ có ý đồ bất chính thêm thất cái gì rồi lọt vào tai hoàng đế hay thái hậu, nàng ta nhất định không hay ho.

Còn về phần Nguyệt Hy, nàng ta trái lại không có lo lắng gì lắm, Mặc dù rất không ưa Nguyệt Hy nhưng nàng ta cũng hiểu rõ Nguyệt Hy là người nói được làm được, lại không ưa thích giờ trò sau lưng, nếu nàng ấy đã nói bỏ qua chắc chắn sẽ không nhắc lại. bởi vì từ tôn của Nguyệt Hy không cho phép, nàng ta cũng thật hận thái độ cái tự tôn đó của Nguyệt Hy.

Bên này Tiểu Thuận Tử cũng có chút không hiểu nhìn chằm chằm Nguyệt Hy, chủ tử nhà mình bình thường làm việc rất quyết liệt, công tư rõ ràng, thường phạt phân minh, những người đắc tội người ít nhiều gì cũng sẽ bị trừng phạt, nhưng vì sao lần này lại dễ dàng bỏ qua cho Thượng Quan Tĩnh Diệp như vậy, thật không giống chủ tử thường ngày mà.

Tiểu Thuận Tử không ngừng suy nghĩ, lại nhìn, lại suy nghĩ... Cuối cùng vẫn không nhìn được mà nhỏ giọng hỏi ra, sở dĩ hần có gan này cũng vì trừ khi là đại sự, bình thường Nguyệt Hy cũng có thể coi là một vị chủ tử dễ dãi, sẽ không tùy tiện bắt phạt kẻ dưới, những lỗi con con cũng sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua, lại không hay bới móc cho nên mọi người đối với nàng cũng hết sức quan tâm, mở lòng mà đối đãi:

“Công chúa...thuộc hạ có thể hỏi một câu không?” Nguyệt Hy không để người dưới của mình xưng nô tài cho nên bình thường Tiểu Thuận Tử luôn tự xưng thuộc hạ, dù sao hần cũng có xuất thân ám vệ chỉ có thể coi là một nửa nô tài.

“Cái gì?”

“Là về Thượng Quan Tĩnh Diệp...”

“Người muốn hỏi vì sao ta lại bỏ qua cho nàng ta sao? Cũng không có chuyện gì lớn, bản chất của nàng ta không xấu, chỉ là lòng ganh tỵ thì ai mà chẳng có, không thể trách được. Thứ hai, nàng ta lại là muội muội của Huyền ca ca, nếu không đến mức quá đáng cũng nên nể mặt huynh ấy một chút. Còn một nguyên nhân nữa, vì ta không phải thường xuyên rảnh rỗi nên không thể thường xuyên đến thăm, chăm sóc cho tổ mẫu được, mà việc này nàng ta lại làm không tệ, ta cũng phải tỏ ra cảm kích một chút chứ!”

“...Thuộc hạ đã hiểu!”

Nguyệt Hy bình thường sẽ không nhiều lời, nhưng mà những thuộc hạ bên dưới đều theo nàng chưa lâu, nàng muốn từng người trong bọn họ đều phải hiểu nàng, biết được sự quan tâm, mục đích, cách làm việc và bản khuôn của nàng để trong mọi trường hợp có thể xử lý một cách chu toàn nhất, tránh để xảy ra sai lầm đáng tiếc. Mà để làm được điều đó thì không tránh khỏi phải tốn một phen công sức.

Nhắc tới thuộc hạ, nàng lại chợt nhớ tới tên tiểu tử cứng đầu mình nhặt về mấy hôm trước, không biết tương lai hần sẽ trở thành người như thế nào nhỉ, mong là hần sẽ không làm nàng thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Bỏ qua khúc nhạc đệm Thượng Quan Tĩnh Diệp, rất nhanh Nguyệt Hy đã đến tẩm cung của thái hậu. Vừa vào đại môn, Nguyệt Hy đã lập tức phẩy tay ra hiệu cho ma ma giữ cổng không được vào bẩm báo sau đó rón ra rón rén bước vào phòng nghỉ của thái hậu, nàng biết chắc giờ này hoàng nãi nãi đang nghỉ trưa trên tháp. Lưu ma ma bên người thái hậu thấy dáng vẻ lén lút khê khàng của Nguyệt Hy, lại nhìn về phía thái hậu đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên tháp liền hiểu ý cười cười, gật đầu với Nguyệt Hy sau đó nhẹ nhàng ra ngoài khép cửa lại.

Nguyệt Hy nhìn Lưu ma ma bên cạnh thái hậu khép cửa lại rồi mới rón rén bước ra đằng sau trường kỉ lót lông cáo của thái hậu. Thái hậu hiện nay tuổi cũng đã lớn, không dễ ngủ như trước, ngủ một lát dường như không thân thể không thoải mái, hai hàng lông mày tinh tế nham lại với nhau.

Nguyệt Hy thấy vậy vội vàng nhẹ nhàng dùng tay xoa bóp thái dương cùng các huyệt trên đầu cho nàng, xoa bóp một lát lông mày của thái hậu mới giãn ra. Lại thêm một khắc nữa, thái hậu cũng từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Nguyệt Hy vẫn còn đang xoa bóp đầu cho bà thì không khỏi mỉm cười, kéo nàng ngồi xuống trường kỉ:

“Ta vẫn còn đang thấy lạ vì sao cảm giác hôm nay vừa dễ chịu vừa quen thuộc như vậy, thì ra là Tiểu Nguyệt Nhi đáng yêu xinh đẹp đến thăm còn xoa

bóp cho lão bà ta. Đúng là đã lâu lắm không được con xoa bóp cho rồi, thật hoài niệm cảm giác này a...”

Nguyệt Hy thấy thái hậu than vãn lập tức ôm lấy cánh tay thái hậu nũng nịu: “Hoàng nãi nãi, người đây là đang trách con không đến thăm người thường xuyên sao? Nguyệt Nhi cũng muốn lắm chứ, nhưng mà tổ tôn của hoàng nãi nãi nhiều như vậy mà ai cũng muốn hiếu kính người, mỗi người chiếm một chút thời gian, chờ đến lượt con cũng phải lâu lắm nga.”

Thái hậu nghe Nguyệt Hy làm nũng như vậy cũng lập tức vui vẻ lên, có ai mà không thích tuổi già có con cháu đầy đàn vây quanh hiếu thuận cơ chứ. Đặc biệt là, thái hậu xưa nay vẫn luôn là một người sáng suốt, diễn đàn, từ lúc lên làm hoàng hậu, lễ quý đôn, nàng cũng chỉ làm những việc cần làm, chưa bao giờ quá phận, cũng không bao giờ lơ là việc gì.

Tất cả mọi việc đều được nàng sắp xếp chu đáo không một kẽ hở, đến ngay cả lão thái hậu trước cho dù không phải mẹ ruột của tiên đế muốn tìm cách bắt lỗi nàng cũng không có mấy cơ hội.

Thái hậu đối với những người con khác của tiên đế cũng rất đúng mực, không hề dung túng cũng không quá khắt khe, lại chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện triều chính, chỉ thi thoảng nhắc nhở tiên đế một chút lúc cần thiết. Ngoài ra nàng cũng luôn tuân thủ phép tắc, sau này Tuyên đế lên ngôi cũng lập tức buông tay sự vụ hậu cung, không hề bắt bẻ chèn ép hậu phi bao giờ.

Cho nên thái hậu chính là người duy nhất mà toàn thể lớn bé, từ trong ra ngoài hoàng cung đều hết mực kính ngưỡng, ngay cả các vị vương gia cho dù trong sáng ngoài tối đâu đá thể nào, nhưng trước mặt thái hậu đều là kính trọng cúi đầu răm rắp nghe theo.

“Con, cái đồ quỷ linh tinh này, ta đang hỏi tội con mà sao thoáng chốc đã quay lại thành ta bị oán trách rồi?”

“Còn không phải sao, rõ ràng là hoàng nãi nãi người có nhiều tổ tôn vây quanh quá, mỗi ngày vui vui vẻ vẻ với bọn họ nào có còn thời gian nhớ đến con nữa. Bây giờ người còn trách con, không phải người cũng vậy sao?”

“Rồi rồi, đâu không lại cái miệng lanh lợi này của con, ngày mai hoàng nãi nãi bởi một mình con đi Thiên Sơn lễ phật ba ngày bởi tội được chưa.”

Thái hậu vừa nhắc tới chỗ này bỗng khiến Nguyệt Hy nhớ ra, Nhật Diệu Hoàng Triều vốn sùng bái đạo phật, Thiên Sơn tự cũng chính là quốc tự hoàng gia, nghe nói Tuệ Minh phương trượng của bọn họ là một người có đạo hạnh cao thâm, tới đó một lần không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn cũng nên.

“Hoàng nãi nãi, sao bỗng dung người lại muốn đi lễ phật vậy.” Nguyệt Hy cũng thấy kì lạ, không phải mỗi năm thái hậu chỉ đi cầu phúc một lần vào đầu năm thôi sao, vì sao năm nay lại phá lệ đi hai lần? Thái hậu nhìn gương mặt khả ái của Nguyệt Hy, khẽ vuốt tóc nàng.

“Ta đã già rồi, phúc cũng hưởng tận rồi, không làm được gì cho các con nữa, nhưng mà ta vẫn có thể đến Thiên Sơn tự cầu phúc cho các con, cho triều đình a. Từ nay mỗi năm ta sẽ dành ba tháng ở lại Thiên Sơn tự cầu phúc, dù sao hoàng cung này oán khí qua bao triều đại cũng đã tích tụ quá nhiều, không thích hợp làm nơi cầu phúc. Lão thái bà ta đi rồi không phải các con càng có thời gian chơi đùa hay sao, tuổi trẻ a, chính là phải ngày thơ tràn đầy sức sống, không nên quá gượng ép đâu.”

Thái hậu làm như vậy cũng có một phần vì Nguyệt Hy, bao nhiêu năm nay, cho dù có bao nhiêu tôn nhi, vị trí của Nguyệt Hy trong lòng nàng vẫn chưa hề thay đổi, cho dù thời gian này Nguyệt Hy không thường đến nhưng nàng biết Nguyệt Hy vẫn chưa có ngày nào không dặn dò người tới chăm sóc cho mình.

Nàng cũng giống Tuyên Đế, một lòng hy vọng Nguyệt Hy có thể lớn lên vô tư vô lo giống như một nàng công chúa bình thường. Chỉ tiếc, Nguyệt Hy cho dù lớn lên trong bao vòng tay rộng lớn, vẫn luôn luôn không có tự giác của một tiểu hài tử, luôn đặt ra gánh nặng cho mình khiến cho những người thương yêu nàng đau đầu không dứt, mà ép nàng bỏ cũng không được.

Nguyệt Hy chính là một hài tử làm cho người ta vừa yêu vừa hận như vậy đó...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Ngày hôm sau, trên quan đạo dẫn tới Thiên Sơn, hai chiếc xe ngựa vô cùng sang trọng băng băng chạy trên đường, bên ngoài còn có thái tử, nhị hoàng tử, và hai huynh đệ Thượng Quan Vũ Hiên cưỡi ngựa đi theo. Nội thất bên trong chiếc xe ngựa đầu tiên được trang trí hết sức thoải mái nhưng không kém phần sang trọng. Trong cùng là một chiếc giường mềm trải lông cáo trắng muốt, bên trong xe hết sức rộng rãi, đủ cho tám chín người ngồi, còn có cả tủ nhỏ đựng các món đồ cần thiết với bếp lò dùng để nấu nước nữa. Lúc này, thái hậu đang nằm trên giường để cho Nguyệt Hy xoa bóp đầu:

“Hoàng nãi nãi, người bắt công rồi, sao hôm qua người còn nói chỉ dẫn theo mình con, bây giờ lại xuất hiện từ đâu thêm bốn cái người ngoài kia thế?”

“Cái này cũng không thể trách lão bà ta được a, ta cũng đâu có bảo chúng nó theo, là đám tiểu tử kia nghe nói con trốn đi theo lão bà ta lên núi mới nằng nặc đòi theo đó chứ, cả hoàng nhi cũng đã đồng ý, ta có thể can được sao. Cái này suy ra dường như là bởi vì con thì phải, sao lại trách lão bà ta vô tội như ta?”

“Còn không phải người ngầm thông báo sao, nếu không làm sao mà bọn họ biết được vốn đang tính yên tĩnh đi du ngoạn, một đám người phiền phức chạy theo còn gì thú vị nữa.”

Thái hậu thấy nàng bức mình cũng chỉ cười, chuyện này thực sự cũng không phải nàng cố ý truyền ra, ai bảo tiểu bảo bối trước mặt khi không lúc nào cũng có một đám người đề ý làm chi. Vừa nghe hôm nay Nguyệt Hy xuất phát rời kinh mấy ngày, hai ca ca của nàng lập tức nóng nảy chạy đi tìm nàng năn nỉ, lại có Tuyên Đế ở một bên nói đỡ, nàng có thể không cho sao.

Ngay cả thái tử và nhị hoàng tử nghe tin cũng chạy tới góp vui, làm cho đội cận vệ của nàng khi không tăng lên gần gấp đôi, có còn chút phong phạm đi thanh tu cầu nguyện nào đâu? Có trách thì phải trách Nguyệt Hy a, ai bảo nàng có nhiều ca ca ở một bên số ruột nàng như thế làm chi.

Ngay từ lúc Nguyệt Hy bắt đầu theo ca ca lẫn lộn trong học đường, nàng đã sớm biết sẽ có ngày này mà, ai bảo tiểu bảo bối của nàng thông minh tinh quái lại đáng yêu như vậy đâu cơ chứ. Không thấy ngay cả thái tử thường ngày thanh lãnh, không thích gần gũi với người khác cũng hết sức cung chiêu nàng hay sao, nếu không phải còn có Tuyên Đế và mấy vị trưởng bối tránh cướp, không chừng thái tử cũng sẽ đưa nàng về Đông cung thôi. Chỉ tiếc số người tranh cướp nàng không ít lại toàn người không dễ chọc, thái tử muốn sập một chân cũng không dễ dàng, mỗi lần nàng nghe thấy chuyện của bọn họ không khỏi cười thoải mái một phen, dù sao cũng vui lắm.

Đây cũng là suy nghĩ trong lòng đám người đang cười ngửa bên ngoài, lần này Nguyệt Hy tính quang minh chính đại trốn đi chơi một mình, đâu có dễ a, cho dù mấy vị kia rất bận không phải còn có bọn họ sao, bình thường nàng suốt ngày vây quanh người lớn, chẳng ngó ngàng gì tới đám ca ca này, vậy mà bây giờ còn dám trốn bọn họ đi chơi một mình, bộ dễ dàng vậy sao. Bọn họ nhớ lại gương mặt của Tuyên Đế ngày hôm qua lúc biết được tiểu bảo bối của mình muốn đi mấy ngày còn bản thân lại bận quốc sự không thể đi theo, còn phải cho phép bọn họ đi cùng Nguyệt Hy, gương mặt đó muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khiến cả đám bọn họ trong lòng ghen cười đến hả hê.

Ai bảo bình thường Tuyên Đế chiếm dụng thời gian của Nguyệt Hy nhiều nhất làm chi, chỉ khổ bọn họ thấp cổ bé họng không dám hé răng, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội khiến Tuyên Đế ngọt ngạt một lần rồi, cái cảm giác này mới sướng khoái làm sao a. Đây chẳng qua cũng chỉ là suy nghĩ vụng trộm trong lòng bọn họ thôi, nếu mà để Tuyên Đế bên kia nghe thấy, bọn họ không bị xử trảm cũng bị sung quân.

Sau khi tới chân Thiên Sơn, mọi người đều dừng lại đi bộ lên núi, ngay cả thái hậu cũng muốn từ từ đi bộ lên, bảo là muốn thể hiện lòng thành tâm của mình trước phật tổ, mọi người nghe vậy lại càng không dám có ý kiến gì, dù sao cũng là một đám thiếu niên sinh lực dồi dào, nào có ai muốn ngồi kiệu mà lên chứ.

Thiên Sơn tự cách chân núi 181 bậc thang, giữa đường cũng có rất nhiều tượng phật chỗ dừng chân nghỉ ngơi. Suốt quãng đường này, thái hậu cũng phải vào nghỉ chân hai lần mới lên đến được, không khỏi nhìn Nguyệt Hy cười:

“Xem ra lão nhân gia ta còn chưa đến nỗi cạn dầu a, cũng nhờ con mỗi ngày đều ép ta tản bộ một vòng, nếu không chắc giờ này ta sẽ bị phật tổ trừng phạt mất thôi.”

“Hoàng nãi nãi, sao người lại nói vậy, phật tổ đại từ đại bi, sao có thể trách tội

người vì một chút chuyện nhỏ nhặt này được chứ. Phật phổ độ chúng sinh có lòng thành tâm, thành kính với người, không phân biệt tầng lớp giới tính, chỉ cần trong lòng người có tâm, cũng đã coi như đánh lễ trước phật tổ rồi, Ngài ấy chắc chắn sẽ không trách tội ngài đâu.”

Thái hậu còn chưa kịp nói gì đã bị một giọng nói từ tốn ôn hòa đằng sau làm phân tâm:

“A di đã phật, vị tiểu thi chủ này nói không sai, phật pháp vô lượng, vô biên bao dung hết thảy mọi chúng sinh trong thiên hạ, phật tại tâm, chỉ cần thì chủ có lòng đức phật trên kia chắc chắn cũng sẽ không trách tội ngài đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Tất cả mọi người lập tức quay lại thì thấy trước mặt là một vị đại sư tuổi chừng sáu mươi, hàm râu dài đã chuyển màu, có một nụ cười hiền hòa khiến cho lòng người thanh thản, đặc biệt có một đôi mắt hữu thần thâm thúy nhìn mọi người cúi đầu làm lễ:

“Bần tăng Minh Tịnh, chính là trụ trì đương nhiệm của Thiên Sơn tự, hôm nay biết được có khách quý đến thăm bản tự nên đã sớm chờ ở đây.”

Thái hậu vừa nghe Minh Tịnh đại sư giới thiệu cũng lập tức cúi chào, trong quan niệm của nàng, cho dù chức vị phẩm cấp ra sao, ở trước mặt phật tổ

đều là đồng dạng, có chăng khác nhau chỉ là do công đức mà mỗi người đã tạo nên trong đời mà thôi. Và lại trước khi đến đây nàng cũng đã dặn dò không được tiết lộ ra ngoài vậy mà Minh Tịnh đại sư vẫn có thể đoán chuẩn xác mà ở đây chờ sẵn, chứng tỏ người này không phải tầm thường. Cho nên từ trước đến nay ở trước mặt phật tổ nàng luôn coi bỏ tất cả những quan niệm địa vị, thành tâm thành ý cúi đầu đánh lễ. Những người phía sau cũng lập tức cúi người chào theo:

“Đại sư đã khách khí rồi, trước mặt phật tổ, chúng sinh đều bình đẳng, sao có thể phân ra quý với không quý, sang với hèn cơ chứ. Hôm nay ta đến chỉ là muốn ở lại để cầu phúc mà thôi, ngài không cần phải quá để ý như vậy.”

“Thiện tai, thiện tai, chúng sinh đúng là ngang hàng, nhưng không phải bất kì ai cũng có một tấm lòng rộng lớn cho nên thực ra cũng không thể nói tất cả chúng sinh hoàn toàn ngang hàng được. Vì thế, những người xứng đáng được kính trọng vẫn nên được quý trọng mà đối đãi, mời!”

Minh Tịnh đại sư nghe lời nói khiêm nhường của thái hậu không khỏi gật đầu, mỉm cười đáp lại sau đó giờ tay mới nhóm người đi về phía hậu viên, vừa đi vừa giải thích:

“Lão nạp đã sớm cho người thu dọn một tiểu viện độc lập sau hậu viên, nếu người muốn xin hãy ở lại đó ngày ngày cầu nguyện, mỗi ngày sẽ có người đưa thức ăn chay qua, còn kinh sách có thể tới tăng kinh các hội mượn, ngoài ra nếu có vấn đề gì cần hỏi có thể cho người tới tìm lão nạp, còn vật dụng hằng ngày nếu có thiếu thứ gì xin cứ nói bốn tự nhất định sẽ cố gắng đáp ứng đầy đủ.”

Thái hậu vừa nghe mọi thứ của nàng đã được chuẩn bị sẵn không khỏi kinh ngạc: “Đa tạ đại sư đã có lòng, lần này quả thực đã làm phiền quý tự không ít, có gì xin đại sư chỉ điểm nhiều hơn.”

“A di đà phật, so với hoàng ân mênh mông, một chút lòng thành này có xá gì. Các vị đi đường mệt mỏi cả ngày rồi, xin hãy nghỉ ngơi sớm đi, lão nạp cũng xin cáo từ trước, có gì xin cứ cho người đến đồng các báo lại một tiếng lão nạp sẽ cho người đến ngay.”

“Cung tiễn đại sư, tạ ơn ngài đã quan tâm, có việc chúng ta nhất định sẽ cho người tới báo, kính xin đại sư không cần vì chúng ta mà làm trễ nải thời gian quý giá của ngài.”

“Vậy, lão nạp xin cáo từ. Sáng mai trước đại điện cũng sẽ tổ chức một buổi giảng pháp, nếu các vị có hứng thú thì xin hãy đến dự thỉnh một chút, không chừng sẽ có thể tìm được giải đáp mà mình muốn.”

“Chúng ta nhất định sẽ tham gia, đa tạ đại sư đã mở lời.”

Nói xong, Minh Tịnh đại sư lập tức quay lưng đi. Nguyệt Hy đứng bên cạnh thái hậu, từ đầu đến cuối cũng không nói gì, chỉ có chút tò mò nghiên cứu nhìn theo bóng lưng của Minh Tịnh đại sư. Không biết có phải ảo giác hay không nhưng nàng cảm thấy câu nói cuối cùng kia là cố tình nói cho nàng nghe, có lẽ lần này nàng quyết định theo thái hậu đến đây là chính xác. Nàng hi vọng có thể nhanh chóng tìm được câu trả lời cho vấn đề ở nhà kia, nếu không mấy huynh muội nàng sẽ còn một mối dai dẳng.

Thái tử đứng một bên cười nói với thái hậu: “Từ lâu đã nghe danh Thiên Sơn tự vô cùng linh nghiệm, phật quang hiển lộ bây giờ mới được tận mắt chứng kiến. Lần này theo tổ mẫu đến đây thực là quyết định sáng suốt. Tổ mẫu, sáng mai tôn nhi sẽ bồi người đi nghe thuyết pháp, không chừng còn được khai quang điểm nhãn thêm nhiều.”

Thái hậu nghe hắn nói như vậy không khỏi cười mắng: “Mấy tên tiểu tử các ngươi không phải chỉ mượn cớ trốn việc theo chơi thôi sao, còn bày đặt theo nghe thuyết pháp, không chừng chưa nghe được một nửa đã lên lút trốn về, ta còn không biết sao, vẫn là thôi đi.”

Tổ tôn mấy người vừa đi vừa đùa giỡn, Nguyệt Hy chỉ đứng đằng sau mỉm cười, chấp tay sau lưng nhìn về phía bầu trời bao la trên cao, phật trời nếu đã rū lòng thương đưa con đến đây thì xin các ngài hãy rū lòng thêm một lần nữa, chỉ điểm cho con câu trả lời mà con cần, con xin nguyện trả giá hết thảy... chỉ cần có thể đem lại yên bình cho những người thân của con mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Sáng sớm hôm sau, Nguyệt Hy dậy thật sớm tản bộ vào núi hít thở không khí. Tuy rằng bầu không khí ở cổ đại không hề bị ô nhiễm nặng nề bởi các loại khí thải, tiếng ồn,... tạo thành chướng khí mù mịt như ở thời hiện đại, tuy nhiên, ở những vùng thành đô bầu không khí cũng không được trong lành như ở đây. Sáng sớm, trời còn đầy sương, màn sương trắng mờ bao phủ khắp nơi tạo nên khung cảnh mờ ảo, linh động như tiên cảnh. Sương sớm hơi ẩm ướt se lạnh nhưng lại tươi mát, sạch sẽ khiến người ta có cảm giác khoan khoái, thư thả hiếm có, tâm hồn con người cũng theo đó mà buông lỏng, thả trôi tất cả phiền muộn, chỉ chuyên tâm hưởng thụ bầu không khí tuyệt vời này.

Nguyệt Hy cứ đi như thế, cho đến lúc đến đỉnh núi, vừa rẽ nhánh cây bước ra đã nhìn thấy khung cảnh khiến người ta rung động, cảnh mặt trời mọc. Mặt trời mới hé màu đỏ chót bị làn sương phủ mờ, mê mang tung những tia nắng bươm bươm cổ chấp xuyên qua làn sương mang đến sự ấm áp cho dù là yếu

ớt đến cho mọi vật. Màn sương cũng không chịu yếu thế, cũng bốc cao, tạo thành một tấm chắn dày đặc muốn ngăn trở mặt trời, tuy nhiên cho dù cố gắng bao nhiêu cuối cùng nó vẫn thất bại.

Mặt trời ngày càng trở nên vàng rực, chói lòa, những tia nắng yếu ớt ban đầu dần dần trở nên mạnh mẽ, phá tan màn sương, khiến nó hạ xuống trở thành những giọt nước đọng lại trên vành lá rồi nhanh chóng rơi xuống biến mất trong kẽ lá. Theo sự xuất hiện của ánh mặt trời, những nụ hoa cũng dần hé mở, ong bướm vờn quanh, chim rừng líu lo đùa nhau trên cành, khu rừng tĩnh lặng ban đầu bỗng chốc biến thành một bức tranh rực rỡ sắc màu, bức tranh của sự sống.

Đứng trong khung cảnh tràn đầy sức sống này, chứng kiến mọi thứ dần dần thay đổi, sự lạnh lẽo, vắng lặng trong phút chốc đã trở nên rực rỡ sắc màu khiến lòng nàng như được mở rộng, dường như hiểu ra rất nhiều chuyện, sự sống, đến không dễ dàng, nhưng cũng không phải quá khó khăn, chỉ cần cho nó đủ âm áp, tất cả sẽ trở nên thật tươi đẹp, rực rỡ, không hề ảm đạm như trước nữa, cũng giống như con người vậy...

Đang thất thần trong rừng, Nguyệt Hy bỗng bị tiếng gọi từ nhiều phía vọng lại làm bừng tỉnh, thì ra là thái tử cùng hai vị ca ca của nàng sáng sớm muốn rủ nàng đi cưỡi ngựa lại tìm không thấy nàng nên mới hoảng hốt chia nhau ra tìm. Nguyệt Hy thở dài, có ca ca yêu thương thật sự rất tốt, nhưng mà một đám đều đánh người như vậy, thật sự cũng mệt mỏi không ít đâu, bọn họ thật sự không thấy mệt à, nàng cũng chỉ mới đi ra ngoài có một lát thôi không phải sao...

“...Đừng tìm nữa, muội ở đây...”

Nghe thấy tiếng Nguyệt Hy, ba người từ ba hướng khác nhau lập tức chạy đến kèm theo mười mấy cái đuôi thị vệ khiến cho khung cảnh núi rừng yên bình bỗng chốc bị phá rối, hoa cỏ sợ hãi lung lay, chim chóc bị làm giật mình bay toát loạn... Cũng khiến cho hưng trí ngắm cảnh của nàng bị dập tắt, không khỏi bức dọc với đám người:

“Chôn thanh tu của phật vốn yên bình bị đám người mấy huynh phá hỏng hết rồi. Muội chỉ đi ra ngoài tản bộ có một lát thôi, trước khi đi cũng đã nói với thị nữ canh cửa rồi, có phải là bị người lên lút bắt đi mất đâu mà các huynh lại dẫn theo cả đám người dân trận, phá vỡ cả chốn thanh tịnh của người ta vậy, các huynh xem, chim chóc hoa cỏ đều bị các người dọa sợ toát loạn hết rồi kia.”

Nguyệt Hy nói xong cũng không nhìn bọn họ, dứt khoát xoay người trở về theo đường cũ. Ba người thái tử khó khăn lắm mới tìm được nàng còn đang tính mở miệng quở trách nàng dám một mình chạy vào rừng, nhưng chưa kịp nói gì thì đã bị nàng quay ngược lại mắng cho một trận sau đó tức giận đi mất, này... Ba người nhìn nhau, thấy được vẻ bất lực trong mắt đối phương, lại nhìn về phía Nguyệt Hy đang rời đi kia, chỉ đành lắc đầu đuổi theo.

Tiểu muội này của bọn họ a, chính là tốt tính bẩm sinh, thực ra cũng không hẳn là nàng chưa bao giờ nổi giận, mà mỗi khi có người chọc đến nàng, bản thân nàng còn chưa kịp tức giận thì đã có người bên cạnh nàng nổi trận lôi đình đem kẻ đó ra xử rồi. Mắt thấy người ta đã bị xử lý, nàng cũng không tiện nổi giận thêm nữa, thực chất cho dù nàng nổi giận muốn phạt thì cũng chưa bao giờ nặng bằng hình phạt kẻ đó nhận được từ người bên cạnh nàng, dần dà Nguyệt Hy gần như chưa hề nổi giận một lần nào, khó được một lần nàng tức giận mắng bọn họ. Cho dù là ai sai, thì muội muội vẫn là trên hết, vẫn đề trước mắt là nhanh chóng tìm cách xoa dịu nàng trước khi trở về, nếu không, để mấy vị ở nhà kia biết được Nguyệt Hy vừa ra ngoài đã bị bọn họ chọc tức thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu.

Vừa nghĩ tới đó, ba người lập tức rùng mình một cái, nhanh chóng đuổi theo Nguyệt Hy, bọn họ còn trẻ a, vẫn chưa muốn chấm dứt tại đây đâu, lỡ mấy vị ở nhà kia mà biết đây bọn họ đi sung quân thì...

Sau khi đi về, Nguyệt Hy lập tức vọt vào phòng thái hậu, phân phó cho thị nữ chặn mấy người kia lại rồi mới một mình vào trong phòng, xoa bóp cho thái hậu vừa tụng kinh buổi sáng xong, một bên sôi nổi thảo luận với thái hậu xem lần này sẽ chinh bọn họ như thế nào.

Ba người thái tử trở về chưa kịp bắt được Nguyệt Hy đã thấy nàng một phát vọt vào trong phòng thái hậu đóng cửa lại, còn có Hà cô cô bên cạnh thái hậu đang đứng ngoài canh chỉ đành đưa mắt nhìn nhau, lần này xem ra khó xử rồi đây. Thái tử cũng lắc đầu chịu thua, nếu là thị nữ bình thường dĩ nhiên dễ dọn dẹp, nhưng vị Hà cô cô này ngay cả phụ hoàng cũng nể nàng ba phần, hẳn làm gì có gan làm liều chứ, đành phải chờ cơ hội sau vậy, mặc dù hẳn cũng biết rõ, thời gian càng lâu, hậu quả càng đáng sợ nhưng cũng không còn cách nào.

Hà cô cô nhìn đám người đang đứng ngoài cửa viện thập thì không dám vào, lại nghe hai người bên trong đang sôi nổi thảo luận xem nên chinh họ bằng cách nào thì không khỏi mỉm cười nhìn trời, trời xuân nên tính tình con người cũng trẻ lại, hoạt bát hơn hẳn a...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60

Toàn bộ khuôn viên vô cùng rộng lớn trước sân chùa ngày hôm nay đặc biệt chật chội, tuy nhiên đi cùng với sự chật chội đó không phải là sự ồn ào, náo nhiệt, chen lấn cãi vã mà lại là một sự im ắng lạ thường, đến nỗi tiếng một cây kim rơi xuống đất đều nghe được, tất cả mọi người đều cố gắng giảm hết sức âm thanh mà mình phát ra, thậm chí là một tiếng thở để có thể nghe rõ từng lời giảng cao thâm hiểm cớ trên kia, đúng vậy, đây chính là buổi giảng kinh hiếm có mỗi năm chỉ tổ chức hai lần của Minh Tịnh đại sư.

Bởi vì là buổi lễ hiếm có cho nên những người tụ tập ở đây đa số đều không phải người bình thường, tuy nhiên, cho dù là thân phận gì, đứng trước cửa Phật đều là phù vân, tất cả mọi người ở đây đều không phân biệt vai vế, xếp hàng ngồi ngay ngắn chuyên chú nghe giảng kinh. Thực ra cũng không hẳn là tất cả mọi người, vì như hiện tại sau lưng Nguyệt Hy đang có một con khỉ ngồi không yên cứ không ngừng nhích tới nhích lui ảnh hưởng tới người bên cạnh.

Thượng Quan Vũ Lạc vốn đầu óc chậm chạp, sao có thể tiêu hóa đồng giáo lý cao thâm này, lại còn phải ngồi yên một chỗ không được phép làm ồn trong thời gian dài, đối với người luôn luôn hiếu động như hân quả là chuyện quá khó khăn. Cuối cùng, vì tránh làm ảnh hưởng đến sự thanh tịnh của mọi người, Nguyệt Hy đành phải cho người đưa hân ra hậu hoa viên.

Nguyệt Hy bình tĩnh, thả lỏng cả thể xác lẫn tâm hồn hòa vào trong dòng Phật lý ảo diệu cao thâm, diễn đàn lễ quý đôn, nàng cảm thấy giống như được gột rửa, tâm hồn phiêu đảng trong không trung, đất trời bỗng giao hòa, chỉ còn lại cô nàng và những dòng Phật lý không ngừng tuôn ra, không ngừng rửa sạch bớt những vết đen tối trong tâm thức, trong quá khứ của nàng. Nguyệt Hy cứ yên lặng ngồi ở trong trạng thái như thế, cho đến khi buổi giảng kết thúc mới bị tiếng huyên hân nào của mọi người xung quanh làm giật mình tỉnh lại.

Buổi tối trên Thiên Sơn, bầu trời vô cùng đẹp, đêm nay không có trăng, bầu trời không một gợn mây, chỉ có những vì tinh tú đua nhau tỏa ra ánh sáng lấp lánh yếu ớt, lung linh trên nền trời đen tuyền thật là một khung cảnh vô cùng diễm lệ. Nguyệt Hy rảnh rỗi đem bộ dụng cụ pha trà tới đình lục giác trên vách đá ngồi một mình, tự mình đối ẩm, ngày hôm nay mặc dù không nghe được điều nàng muốn, nhưng cũng đã hết sức thỏa mãn.

“Có vẻ như tâm tính của công chúa điện hạ đêm nay thật không tệ, chọn một đêm tinh tú tỏa sáng như thế này mà ngắm cảnh, cũng thật có ý vị.” Một giọng nói trầm bổng uyên thâm xuất hiện từ đằng sau đánh thức Nguyệt Hy đang thất thần.

“Đại sư cũng rất có nhã hứng, nếu không ngại xin mời ngài đối ẩm vài chén cùng ta có được không?” Nguyệt Hy vội đứng dậy, mời:

“Lão nạp...cung kính không bằng tuân mệnh.”

Nước trên ấm sôi sùng sục, Nguyệt Hy nhẹ nhàng đứng dậy vén tay áo, từng bước từng bước pha trà, mùi hương dịu dàng không ngừng phiêu tán trong không trung, làm say lòng người. Minh Tĩnh đại sư cầm cốc trà lên mũi ngửi, sau đó mới nhấp một ngụm, không khỏi cảm thán:

“Quả là trà ngon, trong nước trà còn vương lại hương vị thanh mát của đất trời mùa xuân, vị ngọt thanh của cam lộ, còn có hương mai thoang thoang, ở trong hoàn cảnh này quả thực là tuyệt phối.”

Nguyệt Hy mỉm cười: “Đây là bích loa xuân mới hái năm nay cùng với nước tuyết đọng từ cánh hoa mai, đại sư đạo hạnh cao thâm, cũng không hiếm lạ gì.”

Hai người cũng không nói gì nữa, chỉ chuyên tâm uống trà, nhất thời bầu không khí chìm vào tĩnh lặng. Thật lâu sau, Minh Tĩnh đại sư bỗng nhiên mở miệng phá vỡ bầu không khí yên lặng:

“Công chúa là một người có mệnh cao quý, mang trong mình trái tim rộng lớn, sẽ tạo phúc cho dân chúng, những việc đã qua, xin người đừng giữ lại trong lòng, hướng về sự tha thứ, giảm bớt tội nghiệt trong thiên hạ.”

Nguyệt Hy hiểu, Minh Tĩnh đại sư đang nói tới kiếp trước của nàng, mong rằng nàng kiếp này hãy quên những việc giết chóc đi, quên đi tất cả hận thù, đau thương, phòng bị với người ngoài, cố gắng tạo phúc cho người dân. Thực ra Nguyệt Hy cũng không có bao nhiêu cảm xúc về kiếp trước, nói cho cùng nàng vẫn luôn coi mình là một cỗ máy giết người vô cảm, hận thù gì đó trong tim nàng cũng không có chỗ chứa, cảm xúc duy nhất của nàng trước cái chết chỉ là sự giải thoát mà thôi, vì cho dù có hận thù cũng đâu có đem lại lợi ích gì đâu. Huống gì kiếp này nàng đã có được tất cả hạnh phúc trong thiên hạ rồi, nàng dĩ nhiên cũng sẽ dốc hết sức mình chăm sóc, giúp đỡ cho dân chúng trong khả năng của mình, bù lại những sát nghiệp kiếp trước.

“Trên đời này, có nhân ắt có quả, mỗi sự việc đều có một nguyên nhân và hậu quả sâu xa mà ta chúng không cách nào nhìn thấu, công chúa, nếu có thể, lão nạp khuyên người xin đừng quá cưỡng cầu. Nếu cứ rần xen vào trong mệnh cách của một người, không chừng sẽ đem hậu quả đánh ngược về phía mình.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Nguyệt Hy Nghe đại sư nói vậy cũng không để trong lòng, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng: “Biết là vậy, tuy nhiên cũng có rất nhiều sự việc không phải ta không muốn là được, gia đình, thân nhân, bằng hữu của ta, nếu có bất cứ yếu tố nào gây bất lợi cho họ, ta đều không cho phép, cho dù có tổn hại đến bản thân thì có sao chứ, bản thân ta, không phải chỉ là một đám phù du vô tình trôi dạt đến thôi sao, đời này, những việc ta muốn làm cũng chỉ có vậy thôi, cho nên, xin đại sư hãy hết lòng giúp đỡ ta.”

Đây quả thực là những suy nghĩ luôn ấp ủ trong lòng nàng, đối với Nguyệt Hy, sống chết hay nguy hiểm trước giờ chưa bao giờ là điều nàng để ý đến, cuộc sống của một cỗ máy giết người đã khiến nàng trở nên vô cảm rồi.

Được sống lại đối với Nguyệt Hy đã là một điều không thể tưởng tượng, tình thương mà mọi người dành cho nàng lại là một đặc ân vô giá đối với nàng, cho nên nàng muốn trân trọng tất cả bọn họ, trân trọng tất cả những gì nàng có được bây giờ, bảo vệ họ, bảo vệ những gì thuộc về bọn họ, dẫn đàn lê quý đôn, gia đình, người thân, hạnh phúc, và cả giang sơn này nữa... Trân trọng, bằng tất cả tấm lòng và thân xác này, họa chăng, cùng lắm cũng chỉ là mất đi tính mạng này một lần nữa mà thôi, đối với nàng những năm tháng hạnh phúc này đã là quá đủ, nàng... thật sự không hối tiếc.

Minh Tịnh đại sư bình tĩnh nhìn Nguyệt Hy trước mắt, thân thể của nàng, hẳn có thể thấy được đôi chút, cho nên đối với suy nghĩ đó của nàng hẳn cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên. Tuy nhiên, vấn đề ở đây không phải chỉ là suy nghĩ, quyết định hy sinh của nàng, mà là vị trí của nàng hiện tại. Kiếp này, vị trí của Nguyệt Hy vô cùng đặc biệt, nàng sinh ra đã mang trong mình mệnh cách cao quý, trái tim rộng lớn, nàng có thể hy sinh cho những người nàng yêu quý, nhưng đồng dạng, nàng cũng vô cùng quan trọng với bọn họ, nếu nàng có bất kì mệnh hệ nào chắc chắc hoàng triều sẽ suy chuyển, thậm chí có thể tạo nên biến cố không thể vãn hồi, nhưng mà từ đầu đến cuối, có vẻ nàng vẫn chưa thực sự hiểu được giá trị của bản thân mình rồi.

Nhưng mà với dáng vẻ kiên quyết của nàng bây giờ, cho dù hẳn có khuyên cách mấy thì nàng cũng sẽ bỏ ngoài tai mà thôi, nếu đã không còn cách nào khác, vậy hẳn chỉ đành cố gắng giảm hậu quả xuống mức tối thiểu mà thôi, đức phật từ bi a, sao thỉnh thoảng ngài vẫn ra cho con những vấn đề nan giải như thế này, giao một người có liên hệ mật thiết tới toàn thiên triều cho con, không phải đã làm khó lão già xương yếu con rồi sao? Minh Tịnh đại sư có chút u oán nghĩ, tu hành cũng là một loại khảo nghiệm nhân, aiz.

“Nếu công chúa đã nói vậy, lão nạp đành cố gắng hết sức.” Nguyệt Hy đang thất thần nghe được lời này của Minh Tịnh đại sư cũng không khỏi có chút vui mừng lập tức đứng dậy vái chào hẳn một cái. “Vây xin đa tạ đại sư trước.”

Minh Tịnh đại sư cũng vội đứng dậy đáp lễ: “Không dám, không dám, đây cũng là bổn phận của lão nạp, công chúa không cần để trong lòng.” sau đó mới không nhanh không chậm ngồi xuống, châm cho nàng một ly trà khác: “Vây bây giờ chúng ta cùng bàn thử xem, công chúa muốn làm như thế nào?”

“Được.”

Sáng sớm ngày hôm sau, một phong thư đã được tín binh gấp gấp quay trở về kinh thành đưa đến tay Thụy Vương, cùng ngày hôm đó, một chiếc xe ngựa chở theo tiểu quận chúa được đích thân Thụy vương hộ tống lên đường về phía Thiên Sơn, tuy nhiên không biết vì sao Thụy vương phi lại không cùng đi chuyến này. Vừa đến chân Thiên Sơn, một chiếc kiệu đặc biệt được dán một lá bùa lập tức xuất hiện, trực tiếp lên lút đưa tiểu quận chúa vào chùa, an trí tại Tĩnh viện phía xa mọi chuyện diễn ra hết sức nhanh chóng và âm thầm, hoàn toàn đúng theo kế hoạch của Nguyệt Hy.

Giờ tý canh ba đêm mùng một, hắc nguyệt phong cao, ngay cả những vì sao trên bầu trời cũng có ý lẩn tránh cố tình nấp sau một tầng mây xám dày đặc, đất trời bỗng dưng trở nên có chút u ám lạ kì, khiến lòng người bất an. Đêm nay, Nguyệt hy cố tình tháo xuống những vật của Tuyên Đế đã cho, chỉ mặc mỗi một bộ bạch y đơn giản còn yêu cầu tất cả ám vệ đều phải dời tới cách đó một dặm, không được phép tới gần.

Thượng Quan Vũ nhìn về phía nữ nhi đơn bạc phía trước, lại nhìn về phía Minh Tịnh đại sư đang mặc cả sa trụ trì, chống trượng đứng nghiêm trang ở một bên, giờ khắc này, trong lòng hẳn bỗng dưng trào lên một nỗi bất an. Đại nữ nhi bảo bối của hắn, nàng chỉ mới có tám tuổi thôi, tuy nhiên bóng lưng kia đã hết sức kiên cường, đến mức khiến người cha như hắn không khỏi xót xa trong lòng. Hắn nhớ lại những lời Minh Tịnh đại sư đã nói với mình lúc chiều, tuy hắn là một người quân nhân nhưng từ trước đến nay vẫn hết sức tôn sùng các vị cao tăng, cũng bởi vì thế cho nên lời nói của Minh Tịnh đại sư mới có thể khiến hắn rung động như vậy:

“Thụy vương gia, sự việc lần này ý của công chúa đã quyết cho nên lão nạp không thể ngăn cản được, tuy nhiên lão nạp vẫn muốn gấp riêng, nhắc nhở với người. Công chúa sinh ra đã mang mệnh tới cao quý, sự bình an, mỗi việc làm của nàng đều kéo theo rất nhiều hệ lụy trong đó ta nghĩ việc này ngài cũng rất rõ ràng. Tuy nhiên, bởi vì nhiều nguyên nhân, cá tính của công chúa lại hết sức kiên cường, mạnh mẽ, luôn cố gắng hết sức gánh vác mọi chuyện, cho nên hy vọng các ngài có thể chú ý tới nàng nhiều hơn, Lão nạp thật không hy vọng một ngày nào đó, thảm kịch sẽ xảy ra, vì lúc đó sẽ có rất nhiều người bị kéo vào rất nhiều người sẽ mất mạng.”

“Đối với việc lần này, có lẽ vương gia sẽ có rất nhiều nghi hoặc, nhưng mà xin ngài hãy giữ vững lòng tin nơi công chúa. Nàng là một người có trái tim hết sức cao quý, vì những người thân của mình, cái nàng bỏ ra, chính là đặt cược tính mạng của bản thân vào đó, có những sự việc lão nạp không thể nói rõ hoàn toàn cho ngài, nhưng mà hi vọng mọi người hãy trân quý, và bảo vệ công chúa. Lão nạp xin cáo từ trước, hẹn gặp lại vương gia đêm nay.”

Từ đầu đến cuối, hắn chưa hề phản bác được một lời, vẫn luôn chìm trong khiếp sợ, khi tỉnh táo lại thì Minh Tịnh đại sư cũng đã biến mất, chỉ còn lại trong hắn kinh ngạc và khiếp sợ mà thôi, nàng muốn làm gì, hắn không biết, cũng không muốn ngăn lại, hắn biết tất cả những việc nàng làm đều vì muốn tốt cho mọi người, nhưng mà khao khát bảo vệ nữ nhi bảo bối của hắn lúc này lại không kiếm được mà bùng lên mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Bảy năm sau...

Trời xuân trong xanh gió mát, hoa khoe sức bướm vờn quanh, tất cả đất trời đều chìm trong một bầu không khí tươi vui, bừng bừng sức sống, tuy nhiên bầu không khí trong ngự thư phòng lúc này lại không được như vậy.

Lúc này Tuyên Đế với thái tử đang đánh cờ bên cửa sổ đều đồng loạt dừng lại động tác, có chút e ngại nhìn về phía quyền tấu chương thứ ba bị vứt xuống dưới đất, Tiểu Thuận Tử cũng chỉ dám nhẹ tay nhẹ chân mà nhặt lên sau đó để vào chồng tấu chương cao ngất bị vứt bỏ đằng sau. Bầu không khí trong thư phòng hết sức căng nhắc, diễn đàn lễ quý đôn, tất cả mọi người không hện mà cùng thờ nhẹ lại, cố gắng hết sức giảm đi sự tồn tại của bản thân, tránh cho chọc phải tổ ong vò vẽ.

Lúc này, trước ngự án là một tiểu cô nương dung mạo tuyệt sắc đang độ tuổi trăng tròn, gương mặt trái xoan, hoàn toàn không có vẻ tròn trịa non nớt của những thiếu nữ đương thời, đôi mắt hạnh trong suốt lung linh, tròng mắt đen tĩnh mịch như bầu trời đêm bí ẩn khiến người ta không nhìn được mà bị hút vào mỗi khi nhìn vào đó. Làn mi dài cong cong như cánh bướm, rung rung theo những lần chớp mắt nhẹ nhàng, chiếc mũi nhỏ khéo léo cùng với làn môi mỏng như cánh hoa phốt hồng hơi mím.

Trên đầu không có trang sức gì nhiều, chỉ có một cái trâm miện nhỏ và một sợi dây trước trán kết hợp với bộ y phục nhạt màu đơn giản trên người càng tôn lên vẻ thanh nhã yêu kiều không gì sánh được. Cô nương này chính là Nguyệt Hy mười lăm tuổi, mặc dù gương mặt nàng bây giờ hết sức tĩnh lặng nhưng bất kì ai trong phòng này đều có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng tức giận.

“Bảo bối à, nếu như con không được thoải mái thì cứ đi ra ngoài thư giãn đi, phần còn lại bá bá sẽ giải quyết, con cứ đi ra ngoài một thời gian cho khuây khỏa đi, nếu không đủ thì tìm mấy kẻ trút giận cũng được, đừng cố nén làm bản thân thêm ngột ngạt, bá bá sẽ đau lòng đó.”

Nguyệt Hy lặng lẽ liếc Tuyên Đế một cái sau đó không nói gì đặt bút đứng dậy đi ra ngoài, Tiểu Thuận Tử thấy thế cũng nhanh chóng để tấu chương xuống vội vã đuổi theo. Chờ Nguyệt Hy đi rồi, hai người còn lại đồng thời thở ra một hơi, nhìn nhau cười khô, thái tử nhìn theo bóng dáng yêu kiều của Nguyệt Hy đang biến mất sau công vòm, quay đầu hỏi Tuyên Đế:

“Phụ hoàng, người đuổi khéo muội muội như vậy sẽ không bị muội ấy ghi thù đấy chứ?”

“Sẽ không, Nguyệt Nhi không phải là người thích trút giận lung tung, chắc hẳn con bé cũng nhận thấy bầu không khí căng nhắc trong thư phòng này nên mới thuận nước đẩy thuyền theo lời ta đi ra mà thôi. Dù sao chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai, nén giận lâu quá cũng không tốt, đã mấy năm rồi con có bao giờ nhìn thấy con bé phát hỏa lớn như thế chưa, dồn nén lâu ngày phải phát ra được mới tốt, hy vọng con bé ra ngoài sẽ tìm được mấy kẻ trút giận một trận ra hồn cho hết luôn đi.”

Về mặt Tuyên Đế lúc này hoàn toàn là vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa, thái tử nhìn thấy cũng lắc đầu, tuy nhiên trong lòng cũng âm thầm vui sướng, tò mò không biết ai là kẻ xui xẻo hôm nay đây. Nguyên nhân Nguyệt Hy phát hỏa lần này bọn họ đều biết nhưng không thể làm gì, dù sao thì mỗi người trong bọn họ đều có phần trong đó cho nên không có ai dám hé răng nửa lời trước mặt Nguyệt Hy, chuyện này phải kể tới đội quân phòng vệ mà bảy năm trước Nguyệt Hy đã thành lập Thiết Phượng binh. ...

Trên đường cái lúc này, một chiếc xe ngựa trông hết sức xa hoa đang lao như bay ở trên đường, tuy nhiên lái xe lại hết sức kinh nghiệm, một đường lao như bay lại không hề đi kèm với những tiếng la hét quát tháo nhường đường như những chiếc xe ngựa khác mà lại thuần thục lướt qua những con đường vắng nhất trong kinh thành, một đường yên lặng cho tới khi đi vào con đường hết sức vắng vẻ, phía bên trái hoàn toàn chỉ là một dãy tường cùng màu cho thấy nơi này chỉ có một tòa trạch viện duy nhất, mới từ từ giảm tốc độ lại rồi dừng lại đứng ngay trước cửa lớn.

Phía trước cửa lớn là hai con kì lân bằng hắc thạch hết sức uy nghiêm, đằng sau là một tấm hoành phi chữ vàng trên nền đen trông hết sức uy nghiêm, trên đó đề ba chữ rồng bay phượng múa mạnh mẽ đề chữ “Thiết Phượng Doanh” phía góc còn ẩn dấu ngọc tỷ đủ thấy được giá trị của tấm hoành phi này.

Từ Trúc vừa đỡ Nguyệt Hy xuống thì hai cánh cổng bọc sắt bỗng nện nề mở ra, theo sau đó là quân gia và một nam nhân tuổi chừng hai mươi, dung mạo đoan chính vội vã ra nghênh đón:

“Thuộc hạ (nô tài) xin bái kiến chủ tử.”

Nguyệt Hy không nói gì, phất tay ra hiệu bảo hai người đứng lên sau đó dẫn đầu đi vào bên trong trước. Trên đường đi, chỉ cần người hầu trong phủ hay là binh lính đi tuần nhìn thấy nàng đều cung kính đồng loạt cúi người thỉnh an. Tất cả mọi người trong Thiết Phượng doanh này đều mang một lòng kính ngưỡng tuyệt đối với người đã xây dựng nên nơi này, dẫn dắt đào tạo bọn họ, Bảo Nguyệt công chúa. Cho nên mọi người ở đây đều gọi nàng là chủ tử thay vì công chúa bởi vì trong mắt bọn họ, cho dù nàng có là cái gì vẫn luôn là chủ tử, là trời của bọn họ, là người bọn họ luôn kính ngưỡng và hết lòng tuân theo.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63

Nguyệt Hy thẳng một đường đi tới thư phòng trong Nguyệt Quang các, chủ viện của Thiết Phượng doanh này, ngoài ra còn có Tinh Quang các chuyên xử lí sự vụ trong phủ và Âm Quang các chuyên xử lí những việc liên quan đến Thiết Phượng binh. Trong đó, tổng quản chính là người đứng đầu Tinh

Quang các còn Ngán Liệt lại là người đứng đầu Âm Quang các, tuy nhiên Ngán Liệt vốn không ưa thích xử lý mấy chuyện lật vật này, cho nên những việc này đều rơi vào đầu của Hàn Nghiêu cũng chính là vị thanh niên đứng đằng sau kia, hẳn là một trong những Thiết Phụng binh được huấn luyện ra đầu tiên, bởi vì là người thành thực ôn trọng, đầu óc nhanh nhạy cho nên sau khi huấn luyện lập tức được triệu về quản lý mấy tên tiểu tử mới vào.

Lại nói tới Thiết Phụng doanh từ bảy năm trước sau khi thành lập cũng đã gây nên chấn động không nhỏ, trong đó có một bộ phận người ngưỡng mộ sùng bái, còn một bộ phận khác không phải là ghen tị muốn phá đám thì là mang tâm lý xem kịch vui chờ xem một vị công chúa mới 8 tuổi đòi huấn luyện tư binh sẽ ra bộ dáng gì.

Thiết Phụng binh nhóm đầu tiên hoàn toàn đều là chọn ra từ những đứa trẻ trong thôn trang của nàng, lại không phân biệt nam nữ, chỉ cần nguyện ý, sau khi kiểm tra xác thực có căn cơ luyện võ sẽ lập tức được nhận, tuy nhiên vì có đặc thù thể chất khác nhau cho nên phần lớn các hạng mục huấn luyện cũng không giống, chỉ có một cái tương đồng là mức độ nghiêm khắc của huấn luyện đều như nhau hơn nữa mỗi tháng đều có một đợt thi xếp hạng không phân biệt nam nữ, điều này càng khiến cho những tiểu cô nương này cảm thấy mình được xem trọng, tự tôn được nâng cao, lại càng dụng tâm cố gắng hơn nữa.

Cuộc thi xếp hạng mỗi tháng này cũng là một trong những nguyên nhân khiến Thiết Phụng binh nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, bởi vì mỗi người sau đây không chỉ được rèn luyện về thể chất, tinh thần, kỹ năng mà trong đó cũng nâng cao phẩm giá, tự tôn của bản thân lên một chút cho dù không nói ra nhưng mỗi người đều mang trong mình một lòng tự hào vì bản thân là một Thiết Phụng binh.

Nguyệt Hy lại áp dụng chính sách ba người đứng nhất mỗi tháng sẽ được đề tên bằng mực đỏ trên kim bảng trước đại doanh luyện tập lại được làm đại diện tham gia thi với ngự lâm quân theo quy ước đánh cược của Tuyên Đế với Nguyệt Hy năm xưa, diễn đàn lễ quý đôn, chuyện này có bao nhiêu quang vinh không cần nói cũng rõ, tương tự như vậy ba người đứng cuối cũng sẽ được vinh danh bằng mực đen trên kim bảng kèm với dọn nhà xí trong tháng đó.

Cái hình phạt đó thực chất cũng không có gì tuy nhiên lại cực độ tổn thương đến lòng tự tôn của bọn họ, cho nên đa số Thiết Phụng binh chưa từng có một ai bị phạt hai lần liên tiếp cả. Người huấn luyện thường ngày ra, Nguyệt Hy còn tổ chức đặc huấn một vài kỹ năng đặc biệt bởi vì nhóm người đầu tiên này nàng cũng không định dùng làm vệ binh mà tính dùng bọn họ để phát tán cơ nghiệp của nàng trên khắp ngũ quốc, phát triển mạnh lực lượng của mình. Nhưng Nguyệt Hy không ngờ, trong khi nàng mưu tính huấn luyện người phát triển lực lượng của mình thì cũng có rất nhiều có mưu đồ để ý đến Thiết Phụng binh của nàng.

Cho nên sau khi nhóm binh đầu iên được huấn luyện ra chưa kịp phân công lên đường thì đã bị người đoạt đi quá nửa, chỉ còn gần hai trăm người phải chia nhau đi đến các vùng còn lại, đáng giận ở chỗ tất cả bọn họ đều là người nàng quan tâm, nhưng lại có mưu đồ với tư binh của nàng, đã vậy lúc mang bao nhiêu tâm huyết của nàng đi cũng chỉ để lại một lời cảm tạ, hứa hẹn không rõ ràng rồi biến mất, thực khiến cho nàng tức mà không có chỗ phát tiết. Sau đó, Nguyệt Hy không còn cách nào khác là phải bắt đầu chiêu binh thực hiện một đợt huấn luyện mới.

Nhưng mà có vài người tật xấu tái phát, cứ chờ người của nàng vừa huấn luyện xong là lại vác bản mặt đáng thương hề hề, đau khổ kẻ lẻ mọn người của nàng, những người đã được mượn đó dĩ nhiên là một đi không trở lại. Ngay cả Tuyên Đế cũng có phần trong chuyện này, có một năm, Thiết Phụng binh vừa huấn luyện xong đã bị Tuyên Đế mang đi sạch với lý do dùng làm đội đặc quân của hoàng triều.

Tình hình như vậy cứ một năm lại một năm, trong khi các nơi truyền tin cầu xin nhân lực tới hỗ trợ thì binh lính nàng huấn luyện ra cũng không cách nào đủ đưa đến cho bọn họ, còn danh vọng của Thiết Phụng Doanh thì ngày một dâng cao có rất nhiều con cháu hoàng tộc muốn tham gia vào chỉ là nàng lại không quá thiết tha với đám người bọn họ.

Tình này diễn ra vài lần, cuối cùng Nguyệt Hy cũng không nhịn được mà phát hỏa, nàng quanh một bộ hồ sơ huấn luyện cho bên quân doanh yêu cầu bọn họ tự huấn luyện cho mình còn nàng thì đóng cửa Thiết Phụng Doanh, tuyên bố từ nay sẽ không cho phép bất kỳ ai đến mượn người nữa, tập trung rút ngắn huấn luyện để đưa người đến cho các cơ sở của mình, không cho phép đám người kia thừa cơ trục lợi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Nguyệt Hy ngẩng đầu nhìn Hàn Nghiêu, người này năm nay chỉ mới 26 tuổi đã là một người hết sức chín chắn, làm việc ôn trọng, lại có đầu óc và tương đối...phức tạp. Năm đó lúc mới huấn luyện, không ít người trong lúc đối đầu đã chịu thiệt dưới tay hắn, cả cái tên này nữa, tất cả những đứa trẻ trong nhóm đầu tiên gần như đều không có tên đăng hoàng, cho nên Nguyệt Hy để cho bọn họ mang họ Hàn, chính là họ của nàng kiếp trước, cũng vì vậy mà rất nhiều người trong Thiết Phụng Doanh đều gọi vui mình là Hàn gia quân.

“Tất cả tài liệu, danh sách của những người từ quý tộc, người nhà quan lại cũng đều đưa tới đó đi, ta sẽ cho người đưa những người đang được huấn luyện tại Hắc Long trại đến bổ sung vào, các người mau chóng chuẩn bị đi.”

“Thuộc hạ sẽ nhanh chóng chuẩn bị, nếu hông còn việc gì khác, thuộc hạ xin phép cáo lui.” Nói xong Hàn Nghiêu lập tức cung kính hành lễ với nàng rồi nhanh chân đi ra. Bởi vì tốc độ của những người trong Hắc Long trại đều không tầm thường, nếu chủ tử đã nói như vậy thì có lẽ bọn họ sẽ xuất hiện trong tối nay thôi, phải nhanh chóng đi chuẩn bị.

Nguyệt Hy lại nhìn về phía quán gia đang đứng chờ: “Còn có việc gì cần báo cáo hay không, tháng này đã đưa gạo đến Thiên Sơn Tự chưa, tháng này vừa đúng dịp lễ Phật Đản, người đến đó nhất định sẽ rất đông, thúc nhớ huy động các sơn trang đưa nhiều rau dưa trái cây đến đó một chút, cả các loại vải vóc, nhu yếu phẩm nữa, nhất định không được thiếu sót thứ gì.”

“Lão nô sẽ lập tức đi chuẩn bị.” Tổng quản cúi đầu lui ra, tổng quản này là một vị công công lâu năm trong cung, cực kì trung thành với Tuyên Đế mà năm xưa đã được Nguyệt Hy xin phép đưa đến nơi này, để cho hắn có thể trở thành người có ích lần nữa. Không chỉ có hắn, còn có rất nhiều lão công công, ma ma lớn tuổi trong cung không còn được trọng dụng đều được Nguyệt Hy đưa ra khỏi cung đến các thôn trang của nàng.

Trong cung là chốn đầm rồng hang hổ, người người nghi kị lẫn nhau, những lão nhân như bọn hắn vốn không còn quá nhiều tác dụng lại luôn bị các vị chủ tử nghi ngờ, lợi dụng hoặc làm người thì mạng, không thì chỉ có thể chờ mục xác trong lãnh cung không người quan tâm, những tương cuộc đời này của bọn hắn đều sẽ phải cô độc trôi qua như vậy, không ngờ tiểu công chúa lại rủ lòng thương đưa bọn hắn đến nơi này, cho bọn hắn gia đình và niềm tin, coi trọng giá trị của bọn hắn, cho nên những người ở đây đều vô cùng biết ơn Nguyệt Hy, một lòng làm việc cho nàng.

Vị tổng quản này ngày xưa đã từng làm việc trong kho phòng của hoàng cung, đặc biệt có tài trong việc quản lí cho nên đã được Nguyệt Hy đưa lên làm tổng quản chuyên quản lí việc kinh doanh và các thôn trang của nàng trong khu vực kinh thành này. Từ bảy năm trước, mỗi tháng nàng đều đưa gạo đến cho Thiên Sơn tự mở một khu phát cháo từ thiện dưới chân núi cho người nghèo quanh đó. Cho nên việc tổng kết đưa gạo này đã trở thành thông lệ hàng tháng, chờ tới ngày đại lễ hằng năm trong tháng này, nàng còn phải tự thân đến đó đưa lễ một phen, sẵn tiện ghé thăm hoàng thái hậu đang ở đó luôn.

Chờ quán gia đi rồi, Nguyệt Hy lại tiếp tục ngồi đó kiểm tra báo cáo hàng tháng đến từ các nơi, hoàn toàn không biết bên ngoài cửa sổ vẫn luôn có một bóng dáng đang chăm chú nhìn mình. Người đứng ngoài cửa sổ lúc này có thân hình cao lớn, vạm vỡ, vóc dáng hết sức thon dài, cơ bắp mạnh mẽ vì luyện võ lâu năm. Bên trên đó lại là một gương mặt hết sức tuấn tú khiến bất kì nữ binh hay nô tỳ nào đi qua cũng không khỏi đỏ mặt.

Làn da màu men sứ, cho dù phơi nắng bao lâu cũng không bị đen, đôi mày kiếm mạnh mẽ, kết hợp với một đôi mắt phượng nguy hiểm, trông mắt đen tuyền, sâu thẳm còn có một sóng mũi cao và đôi môi mỏng khiến hắn gần như trở thành một yêu nghiệt trời sinh làm cho mấy tên nam nhân vây quanh Nguyệt Hy mỗi lần nhìn thấy hắn đều hết sức gai mắt mà không thể làm được gì.

Người này, không ai khác chính là Hàn Phi Tuyết, thiếu niên năm xưa Nguyệt Hy đã nhặt về sau đó để hắn ở trong phủ học tập với Ngân Liệt. Từ một kẻ chỉ mang tư tưởng đánh liều lúc đầu, sau khi đi theo Nguyệt Hy hắn dần dần đã trở nên thông suốt, lão luyện hơn rất nhiều, nhất là từ sự kiện Nguyệt Hy đưa hắn đến tìm kẻ đã sát hại phụ mẫu hắn bốn năm trước, thì trong mắt hắn Nguyệt Hy đã trở thành lẽ sống, là mục tiêu mà cả đời hắn nguyện ý bảo vệ.

Nhớ lại bản thân mình lúc đầu, Hàn Phi Tuyết không khỏi có chút xấu hổ, bản thân hắn năm xưa chỉ sống vì báo thù, một lòng chỉ nghĩ tới báo thù cho nên khi Nguyệt Hy cho hắn cơ hội, hắn đã không hề do dự nắm lấy, trong thâm tâm hắn lúc đó cũng không ít lần hoài nghi, hoài nghi một tiểu cô nương yếu ớt như nàng thì có thể làm được gì, nhưng hắn không có bất kì lựa chọn nào khác, cho dù nàng có biến hắn thành công cụ tiêu khiển của nàng hay bất kì cái gì, chỉ cần nàng cho hắn sức mạnh, thì hắn sẽ bất chấp tất cả. Mãi sau này hắn mới biết được, thì ra nàng rất bận rộn căn bản không hề có thời gian để mà chơi đùa, huống chi thời gian nhớ đến hắn.

Ngay sau khi vào phủ, Nguyệt Hy đã giao hắn cho một nam nhân tên là Ngân Liệt, sau đó, thời gian duy nhất hắn gặp được nàng đó là một canh giờ mỗi đêm khi nàng cùng hắn học võ, lúc đó hắn chỉ kinh ngạc vì một tiểu cô nương yếu ớt như nàng lại cố gắng tập võ mỗi đêm như vậy mặc dù thành quả của nàng thật sự không có mấy, giống như là giậm chân tại chỗ vậy, diễn đàn lễ quý đôn, hoàn toàn không bằng một góc nhỏ so với sự tiến bộ thần tốc của hắn tuy nhiên nàng vẫn luôn kiên trì luyện tập mỗi ngày.

Dần dần, một trong những mục đích quan trọng nhất khi hắn luyện võ chính là để bảo vệ nàng, tiểu cô nương yếu ớt, không hề có chút năng khiếu luyện võ, nhưng lại luôn kiên trì vì muốn bản thân mạnh mẽ hơn một chút, vì sợ những người bên cạnh lo lắng cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Từ lúc ở bên cạnh nàng, tất cả những nhận thức của hắn về cuộc đời này đều thay đổi. Từ lúc bắt đầu lẫn lộn ra ngoài đời, Hàn Phi Tuyết vẫn luôn cho rằng, con người đều là sống vì mình, không có ai không sống mà không có lòng hám sắc hám lợi cả, nâng cao đạp thấp, coi thường người dưới, hắn luôn cảm thấy thấy những kẻ quý tộc quân là áo lượt ở ngoài kia đều là những kẻ chỉ biết hưởng thụ, ăn bám trên sự cực khổ, bằng mồ hôi nước mắt của dân nghèo, hơn nữa trong các gia đình danh gia vọng tộc chỉ toàn là sự đố kỵ, danh lợi, hoàn toàn không có tình cảm chân thành thực sự. Nhưng đến khi gặp được nàng và những người bên cạnh nàng, hắn mới biết bản thân mình thiếu cần bao nhiêu.

Nàng chưa bao giờ coi khinh người dưới, luôn luôn đối xử bình đẳng giữa nam nhân và nữ nhân, luôn quan tâm tới những người cơ cực nghèo khổ, người già không có cái ăn, tiểu hài tử không được đến trường, chỉ cần có thể, nàng đều dang tay ra trợ giúp không một chút nề hà. Rõ ràng bản thân nàng là một nàng công chúa cao quý, địa vị trên vạn người, được hoàng đế yêu thương nhưng lại luôn cố gắng hết mình, chưa bao giờ tư lợi cho bản thân. Rõ ràng một thân mỏng manh yếu ớt như vậy lại cố tình thích ôm hết trách nhiệm vào mình, cho tới bây giờ, hắn chưa từng thấy nàng làm gì cho mình, giống như nàng chỉ sống vì người khác vậy. Ngược lại cũng có rất nhiều người quan tâm đến nàng, sống vì nàng, nguyện hy sinh tất cả cho nàng.

Nhìn thấy những điều đó, hần bỗng nhiên ngộ ra, thì ra, chỉ có dùng tâm lòng chân thật mới có thể nhận được sự thật lòng đáp trả, con người vốn không cần quá nhiều, sống vì người khác cũng là một niềm vui, ở bên cạnh nàng, trái tim trống rỗng của hần cũng dần dần được lấp đầy bởi tình bằng hữu, huynh đệ, tình sư đồ, và cả tình yêu nữa. Hần cũng không biết cái mầm mống đó đã nảy sinh trong lòng mình từ lúc nào, Hàn Phi Tuyết chỉ biết, bông đáng yêu điệu, mềm yếu kia hiện tại chính là tất cả của hần, là chủ tử, là gia đình, là lẽ sống, là ánh sáng của cuộc đời hần.

Từ lúc hần bắt giác nhận ra, hình bóng nàng đã ăn rất sâu, cắm rễ rồi nảy mầm, lớn lên rồi nở hoa trong tim của hần rồi, hiện tại, cuộc đời hần đã không thể sống thiếu nàng, như cái cây đã trưởng thành, chiếm trọn hết mọi góc trong tim của hần, một khi nhỏ đi, hần cũng không còn gì nữa, con tim cũng tan nát theo, hần nhất định sẽ mất mạng. Hiện tại, hần và rất nhiều người ở bên người kia đều sống vì nàng. Chỉ cần là nàng muốn, bọn hần đều có thể hi sinh mạng sống này thực hiện cho nàng không oán không hối.

Lúc hần đang suy tư, bỗng ngẩng đầu lên phát hiện Nguyệt Hy đã đứng lên nhưng lại có chút lung lay suy nghĩ. Không kịp suy nghĩ, hần đã phi thân vào trong, bế bổng nàng lên, chuẩn bị đưa về phủ, nhất định là bệnh cũ thiếu máu của nàng lại tái phát rồi.

Nguyệt Hy vừa kiểm tra sổ sách xong, định đứng dậy trở về vương phủ, ai ngờ vừa đứng lên đã cảm thấy xây xẩm mặt mày, đầu óc có chút choáng váng đứng không vững, lúc sắp sửa ngã xuống lại có một vòng tay to lớn ôm lấy nàng sau đó bế bổng lên, đi nhanh ra ngoài. Không cần nghĩ nàng cũng biết hần muốn đi đâu, Nguyệt Hy chỉ nhắm mắt lại tựa vào trong lòng hần nghỉ ngơi một chút.

Mọi người thấy Hàn Phi Tuyết bất ngờ xuất hiện còn ôm theo chủ tử ra ngoài lại không hề kinh ngạc, chỉ nhanh chóng né qua một bên nhường đường, dù sao cảnh này cũng đã quá quen thuộc rồi. Thân thể chủ tử vốn không được tốt, mặc dù nhìn qua có chút giống như người bình thường nhưng thực chất lại rất yếu ớt, chủ tử vẫn thường hay ngất xỉu vì thiếu máu, khiến mấy thủ hạ bên ngoài của nàng cứ có thời gian là lại đi thu thập linh dược, thuốc bổ quý hiếm gửi về cho nàng. Còn Tuyết đại nhân mặc dù có bề ngoài hết sức tuấn lãng, thân thủ lại vô cùng đáng sợ thoát đến thoát đi, lại luôn một lòng trung thành với chủ tử, được chủ tử tin nhiệm khiến bọn hần hết sức ngưỡng mộ.

Hàn Phi Tuyết nhẹ nhàng bay lên xe sau đó cẩn thận đặt nàng lên tấm lòng hồ ly trên giường thấp trong xe ngựa, điều chỉnh tốt tư thế cho nàng sau đó lại an phận ngồi một bên. Nguyệt Hy mỉm cười nhìn hần:

“Người đã trở lại rồi, chuyện bên Hắc Long trại đã giải quyết xong chưa?”

Hắc Long trại là một doanh trại chuyên huấn luyện ám vệ mà Nguyệt Hy đã âm thầm thành lập, vì lực lượng ám vệ mà Tuyên đế đưa cho nàng đa số đều đã bị phái đến theo dõi hệ thống quan lại rồi cho nên nàng không thể không thành lập một lực lượng ám vệ riêng nếu muốn đưa đi khắp nơi, thật trùng hợp vì Ngân Liệt lúc trước cũng có một tổ chức như vậy, nhưng sau lần bị tiêu diệt năm đó đã không còn mấy người.

Cho nên, Nguyệt Hy đã đề nghị Ngân Liệt lập lại một cái nữa trong lòng một ngọn núi tại thôn trang của nàng ở ngoại thành, gọi là Hắc Long trại, hơn một nửa thời gian Ngân Liệt đều dùng vào đó, chỉ có một phần nhỏ là để ở Thiết Phụng doanh còn một phần thời gian là dành cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Hàn Phi Tuyết vẫn chưa trả lời, chỉ bình thần rót một cốc trà táo đỏ đưa cho nàng, thấy nàng cầm lấy nhấp một ngụm mới không nhanh không chậm mở miệng:

“Đã xong thưa chủ tử, tối nay tất cả sẽ có mặt tại Thiết Phụng doanh.”

Nguyệt Hy nghe vậy thì hài lòng gật đầu, sau đó mệt mỏi nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Trong khoang xe ngựa rộng lớn xa hoa lúc này chỉ có duy nhất hai người, Nguyệt Hy nhắm mắt nằm trên giường mềm và Hàn Phi Tuyết đang ngồi bên cạnh, từ lúc hai người vào trong xe ngựa, Từ Trúc liền biết điều ngồi ở bên ngoài với người đánh xe, dù sao người trong kinh thành đa phần đều rất hiểu biết, không ai có gan tùy tiện đánh giá xa giá của Bảo Nguyệt công chúa trừ khi chán sống rồi. Diễn đàn lê quý đôn.

Hần ngồi an tĩnh một bên, ánh mắt dịu dàng ngắm nhìn tiểu nhân nhi trên giường, mái tóc dài tron bóng trải đều trên nền lông tuyết trắng rồi rơi xuống dưới, làn da trắng mịn như gốm sứ, hai má hồng hồng như cánh hoa anh đào, hai hàng mày lá liễu cong cong dường như có chút khó chịu mà nhíu lại, đôi mi cong dài vênh lên, cái mũi nhỏ linh thanh thẳng có chút hồng hồng vì tức giận, làn môi mỏng xinh hơi hé, dường như đang lẩm bẩm gì đó.

Hần cười khê, vươn tay lấy cái chăn mỏng nhẹ nhàng đắp cho nàng, tất cả mệt mỏi sau bao ngày bôn ba không ngừng nghỉ giờ phút này cũng tự nhiên không cánh mà bay. Nàng là tất cả trong lòng hần bây giờ, là người mà hần muốn dùng tất cả để che chở, bảo bọc, chỉ cần có thể khiến nàng vui vẻ, hần bằng lòng hi sinh tất cả.

Chỉ cần nàng cười, hần cũng sẽ thấy vui vẻ, nàng không vui, hần cũng khó chịu trong lòng, nàng uất ức, hần sẽ thay nàng tức giận, nàng tủi thân, hần sẽ đòi lại công bằng cho nàng, tuy nhiên, tất cả cảm xúc đó bình thường đều được giấu dưới một gương mặt lạnh lùng, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của hần, chỉ khi nhìn đến nàng, mới có thể lộ ra một chút nhu tình.

Thiết Phụng Doanh và vương phủ vốn cách nhau gần nửa kinh thành, xe ngựa chạy chậm rãi tới gần một canh giờ mới đến nơi. Suốt thời gian đó. Ánh

mắt Hàn Phi tuyệt vẫn luôn lưu luyến không rời khỏi người Nguyệt Hy, dường như không rời khỏi nàng dù chỉ là một khắc. Xe ngựa chậm rãi dừng lại, lúc này hần mới không nhanh không chậm bước cả nàng lẫn chân móng vào trong phủ, con đường này chỉ có duy nhất một nhà là vương phủ, đối diện đều là tường rào cho nên không hề sợ có người dòm ngó.

Hàn Phi Tuyệt thẳng đường bước vào trong, hạ nhân trên đường nhìn thấy đều biết điều cúi đầu, mặc dù quy định trong vương phủ không quá nghiêm ngặt nhưng những người được tuyển vào đều đã trải qua sàng lọc hết sức nghiêm ngặt, đều là những người biết điều và một lòng trung thành kính ngưỡng đối với chủ tử, vương phủ lại là một nơi có trạch viện đặc biệt sạch sẽ chưa từng có chuyện thị phi, hạ nhân trong phủ đều mang tâm lý tránh xa đối với chuyện riêng của chủ tử, không ưa thích lắm lắm lắm chuyện.

Vừa rẽ vào một ngõ rẽ trong hoa viên đã gặp hai huynh đệ Thượng Quan Vũ Hiến đi tới, Thượng Quan Vũ Hiến nhìn thấy hần đang bế Nguyệt Hy cũng không có quá nhiều cảm xúc, chỉ khẽ nhíu mày, chuyện xảy ra mấy hôm nay hần cũng tương đối rõ ràng cho nên kết quả này cũng không phải quá đáng ngạc nhiên. Sức khỏe Nguyệt Hy lại tương đối yếu nên hần cũng đã quen với việc thỉnh thoảng thấy Hàn Phi Tuyệt bế muội muội trở về, chỉ là đối với đệ đệ nóng tính yếu muội muội như mạng quanh năm ở trong doanh trại thỉnh thoảng mới trở về này thì lại khác, quả nhiên:

“Này, ai cho phép người ôm muội muội ta như vậy hả?”

Thượng Quan Vũ Lạc vốn cực kỳ yêu thương tiểu muội này, vì quanh năm phải ở trong quân doanh khiến thời gian ở bên cạnh muội muội của hần vô cùng ít ỏi đã khiến hần rất bất mãn rồi, lại còn tên tiểu tử không biết đã được muội muội nhất từ đâu về này, suốt ngày đi theo muội muội khiến hần vô cùng chướng mắt nhưng vì sợ muội muội bảo bối tức giận nên mỗi lần ở trước mặt nàng đều không dám làm quá. Cá tính bùng nổ sau mấy năm rèn luyện trong quân cũng đã bị mài dũa không ít, chỉ là cứ mỗi lần gặp chuyện liên quan đến Nguyệt Hy là lại nóng nảy hấp tấp như vậy.

Từ đầu đến cuối Hàn Phi Tuyệt đều giữ khuôn mặt lạnh lùng của mình không đổi, nhìn Thượng Quan Vũ Lạc bế tiểu nhân nhi trong lòng đi trước lúc quay lưng còn khinh thường liếc hần một cái, mặc dù có chút mất mát khi rời khỏi nàng nhưng hần vẫn không hề có bất kỳ một biểu hiện nào, chỉ bình tĩnh theo sau. Đối với con người của hần, Thượng Quan Vũ Hiến vẫn tương đối hài lòng, quảng cho hần một ánh mắt thông cảm vì đệ đệ vô lý hay ghen tuông nhà mình rồi quay lưng đi theo.

Nguyệt Hy đang mơ màng bỗng cảm giác được mình rơi vào một vòng tay khác, tuy không mạnh mẽ quen thuộc nhưng vẫn rất ấm áp, còn có mùi hương quen thuộc đã lâu không được ngửi thấy này nữa, là nhị ca.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Mê mang mở mắt ra, không ngoài dự đoán, Nguyệt Hy lập tức nhìn thấy gương mặt vừa thân thuộc vừa có chút lạ lẫm đã lâu không thấy của nhị ca. Quen thuộc là bởi vì những đường nét, ngũ quan này đều là thứ nàng đã nhìn từ nhỏ đến lớn, lạ lẫm là bởi vì hai năm tới luyện đã khiến cho bề ngoài của hần trở nên cương nghị, rắn rỏi hơn rất nhiều. Nàng mỉm cười, khẽ đưa tay sờ sờ lên gương mặt có chút tiêu tụy vì ngày đêm tức tốc trở về lên cái cảm còn lún phún râu vì vội vã đến thăm nàng mà chưa kịp chỉnh trang lại của hần.

Cảm nhận được bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đang nghịch ngợm di chuyển trên mặt mình, Thượng Quan Vũ Lạc cũng chỉ sùng nịch cười cười, mặc nàng đùa nghịch. Sờ một lúc chán rồi Nguyệt Hy mới rút về:

“Nhị ca à, hai năm không gặp, xem ra huynh đã trở nên rắn rỏi không ít, nhưng mà cái tác phong này sao lại không có chút tiến bộ nào vậy, bề bộn như thế này, lát nữa về phòng muội sẽ chỉnh lại cho huynh.”

“Bảo bối ngoan, hai năm không gặp huynh nhớ muội muốn chết, vậy mà muội lại nhẫn tâm nói huynh như thế, bộ dạng huynh thành ra như này không phải là bởi vì vội vã chạy về thăm muội hay sao, muội đã không thông cảm lại còn chê bai ta như thế, khiến nhị ca thật thương tâm nha!”

Chò dù đã bị rèn dũa thành bộ dạng cứng rắn mạnh mẽ đằng hoàng cỡ nào, Thượng Quan Vũ Lạc ở trước mặt Nguyệt Hy vẫn luôn là bộ dạng nhị ca làm nũng vô lại như thế, Nguyệt Hy nghe hần oán trách thì khanh khách cười, hoàn toàn không có ý an ủi tâm hồn bị tổn thương của hần.

Thượng Quan Vũ Lạc nghe được giọng cười trong trẻo, thanh thúy như chim hoàn oanh của nàng cũng mỉm cười theo, dường như bao nhiêu mệt mỏi, đau khổ, đắng cay suốt quãng thời gian qua cũng theo đó mà bay mất, chỉ cần nghe được tiếng cười của nàng, hần sẵn sàng làm tất cả.

Quá trình Thượng Quan Vũ Lạc đi tông quân cũng rất vòng vèo, vốn khi các huynh đệ của bọn họ đi thi hương vào làm quan, Thượng Quan Vũ Lạc cũng tính đi thi vào làm một chức võ quan, dù sao như thế vẫn dễ dàng hơn là cả ngày ngồi nghiền ngẫm đồng thi thư Luận Ngữ như ca ca hần, không ngờ trước khi đi thi hần lại bị muội muội ngăn lại.

Hần còn nhớ rất rõ, buổi sáng tinh sương hôm ấy, nàng mặc bộ váy hoa đào, đứng dưới gốc liễu, nghiêm túc nói với hần:

“Nhị ca, con đường làm quan này, huynh đừng đi, nghe lời muội, đi biên quan nhập ngũ đi, đến đó học hỏi, rèn luyện với những bậc tiền bối, đến đó tung cánh đi, đừng cố ép mình vào cái vòng quay phức tạp nơi này, huynh sẽ không thích ứng nổi với những luật ngầm đáng xấu hổ trong đó, đừng tự hủy hoại mình, muội sẽ không vui đâu.”

Lúc nàng nói xong câu đó đã mỉm cười với hắn, nụ cười trong ánh ban mai khi đó, còn rực rỡ hơn ánh mặt trời, tinh khiết hơn băng sương, thấm vào tận sâu trong lòng hắn. Cả đời này của Thượng Quan Vũ Lạc hắn, ngộ nghịch với phụ thân, đối phó có lệ với mẫu thân, qua loa với đại ca, phớt lờ tiểu muội (Thượng Quan Bảo Châu), chỉ duy nhất không dám trái lời muội muội bảo bối này.

Nói ra mười mấy năm tuổi trẻ của hắn cũng vì nàng mà hết sức uất ức, công tử danh gia người ta có chốn vui nào mà không dẫn thân, có nơi hưởng lạc nào mà không ngày ngày tới, chắc chỉ có mỗi mình hắn, mặc dù đi qua nhưng lại không thể vào, có thể dùng mắt nhìn, lại không được chân chính thể nghiệm một phen, tất cả cũng chỉ vì muội muội bảo bối này. Mỗi lần hắn ra ngoài làm bậy, phụ thân đều sẽ tức giận, đại ca dạy dỗ, mấy phi can ngăn, tiểu muội khuyên nhủ, chỉ duy nhất Nguyệt Hy không nói câu nào, luôn luôn bình tĩnh nhìn hắn, nhưng mà, lúc hắn ra ngoài nhất định nàng sẽ đi theo.

Thử hỏi một câu, hắn có thể đánh bài ăn chơi bài bạc, trêu ghẹo mỹ nữ trước mặt muội muội bảo bối thuần khiết của mình sao, có thể tùy ý đánh nhau, buông lời thô tục làm vấy bẩn trái tim trong sáng của nàng sao? Cho dù không ai nói cho hắn biết, cho dù có là một tên nhận thức chậm lại thô kệch thì đối với hắn, đây cũng là tội ác tày trời, thiên lý bất dung, chính là, từ đầu tới cuối hắn lại không làm gì được nàng?

Xe ngựa của hắn, nàng thoải mái leo lên, lời dụ dỗ của hắn, nàng lại mỉm cười làm ngơ, nhưng hắn thủy chung lại không thể mở miệng nặng lời với nàng một tiếng nào, càng đừng nói tới dùng sức mạnh bức nàng trở lại, chỉ có thể uất ức tỏ khổ với nàng đối lấy những tràng cười khanh khách như chim hoàng oanh kia, rồi nhận mệnh đưa nàng đi dạo mát một vòng sau đó về phủ. Cứ như vậy suốt quãng thời thiếu niên nồng cuồng của hắn đã bị vùi dập dưới tay nàng, nhưng hắn lại không thể oán hận nổi, chỉ có thể bất lực trước mặt nàng, tùy nàng đùa giỡn.

Thượng Quan Vũ Lạc cũng từng nghi hoặc không biết vì sao hắn lại có nhiều nhẫn nại với muội muội này như vậy, thậm chí đã vượt qua tường tượng của hắn rất nhiều.

Ngay cả tiểu muội Châu Nhi thấy hắn còn có chút run sợ như chuột thấy mèo, không dám quá phận một chút nào, chỉ có nàng vẫn luôn tùy hứng, khiến hắn vừa yêu vừa hận như vậy....

Thượng Quan Vũ Lạc đi đằng sau nhìn cảnh này không khỏi thông cảm cười cười với Hà Phi Tuyết, đệ đệ này của hắn ra ngoài rèn luyện mấy năm, trở về dường như đã cứng chạch lên không ít, nhưng mà cứ mỗi lần đụng phải chuyện liên quan đến Nguyệt Hy là lại trẻ con như thế, khiến hắn cũng không biết làm sao....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Thượng Quan Vũ Lạc cứ như vậy vừa ôm vừa đùa giỡn với nàng trên suốt chặng đường trở về chỗ của Nguyệt Hy, cho dù nàng có bảo hắn để nàng xuống đi bộ hắn cũng không để, muội muội của hắn được sinh ra là để nâng niu, không để gì mới trở về được một lần, hắn dĩ nhiên lại càng muốn gần gũi nàng thêm chút nữa.

Cách đó không xa Thượng Quan Bảo Châu cũng đang dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía bốn người bên này. Nàng vừa mới từ nhà một tỷ muội trở lại nghe tin nhị ca trở lại đã vội vã chạy ra đón, nhưng mà dường như ở đó hiện tại đã không có chỗ cho nàng nữa rồi.

Thực ra từ lúc nhỏ nàng ta vẫn luôn có cảm giác lạc lõng khi đứng trước mặt ca ca tỷ tỷ, ai cũng hâm mộ nàng vì chỉ là thứ nữ nhưng vẫn được phong hào quận chúa, lại còn có ca ca tỷ tỷ tài giỏi, phụ mẫu yêu thương, muốn gì được đó, nhưng chỉ có bản thân nàng biết nàng cô đơn như thế nào.

Quả thật phụ vương và mẫu phi vô cùng yêu thương nàng, tỷ tỷ cả ngày không ở trong phủ, ca ca thì luôn ở học đường cho nên tất cả sự quan tâm của phụ mẫu đều dồn hết lên nàng. Đại ca chín chắn luôn nhường nhịn nàng, nhị ca ác bá là người nàng vừa ngưỡng mộ vừa sợ hãi cũng không chấp nhặt với nàng bao giờ, cả tỷ tỷ mỗi lần trở về đều mang quà cho nàng, tất cả bọn họ đều rất bao dung nàng, tùy nàng khóc nháo, nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy ca ca tỷ tỷ không thực sự thân thiết với nàng.

Giống như đại ca, nếu nàng đưa ra yêu cầu quá đáng sẽ lập tức bị răn dạy, nhị ca sẽ quát mắng nàng, mẫu thân sẽ khuyên nhủ còn phụ thân sẽ làm lơ. Tuy nhiên nếu yêu cầu đó là của tỷ tỷ chắc chắn đại ca sẽ chỉ lắc đầu rồi cười bắt đầu nhưng sau đó vẫn đi làm cho tỷ ấy, còn nhị ca đối với tỷ ấy xưa nay vẫn luôn là ngàn y trăm thuận, chỉ cần tỷ ấy muốn thì nhị ca chưa một lần chối từ. Phụ thân cũng vậy, mặc dù từ nhỏ tới lớn thời gian tỷ tỷ ở bên phụ thân không nhiều bằng nàng, tuy nhiên phụ thân chưa bao giờ làm lơ trước mặt tỷ ấy, cho dù cái yêu cầu đó có quá đáng thì phụ thân cũng sẽ gật đầu, còn mẫu thân thì sùng nịnh cười bắt đầu đi.

Sau này nàng mới biết, trong Nhật Diệu hoàng triều này, quả thực không có người dám đối đầu với tỷ tỷ, chỉ cần tỷ ấy không hài lòng với ai, sự nghiệp, tính mạng, địa vị của người đó sẽ lập tức không còn được bảo đảm. Diễn đàn lê quý đôn. Có một lần nàng còn lên nghe được tỷ ấy mang tội phạm tử tội rồi khỏi nhà lao nhưng binh bộ thượng thư đại nhân và những người khác lại không dám nói gì, thậm chí còn không dám hé răng chuyện này ra ngoài sợ đắc tội tỷ ấy. Từ đó nàng càng vừa ghen tỵ, vừa sợ hãi đối với tỷ tỷ.

Tỷ tỷ rất yếu ớt, nhưng mỗi một người bên cạnh tỷ ấy đều rất mạnh mẽ, chỉ cần bên cạnh tỷ ấy hơi có gió thổi cỏ lay sẽ lập tức bị tiêu diệt, nàng vẫn không quên có một lần nàng ghen tỵ đến gây sự cùng tỷ tỷ, tỷ tỷ lúc ấy chỉ khẽ nhăn mày còn những người bên cạnh tỷ ấy lại dùng ánh mắt lạnh băng hung thần ác sát trừng nàng khiến nàng vô cùng sợ hãi.

Nhìn cảnh bốn người đi phía xa kia, nhìn nhị ca cho dù phong trần mệt mỏi vẫn không chịu buông tay khiến cho nàng cảm thấy thật uất ức, vì sao cùng là muội muội lại đối xử không công bằng với nàng như vậy? Không lẽ chỉ vì nàng sinh sau sao? Thượng Quan Bảo Châu tức giận quay lưng đi không thèm nhìn nữa, thị nữ bên người lo lắng nhìn nàng. Dù có cảm thấy bất công cho quận chúa bao nhiêu nàng ta cũng không dám làm gì, ngay cả châm ngòi thổi gió bên tai quận chúa cũng không hề có bởi vì nàng ta sợ vị tiểu quận chúa bốc đồng này sẽ gây ra họa lớn cả nàng ta theo, dù sao uy quyền của công chúa trong phủ này vẫn luôn là tuyệt đối.

Thượng Quan Vũ Hiền và Hàn Phi Vũ vốn đã sớm nhận ra sự hiện diện của nàng nhưng đều nhất trí yên lặng bỏ qua vì không muốn phá hỏng nhẽ hwnghx của hai người đứng trước, đối với Thượng Quan Vũ Hiền, đáng lẽ ra hẳn phải thương tiểu muội hơn mới đúng nhưng mà lúc nàng sinh ra hẳn cũng đã mười tuổi rồi, suốt ngày ở trong thư viện đọc sách, hoàn toàn không có thời gian gần gũi nàng, so với Nguyệt Hy từ nhỏ đã ngủ cùn chẵn với hắn mà lớn lên sau đó cũng vào thư viện dĩ nhiên không thể đánh đồng, và lại đối với tính cách từ nhỏ đã bị phụ mẫu làm hư của nàng hẳn thật không dám khen tặng, chỉ có thể cố hết sức bao dung nàng như một huyên trưởng mà thôi.

Hàn Phi Tuyệt lại càng dứt khoát gọn gàng, người không tôn trọng nàng xưa nay hẳn chưa từng để vào mắt. Càng không cần nói tới quan tâm cái gì, nếu nàng ta có gan tổn thương Nguyệt Hy, hẳn nhất định làm cho nàng ta sống không bằng chết.

Thượng Quan Vũ Lạc ôm Nguyệt Hy vào trong viện của nàng sau đó nhẹ nhàng để nàng lên trên ghế quý phi trải lông hồ ly. Từ lúc Nguyệt Hy nói muốn cạo râu cho hắn, thị nữ Từ Trúc bên người nàng đã sớm trở lại chuẩn bị tất cả mọi thứ, chờ hắn vừa đặt nàng xuống thì lập tức dâng lên.

Nguyệt Hy kéo tay áo nhẹ nhàng vắt khăn ẩm, lau thật kỹ từng góc cạnh, đường nét phong sương trên gương mặt tuần tú của nhị ca, rồi lại thoa một lớp kem mỏng của nàng lên sau đó mới dịu dàng dùng lưỡi dao nhỏ cạo sạch râu. Suốt quá trình đó nàng đều vô cùng chuyên chú, mặc cho nhị ca dùng vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn còn đại ca lại dùng gương mặt ghen tị nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Hàn Phi Tuyệt từ lúc Nguyệt Hy được bế vào viện Nguyệt các lập tức xoay lưng đứng nghiêm trang trước cửa làm môn thần cho nàng.

Bởi vì trong lòng hắn, nàng đã chiếm hết tất cả những vị trí trống trừ phụ mẫu đã mất của hắn ra, cho nên mỗi lần nhìn nàng thân cận với nam nhân, thậm chí là nữ nhân khác, cho dù đó là ca ca, muội muội nàng thì trong lòng hắn vẫn dâng lên vị chua khó tả. Cho nên hắn đã có một lựa chọn hết sức thông minh, đó là mỗi khi nàng thân cận cùng thân nhân, hắn đều sẽ không nhìn, làm một môn thần, giữ gìn một khoảng không gian để nàng có thể thoải mái thân cận với người nhà mà không sợ bị kẻ không có mắt nào đó quấy rối. Diễn đàn lê quý đôn.

Thượng Quan vũ Hiền nhìn bóng dáng mạnh mẽ cứng cỏi đứng ngoài cửa kia, lại nhìn hai người đang đang ngồi trước mặt, có chút tiến thoái lưỡng nan, hắn vừa muốn ở lại với đệ đệ muội muội, lại vừa ghen tị đệ đệ trước mặt thân thiết với muội muội. cho dù hắn ở nhà nhiều hơn đệ đệ, nhưng cơ bản thời gian của hắn đều dùng cho công việc, ngay cả phụ vương phụ mẫu phi cũng chỉ có thể thỉnh an một lần vào buổi tối trên bàn cơm mỗi ngày thôi.

Muội muội của hắn cũng không phải là tiểu thư suốt ngày ở trong khuê phòng muốn gặp là có thể gặp được. Nàng đường đường là đệ nhất công chúa của Nhật Diệu hoàng triều, trên có hoàng đế bá bá cần phụ tá, dưới có Thiết Phượng doanh phải trông nom, lại còn dân chúng trong đất phong và sản nghiệp của nàng nữa. Và lại sau lưng không biết nàng còn làm những việc gì mà hắn không thể tưởng được, có những lúc nàng còn chẳng về kịp dùng cơm tối với cả nhà, tính ra có khi nàng còn bận hơn hắn. Bảo hắn sung sướng hơn đệ đệ vì được ở bên nàng mỗi ngày, rõ ràng là nói oan cho hắn nha.

Hắn đã nhìn Hàn Phi Tuyệt từ nhỏ đến lớn, phẩm cách, tài năng nghị lực của người này quả thực rất đáng nể, bản thân hắn cũng tò mò muội muội đã nhặt được một nhân tài như vậy ở đâu, để hắn cũng học theo đi tìm thử không chừng lại nhặt được một cánh tay đắc lực cũng nên.

Là một người nam nhân, hắn dĩ nhiên có thể nhận ra tình cảm sùng kính, yêu chiều trong mỗi hành động của Hàn Phi Tuyệt dành cho muội muội mình, có lẽ bởi vì mỗi người bên cạnh nàng đều một lòng sùng bái yêu thương nàng nên Nguyệt Hy có chút chậm lụt về mặt này, nhưng sao hắn có thể bỏ qua những ánh mắt khác thường của nam nhân khác dành cho muội mình được cơ chứ.

Nguyên một đám ở học đường ngày trước, mỗi lần nhìn thấy muội muội bảo bối của hắn đều giống như hổ đói thấy con mồi muốn xông tới, nhưng mà có Thượng Quan Vũ Hiền hắn ở đây còn có thể để cho bọn họ có cơ hội làm cán hay sao? Tuy nhiên. Đối với những người bên cạnh nàng hẳn lại không thể xen vào. Không hiểu vì sao nhưng hắn luôn cảm thấy giữa nàng và những thuộc hạ bên cạnh nàng có một sự gắn kết vô cùng chặt chẽ, cho dù là ai cũng không thể chia rẽ.

Cũng chính vì lòng trung thành và năng lực vượt trội như thế mà Thiết Phượng binh do nàng huấn luyện ra luôn luôn bị mấy tên cơ hội ngoài kia nhanh tay kéo đi mất. muội muội cũng vì tình cảm, và suy nghĩ cho triều đình nên không nói lời nào, chỉ là bao nhiêu tâm huyết bỏ ra như vậy mà cuối cùng lại bị mang đi sạch, thử hỏi sao có thể dễ dàng bỏ qua, chẳng trách đạo này tâm trạng muội muội luôn không tốt, ngay cả hoàng cung cũng chẳng thiết vào. Nếu không phải hoàng đế bá bá luôn yêu thương nàng mở miệng nài nỉ, chưa chắc sáng nay nàng đã chịu vào cung.

Trong số những nam nhân bên cạnh muội muội, người hắn vừa lòng nhất cũng chính là Hàn Phi Tuyệt này, mặc dù thật sự có chút ghen tị với việc hắn có thể ở bên muội muội thời thời khắc khắc, nhưng nếu đã bắt buộc phải chọn một thì hẳn cảm thấy con người này thật sự là một lựa chọn không tệ. Hàn

Phi Tuyết là một người giống như vẻ ngoài của hân, lạnh lùng, kiệt ngạo và đầy tài hoa.

Cho dù là đối với nữ nhân hay cấp trên, hân cũng chưa từng tỏ ra mềm mỏng hay khúm núm, hân nhớ có một lần Binh Bộ thượng thư Lý Tuân vì ngưỡng mộ tài năng của hân đến chiêu nạp hân vào bộ binh, không ngờ Hân Phi tuyết lại ngay cả chút mặt mũi cũng không cho, mặc kệ người ta là tam phẩm thượng thư đại nhân ở ngoài cửa, chỉ lạnh lùng để lại một câu “Đời này của ta, chỉ có duy nhất một chủ tử. Chỉ duy nhất đối với muội muội hân mới có vẻ mặt sùng nịch, phục tùng và vẻ mặt thả lỏng với huynh đệ sinh tử chi giao trong đội. Thật sự với vai trò là một cấp trên, Thượng Quan vũ Hiên hân cũng không thích có một cấp dưới cứng đầu, lạnh lùng như vậy.

Tuy nhiên, trong triều lại có không ít người để ý đến tài nghệ của hân thông qua Thiết Phụng doanh, vấn đề là hân cũng như nhóm năm mươi thuộc hạ đầu tiên xuất thân từ Thiết Phụng doanh của muội muội, chưa từng có ý định quy về dưới trướng ai ngoài nàng. Huống hồ nhiệm vụ của Hân Phi Tuyết từ xưa đến nay vẫn luôn là ở bên cạnh bảo hộ muội muội.

“Muội muội à, muội không thể nặng bên này, nhẹ bên kia như thế được, ngay cả râu của đại ca muội cũng chưa từng giúp ta cạo một lần nha, sao lại luôn cạo giúp nhị đệ vậy.”

Thấy đại ca bình thường lạnh nhạt hiếm khi lại lên tiếng so đo với mình, lão nhin Thượng quan vũ Lạc không khỏi máu huyết sục sôi muốn mở miệng, lại bị muội muội bảo bối nhanh tay lấp lấy càm, đè lại. Hân không khỏi uất ức nhìn nàng, cơ hội trên cơ đại ca như vậy mười năm mới có một lần, sao lại can không cho hân nói cơ chứ?

Nhưng mà Nguyệt Hy vẫn bình tĩnh như cũ, hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt uất ức của nam nhân nào đó, mặt không biểu cảm, chuyên chú cạo tiếp nói: “Nếu huynh không cần gương mặt này nữa thì cứ nói với muội, một dao dễ lắm, nhưng mà đừng có phá hỏng công sức này giờ của muội, nếu không muội sẽ không nhìn mặt huynh ba ngày.”

Người nào đó nghe tới cho một dao gương mặt đã tái đi, lại nghe tới ba ngày thì ngay lập tức đã chuyển thành trắng bệch. Lời muội muội này xưa nay hân chưa từng dám coi thường, bởi vì nàng xưa nay, chưa từng nói khoác. Lúc nhỏ đã từng nếm qua không ít, nên cho dù thời gian trôi qua bao lâu hân vẫn còn khắc cốt ghi tâm. Lập tức trở nên nghiêm túc, dằn lòng trước ham muốn trên cơ đại ca lần này, dù sao vụ này nếu liều mạng, đảm bảo mất nhiều được ít, làm ăn lỗ vốn như vậy, Thượng Quan Vũ Lạc hân không chơi.

Chờ người nào đó nghiêm túc lại xong, Nguyệt Hy lại đánh mắt về phía đại ca nhà mình, đại ca lúc nào cũng nghiêm túc mà không hiểu sao vẫn cứ thích bắt nạt nhị ca như vậy? Đại ca này của nàng xưa nay là người vô cùng thích sạch sẽ, trong trí nhớ của nàng, trừ vài lần sa cơ nhếch nhác dưới tay nàng ra, đại ca luôn luôn giữ bộ dáng gọn gàng, sạch sẽ, là một quý công tử luôn được các cô nương tiểu thư chào đón trong kinh thành này. Và lại, đại ca lúc nào cũng nghiêm túc, lạnh nhạt, không thì dịu dàng có lẽ, khi nào lại có bộ dạng ai oán như thế này, rõ ràng là huynh ấy muốn mượn cơ bắt nạt nhị ca mà thôi, haiz...

“Đại ca, không phải huynh vẫn không cho muội cơ hội sao, có lúc nào thì trên mặt huynh có râu đâu mà đòi muội giúp huynh, này không phải làm khó muội rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Sự kiện nhị ca trở về khiến tinh thần Nguyệt Hy khá lên trông thấy, nhưng nàng vẫn giữ thái độ gặm nhấm, bỏ lơ mấy cuộc nghị sự trong triều khiến chồng tẩu sớ tóm tắt báo cáo nghị sự trong phòng nàng mỗi ngày một dày thêm nhưng Nguyệt Hy vẫn không hề đoái hoài tới, những tấu chương cần thiết nàng vẫn xử lý rồi cho người mang đến hoàng cung nhưng bản thân lại không hề mấy may có chút ý định quay lại cuộc sống lúc trước nữa, nàng đã có những dự định khác, những điều nàng muốn thực hiện từ lâu rồi, và đây, quả thực là thời cơ tốt nhất....

Đêm này, kinh thành Nhật Diệu vốn luôn ồn ào áp nập bỗng trở nên im ắng dị thường, những con đường chợ đêm vốn ồn ào, nhộn nhịp đêm nay lại vắng lặng, thưa thớt một cách kì lạ. Những con phố hoa bình thường vẫn rộn rã tiếng chào mời, cười đùa của những cô nương, tiếng hò hét, trêu chọc của những vị công tử, của những gã say rượu ầu ẩu, âm thanh trầm bổng của những khúc đàn hát thâu đêm, ánh đèn rực rỡ trước cửa lầu chọi biến mất, như chưa từng xuất hiện qua.

Cùng lúc đó, trên con đường bên cạnh Thái hồ, người người lại cùng đổ xô về một hướng, tất cả xe ngựa đều bị buộc phải dừng lại phía đầu đường, cho dù là quan gia tiểu thư cũng phải xuống đường đi bộ theo dòng người tập nập xuôi về hướng Vọng Giang Lâu ở trung tâm Thái Hồ. Diễn đàn lễ quý đôn.

Một người khách ngoại lai vừa khéo đi về phía này, nhìn thấy cảnh tượng hiếm có như thế không khỏi dừng lại, kéo một người bên đường lại hỏi thăm:

“Vị huynh đài này, tại hạ vừa từ phương xa tới, có chút lạ lẫm, không biết huynh có thể giải thích cho tại hạ cảnh tượng này là sao hay không, mọi người đang vội vã đến đâu vậy, nhìn qua thật giống như đi hội chùa nhưng vì sao lại tổ chức ở Vọng Giang Lâu vậy?”

Người qua đường giáp vốn đang vội bị người kéo lại có chút nóng nảy, nhưng ngời ta nói chuyện đàng hoàng có lẽ, hân thân là người hiểu biết cũng

không muốn chấp nhận quá nhiều bèn nén giận nói:

“Vị huynh đài này có điều không biết, hôm nay Bảo Nguyệt công chúa sẽ tổ chức biểu diễn ở Vọng Giang Lâu, vé vào cửa một người đứng xem là hai lượng bạc, ngồi xem mười lượng, còn chỗ tốt sẽ tính bằng lượng vàng, số lượng chỗ có hạn, đến chậm sẽ mất chỗ, nào có ai không vội cơ chứ?”

Người khách ngoại lai nghe thế không khỏi kinh ngạc nhìn lại người vừa nói, trang phục bình thường, tóc tai gọn gàng, qua cách ăn nói cũng có thể xem như là người có hiểu biết, nhưng hai lượng bạc cũng không phải nhỏ, nghe nói một lượng bạc đã có thể nuôi sống một nhà năm người bình thường một tháng, sao có thể vừa bỏ tiền ra mà bộ dạng lại không hề tiếc nuối như thế, còn co vẻ như nóng lòng muốn cho đi nữa?

“Vị huynh đệ này, ta mạn phép hỏi một chút, hai lượng bạc cũng không phải số nhỏ, trong nhà bình thường cũng không dễ gì có được, nhưng sao ta thấy ở đây lại có rất nhiều người thường hào hứng tham dự vậy?”

“Hai lượng bạc, dĩ nhiên không nhỏ a, nhưng quan trọng là bỏ ra không uổng phí, người nhìn đi, nơi này có rất nhiều người bình dân tình nguyện nhin ăn để có đủ bạc đến đây, nhưng không phải ai cũng được vào đâu, nếu gia cảnh quá khốn khó cũng sẽ bị từ chối ở ngoài cửa thôi, người nhìn qua vậy thôi chứ đừng tưởng rằng người dân không có chỗ xài bạc mà tiêu phí ở chỗ này. Nếu không phải người đứng ra tổ chức là Bảo Nguyệt công chúa, thì cũng chẳng ai rảnh rỗi mà vung tiền như thế đâu, người không thấy ngay cả mấy hoa lâu đệ nhất kinh thành cũng cố ý đóng cửa đến đây ủng hộ à?”

Người này vừa nói vừa chỉ về phía mấy cổ kiệu hoa cách đó không xa, người khách vẫn lại nhìn theo, quả thực nhìn thấy mấy cổ kiệu rực rỡ tưng bừng đang lướt qua, bên cạnh đi theo mấy thi nữ ăn mặc hết sức gọn gàng, chất vải không tầm thường nhưng màu sắc lại rất khiêm tốn, kín đáo không hề có ý khoa trương, rõ ràng là mang ý tôn trọng mà đến thì không khỏi có chút kinh ngạc.

Người qua đường kia vốn muốn đi nhưng lại thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn thì không khỏi dừng bước tốt bụng giải thích câu cuối cùng giải đáp nghi hoặc của hắn:

“Hôm nay công chúa tổ chức biểu diễn là vì quyên góp tiền cho quân đội đang thiếu thốn và người dân bị bão tuyết ở phương bắc, bản thân công chúa cũng sẽ ra hiến nghệ để tỏ lòng biết ơn, cho nên tất cả những ai từng mang ơn nàng ấy đều không ngừng đổ xô về đây để tham dự, nếu huynh đài đây đang dự định đi tìm phòng trọ thì ta khuyên huynh cũng không cần gấp, cứ đi xa một chút hoặc xin tá túc nhờ nhà người nào đó quen biết cũng được, tất cả nhà trọ quanh vùng này đều đã chật kín hết người rồi, huynh không cần mất công đi tìm nữa đâu.”

Người qua đường nói xong cũng không có ý dây dưa nữa, vội vàng quay lưng hòa vào dòng người nhanh chân bước về phía đích ban đầu của mình, để lại một mình người lữ hành thất thểu nhìn theo dòng người rồi cũng tự động bước theo, muốn chiêm ngưỡng một chút dung nhan của vị công chúa trong lời đồn kia.

Trên lầu ba Vọng Giang Lâu lúc này lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác:

Giữa không gian rộng lớn đã được bỏ hết vách ngăn, lầu ba Vọng Giang Lâu được trang trí cảnh vật non sông nước biếc, núi già suối chảy, bờ hoa, nhành trúc, đủ loại kì hoa hiếm có rực rỡ sắc màu y hệt như cảnh tượng trong hoa viên giang nam. Ngay giữa trung tâm cạnh hành lang nhìn xuống có một bình phong lụa mỏng theo bách điệp mẫu đơn có thể nhìn thấu xuống, quan sát toàn bộ cảnh tượng bên dưới, bên cạnh là ghế quý phi lót đệm dệt từ gấm tứ xuyên cùng bàn trà từ gỗ tử vân sam quý giá cảnh tượng hết sức xa hoa, yên bình hoàn toàn trái ngược với sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài kia.

Trên ghế quý phi lúc này, một tuyệt sắc mỹ nhân hồng y đang lười biếng dựa nửa người vào thành ghế nghe nha hoàn của mình báo cáo, làn da trắng mịn như bạch ngọc thượng đẳng, mắt phượng nửa khép, làn mi như cánh bướm khẽ chớp động như quét vào lòng người, tròng mắt đen sâu hun hút, câu đi hồn của tất cả những kẻ vô tình lướt qua nó, chiếc mũi nhỏ thẳng tắp như sọc dừa, làm môi ngỏ nhẵn, no đủ ửng hồng như nụ hoa chớm nở khiến người người say mê.

Người hầu ở một bên vừa báo cáo vừa phải không ngừng để mắt tới chủ nhân nhà mình xem nàng có nghe mình nói không hay là đã ngủ mất rồi còn hồng y mỹ nữ thì vừa nghe vừa ngáp hoàn toàn là bộ dáng lơ đãng, không màng thế sự. Bỗng một tỷ nữ từ xa bước lại. Vừa cất lên: “Tiểu thư, công chúa tới...” Hồng y mỹ nữ đã lập tức mở mắt bật dậy, trong khi người hầu còn đang ngỡ ngàng, bóng dáng nàng đã biến mất sau bình phong khiến mấy người còn lại chỉ biết thờ dài lắc đầu. Trong bụng thầm nghĩ quả nhiên chỉ có công chúa trị được tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Vì hôm nay phía trước cửa Vọng Giang Lâu đã bị dòng người tấp nập bên ngoài chặn lại, Nguyệt Hy không còn cách nào khác là phải đi thuyền từ phía bên kia Thái Hồ đến một cửa khác của Vọng Giang Lâu ở giữa hồ.

Nhắc đến Vọng Giang Lâu, mọi người đều không khỏi liên tưởng tới sự kiện sinh thần năm chín tuổi của Nguyệt Hy, trong lúc mọi người háo hức không biết nên chuẩn bị quà gì cho nàng, Nguyệt Hy đã buột miệng nói ra một câu, nàng muốn có một nơi thật rộng rãi, thoáng mát, tầm nhìn cao xa thanh tĩnh mà lại không cách biệt với kinh thành.

Cái nan đề này lúc đó đã khiến đám vương tôn hoàng tử bọn họ khốn đốn không ít. Bọn họ gần như đã lùng sục hết tất cả mọi nơi trong kinh thành

nhưng thủy chung vẫn không kiếm được một nơi như nàng nói, cuối cùng, dưới sự chi điểm âm thầm của lão sư, tất cả bọn họ liền quyết định xây một đại lâu ở giữa thái hồ cho Nguyệt Hy. Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Công trình dưới nước với kỹ thuật của thời đại này quả thực là cả một thử thách không nhỏ, một đám người bọn họ, năm đó vì loay hoay công trình này mà đã khiến kinh thành gà bay chó sủa không ít, giữa chừng cũng phát sinh vô số rắc rối, nền móng bị nước cuốn trôi đổ sập không dưới mười lần. Cuối cùng dưới sự trợ giúp của Tuyên đế cùng mấy vị sử giả một đảo quốc phía nam vô tình đi sứ ngang qua mới lần lượt hoàn thành, trở thành tòa đại lâu vĩ đại nhất kinh thành Nhật Diệu Hoàng Triều này.

Tòa đại lâu được chống đỡ bởi một ngàn cọc gỗ cổ thụ được chuyển tới từ phía tây, kết cấu vô cùng vững chắc với phần đại lâu chính nằm ở giữa hồ có ba tầng theo dạng bậc thang thu dần về phía trên, giữa mái còn được để trống một khoảng khiến đại lâu như bùng sáng, ánh trăng ban đêm xuyên qua phần trống đó chiếu xuống mặt nước giữa đại sảnh tạo thành một cảnh tượng vô cùng mộng lung huyền ảo. Lầu hai được thiết kế rất tinh xảo với một vài phòng nghỉ thượng đẳng, khuê phòng của Nguyệt Hy được trang trí xa hoa không hề thua kém gì cung điện trong cung của nàng, không ít lần Nguyệt Hy không về phủ đều là trốn ở đây tĩnh tâm.

Lầu ba lại được thiết kế như một vườn thượng uyển trên cao với đình đài lầu các, san hô, cẩm thạch, đủ loại kì trân dị thảo kiếm có trên đời cùng tất cả quà tặng từ các quốc gia dâng tới, dù sao không ai không biết vị thế của Bảo Nguyệt công chúa trong lòng Tuyên Đế cùng Thụy vương, còn có quà tặng gửi đến từ các thương nhân giao hảo với Đông Phương Thịnh cũng không ngừng đưa tới từ các phương đến, hễ quả là Vọng Giang lâu nhưng thực chất lại giống hệt như Tụ Bảo trai...

Sau lễ sinh thần đó Nguyệt Hy, vì không muốn bỏ phí nơi này đã lập tức xây thêm hai sùren hai bên mấy gian khách phòng, phía trước lại mở một từ lâu biến chỗ này thành một không gian khép kín nhưng lại thoáng đãng, trở thành nơi thanh tịnh mát mẻ hiếm có giữa chốn kinh thành phồn hoa, trở thành phong nguyệt mãn lâu đệ nhất kinh thành thu hút rất nhiều những người có địa vị đến đây, lập tức, nơi này trở thành một mỏ vàng hái ra tiền, hằng năm đem lại một khoản doanh thu không nhỏ giúp cho không ít dân thường đời khổ có thêm cơm no áo ấm nhưng cũng khiến không ít người đỏ mắt ghen tỵ.

Chính vì vậy người trấn giữ nơi này cũng phải là một người có bản lĩnh, cứng mềm đều xử lí được, lại không sợ cường quyền cũng không được coi thường những người dân áo vải bình dị dưới kia, qua quá trình huấn luyện, chọn lọc, cuối cùng Nguyệt Hy quyết định giao nơi này cho Tô Mị Nhi quản lí.

Nhắc đến Tô Mị Nhi này cũng không khỏi có chút thần kì, nàng ấy rõ ràng không phải người bình thường, lại có tình xuất hiện trong số hài tử Nguyệt Hy nhất được mang về huấn luyện, chỉ mới một năm đã lột xác trở thành nhân tài hiếm có, tuy nhiên đến lúc Nguyệt Hy giao nhiệm vụ mới biết được nàng ấy thực chất là nữ nhi bảo bối của Giáo chủ tà giáo và nữ nhi của mình chủ võ lâm, vì một vụ đột kích năm xưa mà lưu lạc vào chỗ của nàng.

Tô Mị Nhi chính là một trong những thuộc hạ đặc biệt sùng bái, dựa dẫm Nguyệt Hy, chỉ cần nàng xuất hiện, nàng ấy đều sẽ không từ mọi thủ đoạn để được ở bên cạnh nàng, chuyện này cũng khiến Nguyệt Hy đầu không dứt. Lúc nàng đưa Tô Mị Nhi lên làm trưởng quản Vọng Giang Lâu được một thời gian, phụ thân của Tô Mị Nhi đã cho người tới đón nàng ấy về nhưng Tô Mị Nhi lại nhất quyết không đồng ý, nhất nhất không chịu trở về khiến nàng cũng không có cách nào. Phụ thân nàng ấy cũng đã yêu cầu Nguyệt Hy đưa nàng ấy trở về, tuy nhiên lại bị nàng từ chối.

Thượng Quan Nguyệt Hy nàng không phải kẻ để người khác có thể tùy ý sai phái, chỗ của nàng cũng không phải nơi muốn tới thì tới muốn đi thì đi. Nguyệt Hy nàng xưa nay luôn tôn trọng nguyện vọng của thuộc hạ, nếu bọn họ đã không muốn đi, nàng tự nhiên cũng không thể ép họ đi, càng không thể để người khác tùy tiện muốn làm gì với người của nàng trên địa bàn của nàng.

Vừa bước chân lên bờ, một bóng dáng màu đỏ đã ngay lập tức lao tới, cũng may, Nguyệt Hy phản ứng nhanh, bước sang một bên nếu không đã sớm rơi xuống nước trở lại. Bóng dáng màu đỏ chụp huyệt, không khỏi quay đầu lại, dùng một gương mặt khuynh thành ủy khuất nhìn nàng:

"Chủ tử, người ta nhớ người muốn chết, sao người lại có thể phũ phàng với người ta như vậy a?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Nguyệt Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.